Departamentul de ***servicii poștale*** al societății noastre de difuzare trimite colete de cărți atât pentru persoanele fizice cât și cele juridice, în condiții foarte avantajoase.
Sunați la telefonul 021-223.63.07
sau scrieți-ne pe adresa
S.C. ALCRIS '94 DIFUZARE S.R.L., Str. Teodosie Rudeanu, Nr. 54, Sector 1, București.

Comenzi on-line:

www.alcris.ro

Titlu original (eng.): When Time Stops

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
BEATY, BETTY
Iubire nestinsă / Betty Beaty
Traducător: Cecilia Ionescu
București: Alcris, 2008.
ISBN 978-973-580-313-1
I. Micu Aurelian (Editor)
II. Drăghici Ioan (Lector)

821.111. 31=135.1

Colecția „ EL și EA “

BETTY BEATY

Iubire nestinsă

Traducerea și adaptarea în limba română de
CECILIA IONESCU

ALCRIS
M-94

Din colecţia "El şi EA" puteţi comanda prin telefon, poştă sau e-mail următoarele titluri aflate în stoc:

552. PARADISUL
560. MAI ESTE TIMP PENTRU IMPACARE
561. LASA-MA SA TE IUBESC
562. O MIE DE LUMANARI
563. PANDORA SI MAGICIANUL
565. TESTAMENTUL
567. FATA CU UNICORN
574. DRAGOSTE FARA LIMITE
577. PESTE ANI
578. O DRAGOSTE CAZUTA DIN CER
580. DIFICULTATILE LUI KATE
583. SUB VRAJA IUBIRII
584. PREJUDECATI SI IUBIRE
585. AVENTURA DRAGOSTEI
586. MADONA CU PARUL DE AUR
587. PORTRETUL FEMEII IUBITE
588. VARA INDIANA
589. MEXICANUL
590. TRATAMENT PENTRU SINGURATATE
591. DACA E SA TRADEZ
592. O LUME INTREGA INTRE NOI
593. FIUL TATALUI VITREG
594. VIZITATOR DE O NOAPTE
595. O AMERICANA IN MEXIC
596. ZBORUL INIMII
597. O CAPCANA MULT PREA SECDUCAT
598. O SECRETARA MODEL
599. SECRETUL CRISTINEI
600. DRAGOSTE TRADATA
601. VIS TEXAN
602. SURPRIZELE UNEI CASATORII DIN
603. LIMPEDE PRECUM CRISTALUL
604. FRUMOSUL MEU AVENTURIER
605. KAREN
606. CASTELUL WICKLOW
607. BARBATUL DIN TRIPOLI
608. VECHILE SEIFURI
609. INTALNIRE INTAMPLATOARE
610. VIITORUL NE ZAMBESTE
611. MIREASA FUGARA
612. SINGURI IN JUNGLA5
613. MESERIA DE ACTRITA
614. TU ESTI, SAU SORA TA?
615. UN BARBAT NEMILOS
616. NAUFRAGIATII
617. CEI MAI FRUMOSI ANI
618. ZAMBETUL JOANNEI
619. IN RITMUL INIMILOR
620. SENINA ESTE ZIUA
621. UN AMERICAN LA LONDRA
623. CASTELUL COPILARIEI MELE
624. DEPARTE DE TINE
625. FATA DIN PADURE
626. NOAPTEA SFANTA
627. DOAMNA DIN OGLINDA
628. CASATORIE PE MADISON AVENUE
629. STATUIA VIE
632. MOSTENITORUL INDRAGOSTIT
633. JURAMANT SUB STELE
634. BARCA VISURILOR
635. MOSTENIREA DIN HAWAII
636. CAUTAND O NOUA DRAGOSTE
637. FLACARI DE ARGINT
638. VIS DE VACANTA
639. CASA DE LANGA RAU
640. O GUVERNANTA CURAJOASA
641. S-AU CUNOSCUT IN ZANZIBAR
642. UN CHIRIAS CIUDAT
643. CA PRIN FARMEC
644. IMBARCARE CLANDESTINA
645. IUBIRE IZBAVITOARE
646. ABISUL
647. INTALNIRE IN SAFARI
648. DURERI DISPARUTE
649. STAPANA CASTELULUI VANDERMOOR
650. DACA ASTA E DRAGOSTE
651. VALEA CASCADELOR
653. INTOARCERE LA "PRIVELISTEA
655. FOCUL VIETII
656. POVESTEA LUI JODY
657. AVENTURA IN PORT
658. CLIPE DECISIVE
659. IDILA PE MARE
660. VACANTA IN MAURITIUS
661. O MOSTENIRE CIUDATA
662. SOT SI SOTIE
663. DECIZIE PERICULOASA

Capitolul 1

Ceața acoperea valurile Tamisei. Era devreme, primăvara întârziase. Nu era una din acele pâcle gălbui care cobora periodic deasupra Londrei, ci un voal fin alb, care estompa contururile sordide ale antrepozitelor și cheiurilor. Oarecum ca o zână bună, pentru a grăbi sosirea zilelor frumoase, hotărâse să dea peisajului un aer de sărbătoare. Macaralele docului Prince Albert, care se vedeau din tren, semănau prin acel voal mișcător, cu pânze fine de păianjen. Singura tușe concretă a acestui tablou ireal era pachebotul Pallas Atena, strălucind în lumina proiectoarelor sale asemenea unui diamant în cutiuța sa de mătase mată. Ca pentru a le permite viitorilor pasageri să-l vadă mai bine, trenul special încetini apropiindu-se de hotelul de lux plutitor. Un murmur lung străbătu convoiul.

Cristie își strâmbă gâtul pentru a încerca să vadă totul. Coca lungă și albă, niște hublouri și ferestre luminate, coșurile înalte de un galben strălucitor. Prin geamul compartimentului, i se părea că

simte deja aerul largului. Tovarășii săi de călătorie, un bărbat tânăr însoțit de o doamnă de o anumită vârstă, observau ca și ea în tăcere și admirativ pachebotul. Cristie se îndreptă puțin, voia să fie sigură că-și va aminti totul din acest moment extraordinar. Prima sa croazieră, prima slujbă! Dimineață, se întrebase pentru a suta oară dacă va fi la înălțimea situației. Vederea navei fu ca un balsam pe inima sa, oare cum putea să fie îngrijorată când totul era atât de frumos?

Probabil lăsase să-i scape un oftat puțin mai apăsat, deoarece vecinii săi întoarseră capul și tânărul bărbat, ca și când nu așteptase decât asta încă de la începutul drumului, se grăbi să rupă tăcerea.

– Este într-adevăr un spectacol emoționant!

Schimbase de câteva ori câteva cuvinte cu bătrâna doamnă, dar era pentru prima dată când părea să-i observe prezența. Totuși, Cristie era aproape sigură că nu încetase s-o observe pe ascuns.

Cristobel Cummings, noua persoană care asigura ospitalitatea și animatoare pe" Palles Atena", avea capul pe umeri, nu era genul de aiurită care-și imagina că toți bărbații erau la bunul său plac. Totuși, în timpul drumului de la gara din Saint-Pancras la docuri, simțise că ceva se întâmpla între acest tânăr și ea. Necunoscutul părea să-i acorde cel mai mare interes și cu toate că nega asta, era flatată.

Cum avea obiceiul să spună cea mai bună prietenă a sa, avea o siluetă mai mult decât plăcută. Bess, educatoarea de la bord, sclava țâncilor cum îi plăcea să spună, fusese chiar mult mai exactă în descrierea avantajelor sale. Dar asta nu-i sucise capul lui Cristie care, dacă se știa frumoasă, știa și că frumusețea sa nu era dintre acelea care să provoace răzmerițe și agitația mulțimilor. Puțin și

pentru asta compania o alesese ca persoană care să asigure ospitalitatea. Destul de frumoasă pentru a nu dăuna decorului, dar de o frumusețe discretă, făcută pentru a liniști pasagerii.

Prima sa reacție, simțindu-se observată în acest mod, fusese să se întrebe dacă nu avea o etichetă pe jerseul nou, sau dacă nu se machiase numai pe jumătate de față. Dar își dădu repede seama că tânărul frumos cu ochii negri și părul ca pana corbului, nu se uita decât la ea. O privea zâmbind, așteptând un răspuns.

– Există ceva teribil de emoționant și extrem de romantic într-o plecare în croazieră, se auzi ea răspunzând, într-un fel de exaltare moderată, palpabilă.

– Întru totul de acord, cred că asta provine din faptul că o croazieră conține întotdeauna la plecare promisiunea unor schimbări, a unor prietenii noi. O colectivitate de pasageri, un echipaj, toți necunoscuți unii altora și care vor petrece trei săptămâni împreună, vizitând cele mai frumoase colțuri ale Atlanticului. Și la sfârșitul călătoriei, ce se va întâmpla între ei? Cine poate spune?

Vocea sa avea o urmă foarte ușoară de accent. Era fie francez, fie italian. Cristie nu se putu decide. Modul de a pronunța în englezește era totuși perfect, cu siguranță un bărbat bine educat. Pentru o scurtă clipă, se simți nemulțumită, bărbatul era puțin prea afectat pentru gustul său, dar asta nu dură decât o secundă. Frumusețea și eleganța sa o cuceriseră.

Cum îl privea, gândindu-se că oamenii de această calitate vor fi greu de distrat, ceea ce în definitiv era slujba sa, el continuă:

– Dar nu m-am prezentat. Mătușa mea, contesa de Albi.

Împotriva voinței sale, bătrâna doamnă îi întinse lui Cristie o mână mică, țeapănă. O întinse în așa fel încât părea că gestul său sugera mai mult o binecuvântare decât o strângere de mână democratică și britanică, așa cum era obișnuită Cristie să primească. Avu o scurtă mișcare din cap și murmură cu o voce aproape nazală:

– Sunt încântată să vă cunosc.

Tonul foarte aristocratic, poate puțin prea aristocratic, contrazicea zâmbetul subțire care părea să spună mai degrabă:

– Fetițo, rămâi la locul tău și totul va fi bine.

Astfel îl înțelese tânăra fată și asta i se păru de rău augur pentru continuarea călătoriei. Doar dacă nu toți pasagerii se asemănau cu contesa!

– Îndrăznesc să sper, adăugă ea, că vom avea o traversare plăcută și că timpul va fi favorabil. Sufăr de rău de mare.

Această mărturisire avu darul s-o facă mai simpatică, mai umană. Cristie o privi acum ca pe o ființă normală. Titlul și aroganța sa n-o mai tulburau. Nu mai avea în fața ei decât o bătrână doamnă din alt timp, puțin prea formală, puțin ridicolă și pe care vederea pachebotului o speria.

Nepotul zâmbi cu un aer indulgent și-i luă mâna cu un gest politicos și protector.

– Vom face o traversare foarte plăcută și apoi, voi fi acolo pentru a mă ocupa de dumneavoastră. Permiteți-mi să mă prezint și eu, sunt Paul Vansini.

Se aplecă spre Cristie și-i întinse o mână fermă și prietenoasă. Aceasta avu impresia că o păstrase în ale sale ceva mai mult timp decât era necesar, dar nu lăsă să se vadă nimic.

– Sunt încântată să vă cunosc, și era sinceră, iar eu mă numesc...

Bărbatul îi ceru cu un gest să tacă și-i arătă eticheta care atârna de mânerul valizei sale.

– Știu să citesc, spuse râzând, sunteți domnișoara C.Cummings, membră a echipajului. Când voi ști ce ascunde acel C. și care este rolul dumneavoastră la bord, nu vom mai avea secrete unul pentru celălalt.

– Mi-e teamă ca numele meu să nu vă pară puțin demodat, tata era un mare admirator al lui Coleridge și ca orice poet refulat, a ținut să-mi dea numele unei eroine a autorului preferat.

– Cristobel! Ar fi trebuit să bănuiesc.

Închizând ochii, declamă câteva versuri.

– Dulcea lady Cristobel!

Apoi, redevenind serios:

– În ce privește prezența dumneavoastră la bord, lăsați-mă să ghicesc. Nu sunteți căpitanul, puritanul Albion nu și-ar lăsa navele conduse de o femeie plăpândă! Nu sunteți infirmieră, vă lipsește rigiditatea și latura antiseptică a lucrului despre care este vorba. Prea frumoasă și prea distinsă pentru a fi cameristă, nu vă mai rămâne decât rolul de persoană care asigură ospitalitatea. Oare am ghicit?

Părea încântat de micul său număr de ghicit și Cristie nu se putu împiedica să râdă.

– Așa este, dar cum ați făcut?

– În modul cel mai simplu, prin eliminare. Presupun că prietenii vă spun Cris?

– Uneori, dar mai ales Cristie.

– Așadar, dacă îmi permiteți veți fi Cristie, iar pentru dumneavoastră eu voi fi Paul.

Fără fasoane, mătușa sa și cu el începură să-i pună întrebări despre munca sa și când aflară că era prima sa călătorie, Paul își propuse imediat serviciile.

– Am destulă experiență a călătoriilor și a altor croaziere, cât despre mătușa mea dragă, înainte de a trăi în Anglia, era una dintre cele mai celebre gazde din înalta societate milaneză. Dacă vă simțiți în lipsă de idei, sau dacă aveți nevoie de sfaturi pentru a organiza mici serate, nu ezitați să faceți apel la noi.

Cristie avu din nou o impresie curioasă în fața grabei sale. Era puțin prea amabil, prea prevenitor și prea repezit. Ca și data trecută, această neliniște încetă îndată. Paul era un tânăr a cărui amabilitate cucerea totul în trecerea sa. Și apoi, nu-i displăcea să aibă doi aliați la bord. Orice organizatoare de distracții, atât de puțin experimentată cum era ea, știa că fără un nucleu de câțiva pasageri care s-o urmeze în activitățile sale, nu-i va fi posibil să-i antreneze pe ceilalți și să facă un succes dintr-o croazieră. Acum, trenul se oprise și Paul se grăbi să coboare bagajele din plasă. Părea să știe exact ce trebuia să facă în orice situație, și cum să facă, fără să pară că-ți impune vreun efort, un perfect om de lume.

Cum fiecare era ocupat să-și adune lucrurile, lui Cristie îi trebui un anumit timp pentru a observa că ceva nu era în regulă. În clipa în care se pregătea să-i spună la revedere contesei, observă că aceasta era palidă și părea că se simte rău.

Nu se putu stăpâni să bombăne în sinea sa și să blesteme soarta care o făcuse să împartă compartimentul cu cineva atât de sensibil

la răul de mare. Cum era fată bună și pentru ea datoria de a-și asuma răspunderea era pe primul plan în orice situație, își reproșă gestul de proastă dispoziție și, lăsându-și valizele, se grăbi lângă bătrâna doamnă.

Aceasta se prăbușise pe banchetă, incapabilă să se țină pe picioare, și mai puțin să meargă. Nu juca teatru, starea sa proastă era reală. Era una dintre acele persoane care simțea că-și pierde puterile îndată ce zărea un coș de vapor. Totuși, ca mulți oameni prea răsfățați, exagera puțin, cedând complet. În ciuda machiajului, sau poate tocmai din cauza excesului său, pielea luase o culoare cadaverică de un aspect foarte urât.

– Odihniți-vă o clipă, vaporul nu va pleca decât peste câteva ore, avem tot timpul. Veți vedea, după o zi sau două, cel mai prost marinar devine un adevărat lup de mare.

Contesa zâmbi slab și acceptă ca tânăra fată să-i treacă apă de colonie pe la tâmple, în timp ce inspira din sărurile pe care i le întinsese nepotul.

Prin fereastra compartimentului, Cristie putea vedea ceilalți pasageri care se grăbeau spre vamă, urmați de numeroși hamali. Se gândi că ar trebui să li se alăture cât mai curând la bord. Din cele ce-i spusese deseori Bess, căpitanului Doubleday nu-i plăceau întârziații.

Și nu ținea să fie prost remarcată încă din prima zi.

După un timp, și după ce Cristie îl făcu pe Paul să înțeleagă că n-avea rost să-i amintească fără încetare mătușii că avea o mină înspăimântătoare, aceasta declară brusc că se sumțea mai bine. Într-adevăr, îi reveniseră culorile.

Cei doi tineri începură să adune numeroasele lucruri ale contesei. Cristie mulțumi cerului că dăduse companiei de navigație ideea de a înregistra bagajele grele la Londra, când realiză tot ce mai căra încă tovarășa sa de călătorie. Avea o enormă trusă de machiaj verde, din piele de șopârlă, unul din acele radiouri care permiteau recepționarea programelor de la celălalt capăt al lumii, trei sau patru aparate de fotografiat, însoțite de o valiză mare cu accesorii, o inevitabilă cameră de filmat, ultimul strigăt, două genți de călătorie cu blazonul său, o valiză destul de mare cu cifru, pentru bijuterii, desigur și câteva pachete de forme și volume diferite.

Când coborî în sfârșit pe chei, acesta era pustiu. Niciun călător, niciun hamal la orizont. Paul strigă puternic "Hamal" și "Hei, este cineva aici?" fără niciun rezultat. Trebuia să se descurce singuri.

Micul grup se îndreptă cu pași lenți spre imigrare și vamă. Contesa se rezema cu greutate de brațul nepotului care cu celălalt braț ducea de bine de rău tot ce transporta mătușa sa și cele câteva bagaje personale. Cu colecția de aparate în jurul gâtului, părea turistul perfect. Cristie urma perechea, cu valiza sa lovindu-i pulpele, gențile de-a curmezișul pieptului și spatelui și, în mâna stângă, un sac mare din hârtie pe care i-l încredințase Paul, refuzând galant s-o lase să se încarce mai mult. Punga aceea, îi spusese, conținea sandvișuri. Astfel încărcați și șonticăind, păreau trei supraviețuitori ai unui naufragiu întorcându-se acasă.

După cum trebuia să se aștepte, era încă lume la imigrare și Cristie se află curând despărțită de însoțitorii săi. Oamenii înaintau destul de repede, oficialii mulțumindu-se cel mai ades să arunce o

privire peste pașapoarte. La vamă dură puțin mai mult, trebuia să se declare devizele, să se arate facturile camerelor, ceea ce o făcu pe Cristie să zâmbească, mai ales când îl zări pe Paul, în alt rând, zbătându-se cu toate pachetele și cu faimoasele facturi în dinți. Mătușa sa părea să se simtă mult mai bine și stătea de vorbă cu vameșul.

Pentru Cristie, nu era nicio problemă, nu avea decât cincisprezece lire pe care le declară, și când vameșul glumi în legătură cu punga lui Paul, întrebând dacă nu încerca să treacă bani prin fraudă, nu avu decât să-l facă să miroasă pachetul. Acesta îi declară atunci râzând că sandvișurile erau făcute din brânză excelentă de Chester și că-i dorea o foarte bună traversare.

Când se îndreptă spre pasarelă, avu senzația că era observată. Senzație atât de puternică, încât se opri pentru a privi în jur. Mai întâi nu văzu decât străini care se grăbeau spre navă, fără să-i dea nici cea mai mică atenție, apoi îi zări. Contesa era cu spatele și privea mulțimea care lua cu asalt pachebotul, dar Paul Vansini își ațintise privirea asupra sa și de la el provenea starea neplăcută ce o cuprinsese.

Prefăcându-se că nu-l văzuse, tânăra fată începu să-l observe la rândul său. Nu mai era bărbatul de lume, elegant și puțin frivol, atât de politicos cu bătrânele doamne. Era un altul, mai impulsiv și de asemenea mai ager, care părea atent și într-o situație disperată. Când privirile li se întâlniră, redeveni pe loc fermecătorul Paul pe care-l cunoscuse, zâmbetul îi deveni atât de călduros încât Cristie se întrebă dacă nu visase. Nu întârzie să li se alăture și primirea lor fu atât de amabilă, încât tânăra fată uită repede prejudecățile

împotriva lui Paul. Contesa se simțea categoric mai bine, dar toată această învălmășeală o obosise.

– Mi-ar plăcea să fiu deja la bord, le spuse ea, întinsă în cabina mea.

– Veți fi acolo curând, răspunse Cris, culcați-vă, încercați să dormiți puțin și mai ales să nu vă agitați în prima zi. Când vă veți simți mai bine, cereți-i cameristei să vă servească ceva în cabină. Veți vedea, diseară vă veți simți foarte bine. Dacă aveți nevoie de ceva nu ezitați să trimiteți să mă cheme.

Susținând-o amândoi, o trecură pasarela și când fură pe punte, Cristie își luă rămas-bun de la ei. Acum era mult prea în întârziere pentru a se mai opri să stea de vorbă.

Când se îndepărtă, Paul o strigă și i se alătură repede. Zâmbind, luă punga de hârtie pe care o puse direct sub braț. Era tot amabil, dar lui Cristie îi păru ușor neliniștit.

– Cum s-a desfășurat trecerea pe la vamă? o întrebă nervos.

– Foarte bine, răspunse tânăra fată. Vameșii, simțind că sunt membră a echipajului mi-au grăbit trecerea la maximum. Oricum, pentru acest gen de croazieră, sunt întotdeauna foarte amabili la plecare. Cred că la întoarcere vor fi mai vigilenți.

Paul păru ușurat și lăsă să-i scape un oftat.

– Nu știu de ce, dar am avut impresia că ceva nu era în regulă. Te observam de departe și ...

Cristie avu din nou acea impresie de jenă. Nu ținu prea mult seama de asta, era sigură că n-avea de ce să-și facă griji. Era nerăbdătoare să rămână singură, pentru a vedea mai clar. În ciuda îndoielilor, îl găsea fermecător și spera că totul se va lămuri și vor

fi prieteni buni, cel puțin cât timp va dura croaziera. O clipă, Cristie își imagină că poate era gelos. O văzuse glumind cu vameșul și devenise bănuitor. Hotărî că nu era nimic și că imaginația sa o luase razna. Nu se cunoșteau de destul de mult timp pentru a putea exista între ei un asemenea sentiment. Se simți ridicolă și-l părăsi brusc.

Soarele tocmai își făcuse o apariție timidă. Răzbise prin ceață și făcea Pallas Atena să strălucească. Dintr-o dată, docurile sinistre și apele noroioase luară alt aspect. Cris avu impresia că era gata să înceapă croaziera sub bune auspicii. Își uită imediat bănuielile, hotărî că avea prea multă imaginație, atribui acest fapt agitației plecării, își promise să fie mai calmă și începu să se îndrepte spre cabina ei.

Era într-o asemenea dispoziție, încât nici nu observă că soarele se ascunse din nou. Înota în fericire. Prima sa călătorie, prima slujbă, nu înceta să-și repete aceste cuvinte ca pe o rugăciune. În acea clipă, era sigură că nimeni nu era mai fericit la bord.

Capitolul 2

Cristie tocmai pornise pe puntea D, unde se afla cabina sa, când dădu nas în nas cu Bess.

– Cris! Bine ai venit la bord! Te-am văzut în compania unor pasageri extrem de șic și n-am îndrăznit să te deranjez.

Bess Shackleton i se aruncă de gât și o sărută sonor pe amândoi obrajii. Nu voise s-o deranjeze, dar făcuse în așa fel încât să nu piardă nimic din sosirea lor la bord. Vru să știe imediat cine erau însoțitorii lui Cristie, unde îi întâlnise, dacă era ceva între prietena sa și tânărul acela frumos ... Nu termina să pună întrebări.

– Cum ai făcut să te întâlnești cu niște oameni atât de bogați? Știai că bătrâna contesă și nepotul său au un apartament pe puntea A, cea mai scumpă? Mă întreb dacă vei avea o aventură cu acel frumos brunet. Ar fi atât de romantic! În plus, și conte, îți dai seama?

Cristie încercase să spună o vorbă, să răspundă la întrebarea prietenei sale, dar aceasta trecea prea repede de la un subiect la

altul și nu putea decât să aștepte ca Bess să se calmeze. Îi veni să râdă și nemairezistând, izbucni într-un râs de nepotolit, care n-avu totuși darul să oprească flecăreala.

– Trebuie să fie extrem de bogați, de altfel pe puntea A nu sunt decât de aceștia. Casa de valori de la bord este deja mai mult de jumătate plină cu bijuterii superbe și nu s-a terminat. Nu pari să mă crezi, și totuși este adevărat. Comisarul de bord mi-a spus-o. Sunt atât de multe bijuterii, încât Compania a angajat un detectiv. Este aici încă de dimineață, dar nimeni nu știe cine este. Comisarul mi-a spus. Șeful nu-mi ascunde nimic.

Din felul în care rostea cuvântul șef și ochii pe care îi făcea vorbind de comisarul de bord, Cristie știu că va trebui să suporte povestea unei lungi iubiri neîmplinite.

Bess era ceea ce mama lui Cris avea obiceiul să numească o plantă frumoasă. Își depășea cu un cap prietena și era durdulie cât să-ți facă plăcere. În ciuda nasului cam scurt și a picioarelor mari, avea farmec. Era cea mai incorijibilă romantică ce navigase vreodată. Când vorbea de dragostea sa ascunsă, de șeful ei adorat, ochii îi deveneau strălucitori de fericire și reușea chiar să dea o impresie de fragilitate cu totul neobișnuită.

Cristie se gândi că, oricare ar fi fost subiectul de conversație, se ajungea întotdeauna să se vorbească despre acel subiect blestemat. Șeful, iar șeful, întotdeauna șeful! O expediție polară? Șeful! Prețul nucilor de cocos în Noile Hebride? Șeful! Că acesta nu-și dăduse niciodată seama de ravagiile pe care le făcea în intelectul educatoarei de la bord, ținea de miracol. Această dragoste excesivă era totuși vizibilă ca un foc în mijlocul unui acvariu.

– Nu vei întârzia să-l vezi. Imediat ce-ți vei lăsa lucrurile în cabina ta, va trebui să te prezinți la el, este și șeful tău.

– Cum arată?

– Un tânăr înalt, viguros, foarte sănătos, cu capul permanent în nori. Nici măcar nu știe că exist.

Iată-mă aici, își spuse Cristie, începea lamentarea despre dragostea sa ridiculizată. Ar fi vrut atât de mult să se odihnească puțin, să viziteze nava. Curajoasă, tânăra fată încercă să-și consoleze prietena.

– Exagerezi! Ați făcut mai multe croaziere împreună, știe perfect că exiști.

– Evident, știe că există o educatoare la bord. Știe chiar că am douăzeci și patru de ani, că am talie patruzeci și doi la îmbrăcăminte, că port patruzeci la încălțăminte și că locuiesc cu părinții mei în Bournemonth. Asta știe tot echipajul. Știe de asemenea că mă descurc bine cu copiii, că aceștia mă apreciază și mă ascultă, spre marea liniște a părinților. Probabil mai știe și că viitoarea mea permisie pe uscat este prevăzută peste patru luni. Dar pe cea care trăiește în această uniformă, cea care se întoarce la părinții săi pentru vacanțe, cea care-l iubește și suferă, n-o cunoaște.

Avea lacrimi în ochi și lui Cristie îi fu milă de ea. După un timp, nu-i mai veni să râdă de prietena sa, de suferința ei.

– La ultima călătorie, continuă aceasta, la gustarea de adio a copiilor, a venit ca de obicei să distribuie premii. Apoi a ținut un mic discurs și nici măcar nu și-a amintit numele meu! I-au suflat copiii.

– Iar exagerezi, a fost un joc, un mod de a-i face pe puști să participe la discursul său.

– Ba nu, te asigur, era îngrozitor de jenat, am crezut că mor de rușine. De altfel, vei vedea.

Îi făcu semn unui steward care trecea pe acolo și-i ceru să ducă bagajele lui Cristie în cabină apoi, luându-și prietena de braț, o conduse pe culoarele înguste.

La capătul unui coridor lung, ajunseră la o masă lungă în spatele căreia se agitau numeroase persoane. Era antreul șefului. La stânga, pe o ușă ascunsă de plante, era o pancartă pe care se putea citi: Comisar de bord, iar dedesubt, I. MacIntyre. Bess bătu de două ori scurt, atât de timid încât Cris se întrebă cum putuse auzi ocupantul. O voce profundă, cu un puternic accent scoțian răspunse totuși acestui zgomot slab, cerându-le să intre.

Încăperea în care pătrunseră era mică, pătrată și aproape goală. Nu conținea decât un birou, un fotoliu și, desigur, pe șeful în chestiune. Acesta stătea cu spatele și contempla una din numeroasele fotografii de nave care împodobeau pereții.

Cristie se aștepta să găsească unul din acei lupi de mare pe care cinematograful îi făcuse atât de populari. Tânăr, frumos, bronzat, un fel de Gary Cooper maritim. Dar se află în fața unui urs de mare, deghizat în marinar. Era înalt și greoi. Atât de înalt, încât Bess părea o liliputană alături de el. Dacă n-ar fi avut capul aplecat într-o parte, ar fi atins tavanul. Acum le privea, cu mâinile la spate, ușor încovoiat, legănându-se ca un cățel mare cu labe groase. Avea picioare mari, nasul mare, totul la el depășea măsura, chiar și lentilele groase ale ochelarilor.

Cristie, care începuse să se întrebe ce găsise Bess la el, notă totuși că părea inteligent, plin de umor, iar când zâmbea era aproape frumos. Îi întinse o mână uriașă, acoperită cu păr roșcat.

– Ce pot face pentru dumneavoastră?

Când se pregătea să se prezinte, Bess își drese glasul în mod curios, apoi încercă de mai multe ori să rostească niște cuvinte. Era ca un rac, privirea îi era fără viață, își maltrata cu degete nervoase poșeta, era portretul perfect al proastei satului. Bărbatul părea să găsească toate astea foarte normale. Aștepta impasibil să vorbească.

– Bună ziua domnule, reuși Bess să articuleze, mi-am permis să v-o aduc pe prietena mea Cristobel Cummings, organizatoarea de programe în această croazieră.

El strânse din nou mâna lui Cris, observând-o în modul unui geambaș sau a unui amator de curse evaluând șansele unui cal.

– Sper, domnișoară Cummings, că vă va plăcea printre noi. Veți avea mult de muncă, o muncă grea uneori. Câteodată, oaspeții noștri sunt dificil de distrat. În sfârșit, păreți să vă bucurați de o sănătăte excelentă, sunteți tânără, plină de antren, cred că totul va fi bine. Îi strânse încă o dată mâna, îi oferi un exemplar al regulamentului de bord, apoi le conduse la ușă. Când Cristie era gata să iasă, comisarul păru să-și amintească faptul că nu venise singură.

– Ați fost foarte amabilă s-o însoțiți pe domnișoara Cummings, domnișoară ... hm ...

***

Bess nu spuse nimic până ce nu ajunseră în cabina lui Cristie.

– Ai văzut, nu, ai văzut! N-am visat, nu știe nici măcar cine sunt!

Avea din nou lacrimi în ochi și făcea tot posibilul să distrugă ce mai rămăsese din poșeta sa amărâtă.

Cristie hotărî să nu se aventureze să discute despre șef și încercă să schimbe subiectul.

– Am norocul să am o cabină care dă spre mare. Presupun că cele care sunt de cealaltă parte a culoarului nu au hublouri?

– Într-adevăr, oftă Bess, trebuia să am cabina vecină, dar a pus infirmiera mâna pe ea. O ocup pe cea care este în fața ta, este un mormânt. Aceea, când vrea ceva, nu poate s-o oprească nimic.

Cristie nu se putea împiedica să zâmbească, ciuda lui Bess era comică. Se hotărî să se mulțumească doar cu subiectul despre infirmieră, nu voia să-i dea prietenei sale ocazia să revină la văicăreala favorită.

– Și când nu unelteşte să i se atribuie cabina alteia, ce face?

Bess zâmbi cu subînțeles.

– Se ocupă de medicul de la bord de foarte aproape și ghinionul cui încearcă să se apropie. Și dacă s-ar mulțumi doar cu el!

– Vrei să spui ...

– Da! Se învârtește în jurul șefului.

Iată-ne întoarse la punctul de plecare, se gândi Criss. Se întrebă dacă medicul semăna și el cu un urs sau cu vreun animal exotic.

– Și are succes?

– Cu șeful? Să crezi tu! Nici măcar nu o remarcă. Este mult prea serios pentru asta!

– În acest caz, ce-ți pasă?

– Așteaptă s-o vezi și vei înțelege.

Cristie promise să aștepte și să încerce să înțeleagă. O adora pe Bess, dar își dorea să fie puțin singură, așa că încercă să facă cel mai mic efort să întrețină conversația și câteva minute mai târziu, prietena sa își luă rămas-bun, dându-i întâlnire mai târziu.

Când fu singură, tânăra fată începu să-și aranjeze lucrurile, valiza fiindu-i adusă între timp și se agită în liniște. Din când în când arunca o privire pe hublou, contemplând activitatea care domnea pe chei. Cabina era mică, dar confortabilă. Culoarea dominantă a decorațiunii era albastru ca lavanda, mobilele erau din lemn alb. Deasupra unui birou mic de scris, încadrat în mahon, se afla o hartă pe care figura parcursul croazierei. Privind-o, te făcea să visezi. Urmări cu privirea linia de cerneală roșie, încercând să ghicească ce reprezenta fiecare din acele nume. În timpul stagiului pe care-l urmase la sediul companiei, i se explicase tot ce trebuie să știe despre locurile vizitate, dar nu era de-ajuns. Prefera să-și imagineze.

Deși nava era ancorată la chei, se simți clătinată, o văzu coborând Tamisa, luând-o la dreapta, iertare, la tribord, în Canalul Mânecii. Apoi mult la babord și Golful Biscaya, după aceea spre vest pentru a ajunge la Madera și Insulele Canare. Și în sfârșit, marea săritură în direcția ecuatorului, trecerea liniei și întoarcerea. Frumos program.

Crisie fu scoasă din visare de soneria telefonului.

Fără îndoială, Bess, care voia să adauge un capitol la aventurile cu șeful! Era Paul.

– Paul! Cum s-a desfășurat instalarea? Ești mulțumit de apartament?

Îi era puțin rușine că-l uitase atât de repede. De când era pe vapor, nu se gândise nicio clipă la el.

– Totul este foarte bine, Cristie. Splendid! Dar nu pentru asta te-am sunat. Este vorba de mătușa. Se simte din nou rău. Am telefonat la infirmierie, dar nu pot să vină decât după mai mult timp. Poate ai putea ...

– Dar bineînțeles, Paul, sosesc imediat.

– Înțelegi, Cristie, am ezitat să te deranjez, dar nu știu ce să fac. Camerista este foarte bună, nu-și menajează eforturile, dar mătușa are nevoie mai ales de o prietenă.

Cris îi răspunse că-l înțelege perfect. Îl asigură că n-o deranja și că va sosi imediat.

– Ești minunată, te aștept.

După ce urmă un culoar lung pardosit cu plăci antiderapante, Cristie ajunse la o intersecție care dădea spre un salon pe care-l traversă pentru a merge la ascensoare. Un liftier tânăr, în uniformă albastră cu auriu, era de serviciu în cel care deservea puntea A. Fu acolo într-o clipă.

Pe acest gen de pachebot, cu cât te ridicai cu atât locul era mai scump și mai elegant. Aici nu era acoperit pe jos cu dale de cauciuc, ci cu mochete groase ca de blană. Saloanele era decorate cu tablouri de maeștri, erau flori și plante din abundență. Nu erau hublouri, ci ferestre mari. Ușile apartamentelor erau vopsite în alb, cu numere aurii. Într-o parte, o sonerie declanșa, când era apăsată, un sunet muzical. Paul îi deschise ușa și-i zâmbi politicos.

– Ce amabilă ești că ai alergat atât de repede.

O făcu să intre într-un vestibul mic, decorat cu gust. Pereții erau albastru-deschis, pe o masă joasă o vază splendidă din alabastru, cu un buchet de flori rare. O ușă din sticlă și fier forjat alb, dădea spre un salon imens. Când pătrunse acolo. Cristie avu impresia că face figurație într-un film de mare spectacol. Decorarea corespundea cu tot ce era mai bun la Hollywood. Totul era alb cu auriu, completat de o pată de culoare albastru-închis, din perne și draperii.

Tânăra fată nu mersese niciodată pe o mochetă atât de albă, și surprinsă, se opri. Paul o luă de braț și o conduse spre camera mătușii.

– Cum poți vedea, am fost cazați foarte convenabil. Ah! Mătușe Maria, iat-o pe prietena noastră, domnișoara Cummings, care a venit să-ți țină companie. Contesa era întinsă în semiîntuneric și era foarte palidă. I se aruncase pe picioare cu mantou de blană, fără îndoială cu scopul de a o încălzi. Părea epuizată.

– Dumneata ești, copila mea? Vino aici.

Îi făcu semn lui Cristie, cu mâinile încărcate greoi cu inele, să se așeze pe un scăunel mic cu spătar și-i întinse o revistă:

– Fii atât de amabilă și citește-mi sfârșitul acestui articol. Nu că ar fi extrem de interesant, dar voi evita să mă gândesc la toată apa asta pe care ne legănăm.

Spunând asta, aprinse o mică lampă care proiecta atâta lumină, încât să-i permită tinerei fete să citească. Cristie pretindea că citea foarte bine cu voce tare, dar bătrâna doamnă nu înceta s-o întrerupă și curând nu mai știa ce spunea. În plus, trebuia să-i dea neîncetat apa de colonie, un pahar cu apă, o sticlă de

"medicament" care mirosea puternic a coniac. Din când în când trebuia să meargă pe culoar pentru a vedea dacă sosea doctorul.

Tânăra fată, care găsise normal la început să se ocupe de capricioasa pasageră, deveni treptat din ce în ce mai nervoasă. I se părea că agitația contesei începuse să se extindă asupra ei. Poate, se întrebă ea, te molopsești de nervozitate cum te molipsești de rujeolă? Muzica soneriei o scuti de a dezbate această problemă gravă. Era eliberată.

Se auzi un concert de voci masculine în salon, apoi cea a lui Paul.

– Mătușă, este doctorul care-ți vine în ajutor, poate să intre?

Modul copilăresc pe care-l folosise pentru a-i vorbi mătușii sale păru să-i displacă în cel mai înalt grad medicului. Îi aruncă o privire ucigătoare, apoi, zărind-o pe Cris, se încruntă. Se părea că se întreba ce putea face ea acolo. Cristie observă că ochii îi erau foarte deschiși la culoare și făceau un contrast frapant cu tenul bronzat și părul negru. Era înalt, masiv. Îmbrăcat în uniforma companiei, avea un aer sever. În spatele lui se zărea o uniformă albă, fără îndoială infirmiera.

– Probabil o cunoașteți deja pe mică noastră zână, domnișoara Cummings, persoana care se ocupă cu ospitalitatea la bord, care a ținut neapărat să aibă grijă de mătușa mea în timp ce vă așteptam?

Cristie înjură în șoaptă. Paul era imposibil. Găsise exact ce îl agasa cel mai mult pe acest medic atât de puțin comod. Și apoi, ce idee s-o facă să treacă drept voluntar, în timp ce nu făcuse decât să răspundă chemării sale.

Simți privirea furioasă a medicului ațintindu-se asupra ei.

– Mulțumesc, domnișoară Cummings, asta ar fi tot. Binevoiți să treceți în cealaltă încăpere. Dumneavoastră de asemenea, domnule Vansini.

Cristie era albă de furie. Niciodată nu fusese tratată cu atât de puțină considerație. Se simțea într-o situație fără ieșire. Modul atât de puțin britanic în care Paul răsucise frazele, o făcuse ridicolă. Nu i-o reproșa, dimpotrivă, îi purta pică acelui doctor lipsit de umor la toate încercările posibile.

Ieși cu capul sus, profund rănită, fără să prea știe de ce. Infirmiera, care era foarte frumoasă, îi aruncă o privire ironică ce nu făcu decât să-i sporească mânia. Se jură să nu mai ajute pe cineva, fără ca înainte să epuizeze toate posibilitățile de ajutor pe care le oferea nava. Dar știu imediat că n-o va face. Își iubea prea mult aproapele pentru a lăsa pe cineva în necaz.

Tocmai își luase rămas-bun de la Paul, când doctorul ieși din camera contesei, urmat ca o umbră de asistenta sa, la o distanță respectuoasă. Părea tot furios, puțin disprețuitor.

– Mătușa dumneavoastră n-are nimic serios, nimic pentru care s-o tratez. Este foarte nervoasă și cred că puțină odihnă i-ar face bine. Vă voi lăsa un calmant ușor pe care să i-l administrați deseară și asta este tot.

Scotoci în trusa sa și scoase o fiolă pe care i-o întinse lui Paul.

– Iată, dați-i conținutul acestui flacon într-o băutură caldă. Mâine va fi complet restabilită. În acea clipă se întoarse spre Cristie. Privirea sa nu avea nimic amabil.

– Am crezut că înțeleg că i-ați administrat pacientei alcool, coniac cred?

– Cred ... în sfârșit, poate.

– Nu știți ce faceți?

– Nu, adică da ... I-am dat ceva.

Totul mergea prea repede pentru Cris. Chiar nu știa ce să răspundă.

– Este o fericire că acel ceva n-a fost arsenic!

Vocea îi devenise sarcastică. Cristie ar fi vrut să se afle la mii de kilometri distanță. Încercă să se explice, dar sub privirile unite ale medicului și asistentei fidele se încurcă atât de bine, încât simți că înnebunește. Oare cum o situație atât de limpede la început se putuse complica în asemenea manieră? Atunci, Paul se hotărî să-i vină în ajutor.

– Dragul meu doctor, presupun că domnișoara Cummings n-a făcut decât să-i dea mătușii ce i-a cerut aceasta. Nu văd unde este afrontul. Pentru Dumnezeu, aveți milă. Mătușa poate fi foarte autoritară, dacă vrea coniac, coniac va avea și nici dumneavoastră, nici eu nu vom putea face nimic. Nu vă pot lăsa s-o certați pe Cristie, care de când ne-am întâlnit dimineață s-a arătat atât de utilă.

Faptul că-i spusese pe nume, păru să-l facă și mai furios pe doctor. Cât despre infirmieră, aceasta păru dezgustată. Și amândoi o priviră ca și când era ultima dintre curtezane. Ieșirea lui Paul păru totuși să domolească mânia medicului.

– Sper că pe viitor își va tempera cu mai multă prudență nevoia de a-i ajuta pe ceilalți. Cu o persoană atât de nervoasă ca mătușa dumneavoastră, n-ar trebui folosiți întăritori decât cu măsură și întotdeauna sub controlul unui specialist.

Văzând efectul criticii violente a medicului asupra lui Cristie, Paul se îndreptă spre ea și-i luă mâna pentru a o liniști. Nu era nimic echivoc în acea atingere și tânăra fată îi fu recunoscătoare pentru susținere. Ochii îi mergeau de la unul la celălalt. De-o parte, englezul fără umor, rigid și lipsit de căldură. De cealaltă italianul fermecător, degajat, cu mintea deschisă, înțelegător. Fără să-și dea seama, se apropie mai mult de el și contele îi strânse puțin mâna, în semn de mulțumire.

Desigur, gestul nu scăpă noilor săi dușmani. Schimbară o privire supărată și infirmiera, prin atitudinea sa, păru să se întrebe cum o companie atât de serioasă ca a lor putuse angaja o seducătoare atât de periculoasă. În ochii lor, care se ațintiseră cu duritate asupra sa, Cristie putu citi destul de clar că-și formulaseră părerea în ceea ce o privea. O aventurieră, o intrigantă care venise la bord pentru a captiva și a pune mâna pe un pasager bogat.

– Cred că ne vom retrage, spuse doctorul, salutându-l pe Paul. Veniți, domnișoară Cummings?

Cristie realiză că era mai mult un ordin decât o cerere. Îl salută și ea pe Paul și se îndreptă spre ușa pe care infirmiera o ținea larg deschisă.

Pe culoar, cei doi încetară imediat să se ocupe de ea, îndepărtându-se cu pași mari. Cristie îi urmă până la ascensor. Încetini totuși pasul, pentru a nu coborî cu ei. Infirmiera se întoarse o clipă spre ea și tânăra fată o auzi spunându-i patronului său.

– Cât despre aceste fete, numai un lucru le interesează, un soț bogat!

– Detest acest gen! Este pur și simplu revoltător, răspunse medicul.

Cristie oftă profund. Toată bucuria plecării, toate visurile, totul fusese distrus încă din prima zi de o stupidă neînțelegere. Dar cum era tânără și optimistă, hotărî că mâine va fi o altă zi și că cei doi care-i stricaseră dispoziția, n-o vor împiedica să profite de plăcerea croazierei. Respiră adânc, se îndreptă și ajunse în pas vioi în cabina sa.

Capitolul 3

– Bună ziua, domnișoară. Este o vreme minunată!

Cristie deschise încet ochii. Soarele invada cabina și reflectarea sa în valuri transforma tavanul într-un caleidoscop uriaș. Stewardul, îmbrăcat impecabil în alb, îi întinse zâmbind o tavă.

– Nici ceață, nici pâclă. Am prins primăvara.

Lăsă pe noptieră ziarul de bord și se retrase. Cris se instală confortabil și începu lectura, sorbindu-și ceaiul cu înghițituri mici. Se simțea bine. Pallas Atena naviga undeva prin Golful Biscaya, la sute de kilometri de frigul Angliei. Coca sa, despicând valurile, producea un zgomot amortizat, foarte plăcut urechilor.

După câteva cuvinte de bun venit ale căpitanului, ziarul dădea programul acelei prime zile. Lista era bogată. Dacă voiau să profite de tot ce li se propunea, pasagerilor nu le-ar fi ajuns toată ziua. Puteau fi mulțumite toate gusturile.

Dimineața, vizita comentată a navei, cu plecarea de pe puntea A. După-prânz, concert pe puntea de plimbare. Un film de Walt

Disney pentru copii, după-amiază. Pentru cei mari, un turneu de bridge în saloanele de pe puntea B, sau lecții de fotografiere, date de fotograful de la bord. În sfârșit, seara la ora opt, un bal mare intitulat "Să facem cunoștință".

Cristie se încruntă, uitase complet de acest bal. Totuși, ea era cea care trebuia să facă în așa fel încât să fie un succes. Se îmbrăcă repede și ajunse fără să mai întârzie în sufragerie.

Sufrageria de pe Pallas Atena era imensă și totuși decoratorul reușise să facă din ea un loc intim. În ajun, nu fusese timp pentru atribuirea meselor. Dar în această dimineață, șeful de sală îi arătă că de acum va sta la masa cincizeci și trei.

Acolo erau deja ocupate cinci locuri și Cristie se strecură pe al șaselea, adresându-le comesenilor un zâmbet puțin forțat.

– Bună seara, sunt cea care vă va asigura programul de bord, Cristobal Cummings.

Cinci perechi de ochi o priviră în tăcere. Păreau că se întreabă de ce nu erau lăsați între ei. În cele din urmă, un domn de o anumită vârstă, cu înfățișare de diplomat la pensie, îi adresă un zâmbet seducător. Gheața era spartă. Cristie știu că măcar față de cei cinci, câștigase. Presupusul diplomat era însoțit de soția lui și se numea Faversham. Masa era completată de o pereche de vârstă medie, Campbell-Brown, care călătorea cu tânăra și frumoasa lor fiică, Diana.

Toată lumea începu să examineze meniul. Oamenii nu se cunoșteau încă și erau ciudat de liniștiți. Cristie îl zări pe șef care prezida, cu un aer complet absent, o masă mare. Mai departe, îngrozitorul medic suporta conversația a două doamne enorme. În

acea clipă, infirmiera își făcu intrarea remarcabilă. Cu jupa învârtindu-se în jurul ei, făcând să pocnească tocurile înalte, se îndreptă spre masa tinerilor ofițeri. Douăsprezece uniforme se ridicară și-și disputară onoarea de a o ajuta să se așeze. Cifra treisprezece nu părea să-i sperie.

Meniul era atât de bogat, încât însoțitorii săi păreau puțin pierduți. Doamna Campbell-Brown murmura lista de bucate ca pe o rugăciune.

– Rinichi fripți, cu felii subțiri de pateu, ouă în aspic, omletă cu sparanghel, clătite cu sirop de arțar ... Tu ce iei. John?

– Ouă cu bacon.

– Dar asta mănânci în fiecare dimineață acasă! De ce nu încerci rață cu mazăre?

– Rață la micul dejun? Niciodată!

– Și tu Diana?

– File de limbă-de-mare cu sos de lămâie

Domnule Favesham îi adresă un zâmbet complice persoanei din fața sa; și el avea gusturi simple și o soție complicată.

– Ce vrei, dragul meu, trebuie ca soțiile să-și satisfacă și ele curiozitatea. În câteva zile vor reveni la normal.

Acum, conversația își urmă cursul. Cristie află astfel că domnul Favesham nu fusese niciodată diplomat, ci dimpotrivă conducea o oțălărie importantă. Iar domnul Campbell-Brown se ocupa cu alimente congelate. Diana voia să știe totul. Va fi un bal în fiecare seară? Câte filme erau prezentate? Era inepuizabilă. Cristie, care primise o formație solidă la sediul companiei, răspunse de bine de rău la entuziasmul său. Trebui să-i explice tinerei fete că nu era încă

posibil să se scalde, timpul fiind prea rece. Va fi un bal sau prezentarea unui film în fiecare seară. Erau prevăzute chiar lecții de dans, ceva mai puțin frecvente, lunea și miercurea.

– Se va da o petrecere pentru trecerea ecuatorului?

Cristie o asigură că în acea clipă însuși Neptun va urca la bord, însoțit de poliția de scufundători. Va avea loc un mare simulacru de justiție marină, cu băi forțate și înmânări de diplome.

– Asta se aplică numai celor care n-au trecut niciodată ecuatorul?

– Într-adevăr. Doar aceștia au a se teme de trăsnetele zeului mării.

– Sper că voi fi una dintre victime.

Spusese asta pe un ton atât de entuziasmat, încât toată masa izbucni în râs.

Zgomotul conversației era asurzitor. Era curios, gândi Cristie, cum persoane atât de diferite puteau să se apropie atât de repede. Aruncă o privire împrejur. Chiar și șeful discuta, adâncit într-o conversație foarte animată cu un pastor. Doar doctorul era tăcut. Probabil reușise să le descurajeze pe cele două vecine. Medicii, se gândi ea, sunt rareori amabili când se află în compania necunoscuților. Poate pentru că se tem să nu fie obligați să vorbească despre boli. Îi căută din ochi pe Paul și pe mătușa sa, dar nu-i văzu nicăieri. Probabil luau micul dejun în apartamentul lor. Își promise să treacă pe la contesă pentru a cere vești.

Când ieși din sufragerie, Cristie fu întâmpinat pe punte de un soare strălucitor. Marea era calmă. Petrecu un timp cu coatele rezemate de balustradă, contemplând valurile sub soare. Apoi

trebui să meargă de la un grup la altul, era una din îndatoririle funcției sale, pentru a se prezenta pasagerilor. Fu întâmpinată aproape peste tot cât mai bine posibil. Oamenii îi puneau mii de întrebări, făcându-i sugestii. Toți erau fermecători.

Spre sfârșitul dimineții, trecu să-i spună bună ziua lui Bess. Aceasta domnea cu autoritate asupra lumii sale mici. Organizase un concurs de pictură pentru cei de opt ani, iar Cristie o găsi în mijlocul a aproximativ treizeci de mici Picasso în devenire. Mai departe, cei mai mici se jucau pe o grămadă mare de nisip. Iar cei foarte mici se amuzau cu cuburi de plastic. Așezați pe un covor gros de cauciuc, menit să prevină orice fugă nedorită, erau așezați ca niște ocnași de lux, în spatele unei vaste împrejmuiri de protecție.

Bess o conduse să-i viziteze teritoriul. Se mai aflau acolo inevitabilele leagăne, tobogane, tot felul de mașini cu pedale, triciclete, o reproducere în miniatură a pasarelei căpitanului cu o cârmă adevărată care se învârtea, după cum îi făcu Bess demonstrația, și în sfârșit, o mică piscină. După o clipă, tânăra fată începu să vorbească, la fel ca în ajun, despre necazurile cu comisarul său preferat. Cristie fu salvată de la descrierea frământărilor prietenei sale de o bătălie organizată care tocmai izbucnise printre tinerii maeștri ai artei moderne. Nu se știa cine o începuse și nici de ce. Se grăbea atât de mult să evite povestea pe care i-o pregătea Bess, încât fugi fără să se mai uite înapoi.

Prânzul fu plăcut și-i permise să-și cunoască mai bine comesenii. Continuă toată după-amiaza să întâlnească pasagerii, să răspundă din nou la mii de întrebări, dând informații, prezentându-i pe cei timizi celorlalți, familiarizându-i cu nava și cu echipajul.

La ora ceaiului, Cristie cunoștea deja vreo treizeci de persoane pe nume, strânsese nenumărate mâini, se pierduse de vreo zece ori pe culoarele înguste. Nu mai putea. Când se îndreptă spre cabina sa pentru o odihnă binemeritată, găsi pe un culoar o bătrână doamnă care se rătăcise. Trebui s-o conducă, s-o consoleze, să-i țină companie la o ceașcă de ceai, să răspundă iar la o mulțime de întrebări.

– Două șireturi roșii și trei aurii arată că ai de-a face cu medicul de bord?

Cristie fu de acord.

– Atunci, pe el l-am întâlnit adineauri. Cum se numește?

Cris nu știa, dar decât să recunoască asta, fu mai degrabă tentată să-i inventeze un nume frumos. Un nume de genul doctor Leboucher, sau mai bine, Frankenstein. Nu avu timp să-și pună planul în aplicare, un amabil septuagenar veni să-i ia interlocutoarea sub pretextul unei partide de ping-pong. Cristie se informă discret și i se răspunse că medicul se numea D. Lindsay.

D. pentru dezagreabil, cu siguranță, se gândi ea cu sarcasm.

***

– Vreți să-mi acordați onoarea acestui dans?

Cristie roși până la rădăcina părului. Cel care o invita nu era altul decât căpitanul Doubleday și dansul în chestiune era semnalul de începere al Marelui Bal. I se păru că fiecare dintre picioarele sale

cântărea un chintal și că nu va reuși să zâmbească. Ringul era lipsit de orice dansator. Era punctul de atracție al mulțimii de pasageri. La celălalt capăt al sălii de bal, urcat pe estrada sa, dirijorul orchestrei cu bagheta întinsă, aștepta semnalul său.

Nu-și dădu seama că se afla în brațele căpitanului și că acum ringul era supraaglomerat, decât când auzi primele acorduri din "Frumoasa Dunăre albastră". Încercase după-amiază să-i explice domnului Popplewell, mai cunoscut la pupitru sub numele de "Saladin și piratii săi", că un vals poate nu era cel mai potrivit pentru a începe o serată, dar nu fusese nimic de făcut. Căpitanul nu știa decât vals și căpitanul era cel care deschidea balul, așa că trebuia deschis respectivul bal cu un vals.

Căpitanul nu știa decât să valseze, dar valsa bine. Din când în când, saluta din cap pe cineva destul de important pentru a merita acest semn de stimă. În restul timpului, se mulțumi să fredoneze valsul. Cum trecură prin fața estradei, o felicită pentru excelenta decorare. Cristie nu se putu împiedica să nu remarce lipsa de spirit de observație al oamenilor mării. După șef, căpitanul. Tot așa cum era aproape imposibil s-o ignori pe Bess, cum oare putea cineva care trăia pe acest vapor să ignore acele decorațiuni vechi, pline de praf pe care le dezgropase ea din fundul unui dulap?

Trecură, tot dansând, prin fața unui grup de copii reuniți în jurul lui Bess. Îmbrăcată într-o rochie de tafta de culoarea zmeurei, puțin buimacă, încerca să-i țină, de bine de rău, liniștiți, devorându-l din ochi pe șef. Prezența tuturor copiilor dăduse ocazia unei formidabile bătălii la sfârșitul după-amiezii. Șeful decretase că, la vârsta lor, îngerașilor le-ar fi fost mai bine în

paturile lor. Îi explicase lui Bess că, atunci când era mic, tatăl său n-ar fi acceptat vreodată ca el să rămână treaz după ora șapte. Tații acestor dragi îngerași erau totuși de altă părere și șeful trebui să accepte ca ei să asiste măcar la prima jumătate de oră a balului. Toată această mică societate se ciupea, se strâmba, se fâțâia, într-un cuvânt, se distra extraordinar. Doar sărmana Bess nu părea să aprecieze din cale afară aceste ore suplimentare.

Când dansul se termină, căpitanul o conduse pe Cristie la masa sa și, după ce o salută, se îndepărtă părăsind sala pentru niște ocupații misterioase și maritime. Orchestra cânta acum un tangou și deși ringul era destul de plin, Cris observă că un număr mare de oameni nu îndrăzneau încă să se aventureze. Drama unei prime serate la bord era că pasagerii nu dansează, din vina lor sau din orice alt motiv și nu vor mai veni la seratele următoare. Cristie vedea deja croaziera îndreptându-se spre nereușită. Se vedea arătată cu degetul la companie, pentru incompetență.

Pe ring nu erau decât perechi mai în vârstă și, imediat ce orchestra va cânta o melodie disco, nu vor mai fi decât tineri. Și totuși, toată lumea dorea să se amuze.

Necazul cu acest gen de croazieră era că deși se prevăzuse totul pentru agrementul pasagerilor, aceștia nu știau să profite. Uneori din lene, cel mai des din timiditate.

Nu îndrăzneau să iasă din obișnuințele lor. În schimb, îndată ce consimțeau să cedeze, erau gata de orice nebunii.

Cristie înconjură din ochi sala, încercând să repereze persoane de care s-ar putea apropia. Lângă bufet era un grup de tinere fete care beau coca, sporovăind; în sens opus, o ceată mică de

adolescenți discuta sport, cu izbucniri puternice de voci. Restul asistenței era grupat pe familii și vorbeau cu voci joase. O cuprinse panica. Chiar și muzicanții păreau să se plictisească. Trebuia să acționeze, și repede.

Se duse în spatele podiumului și reuși să atragă atenția dirijorului, arătându-i să facă un anunț al cărui text i-l dădu. Era vorba, pentru a anima puțin serata, să se cânte la început melodii mai vesele și apoi să se creeze o situație neobișnuită. Pentru asta, se hotărâse să se folosească de doamnele care vor invita domnii.

Zis și făcut! Se auzi un duruit de tobe și ilustrul Saladin anunță dansul cu invitații. Orchestra atacă o melodie elegantă, dar nimeni nu îndrăzni să danseze. Nu exista nicio fată tânără care să vrea să prindă în plasă un băiat, Cris era sigură de asta. Erau priviri care nu înșelau, dar niciuna nu îndrăznea să înainteze. Teama de a întâmpina un refuz, paraliza toate femeile. Pe măsură ce timpul trecea, Cristie nu încetă să se întrebe oare cine îi dăduse o asemenea idee.

Nu-i mai rămânea decât o soluție de a salva serata. Trebuia să dea exemplu. Era ultima șansă.

Știa că dacă invita un ofițer, acesta n-o va refuza. Dar oare pasagerii îi vor urma exemplul? Probabil nu. Trebuia să fie unul dintre ei. Poate atunci exemplul său va fi molipsitor. Din nefericire, ca și când îi ghiciseră intenția, toți cei care se aflau în jurul ei fie întoarseră în mod ostentativ capul când îi privi, fie o sfidau cu privirea, părând să spună: "Îndrăznește dacă poți". Cristie începu să dispere, când îl văzu pe Paul, care de departe îi făcu un mic semn de încurajare. Acum era sigură că va câștiga pariul. Paul nu va

refuza niciodată să danseze cu ea, în plus era frumos și deja foarte popular printre pasageri. Era locomotiva visată.

Traversă ringul cu un pas hotărât. Ca pentru a sublinia mai bine hotărârea sa, orchestra își reglă tempoul pe ritmul mersului său. Specialistul în lumini, un om cu experiență în acest gen de serate, o însoți cu unul din proiectoare. Se auzi din nou un duruit de tobe când se opri în fața lui Paul.

– Vrei ...

Dar Paul era deja în picioare. Se înclină și mai adânc decât o făcuse căpitanul.

– Îmi faci o mare onoare, Cris. Serata aceasta va rămâne întipărită pentru totdeauna în memoria mea.

Era un dansator minunat. Probabil multe pasagere regretau că nu avuseseră curajul lui Cristie. Oamenii priveau acest cuplu tânăr și zvelt cu simpatie. Se auziră chiar câteva aplauze discrete. Încântată, Cris văzu o copilă grăbindu-se spre un tânăr băiat și invitându-l râzând. Într-o clipă, ringul era mai mult de jumătate plin. Doamne de o anumită vârstă se aplecară râzând pe înfundate spre domnii cu burtă. "Saladin și piratii", treziți în sfârșit, schimbară tema fără să întrerupă dansul, prelungindu-l mai mult.

Paul o ținea puțin mai strâns decât cereau convenientele, dar Cristie nu-și dădea seama. Era foarte fericită că reușise să dezghețe asistența. Sigură de succesul fericit al acțiunii sale, nu rămase mai puțin vigilentă. O serată reușită este doar când atmosfera se menține. Dacă ambianța scade brusc, nu mai rămâne nimic.

Foarte aproape de ei, doctorul și infirmiera, strâns îmbrățișați, se învârteau cu grație. Cristie notă cu o urmă de gelozie că femeia

este surprinzător de elegantă. Purta o rochie de seară albastră, într-o nuanță pastel, care-i punea admirabil în valoare tenul deschis. Jupa, mult crăpată, lăsa să se vadă niște picioare fine și nervoase. În jurul ei, aerul era înmiresmat de un parfum binecunoscut.

Mai departe, Cristie o zări pe Bess care urmărea cu disperare evoluțiile neîndemânatice ale comisarului, care se lupta cu o matroană îngrozitoare. În timp ce mâinile sale se agitau cu febrilitate pentru a aranja părul unuia sau a-i trage o săpuneală altuia, ochii nu i se desprindeau de obiectul pasiunii sale. Și pentru a încununa totul, la un semn autoritar al celui care o chinuia, sărmana Bess trebui să-i adune pe micuți și să-i conducă în pat. În minimum de timp, fu revoluție în grup. Unii plângeau, alții încercau să lovească dând cu piciorul. De la ora nouă revolta mocnea printre cenușărese.

De bine de rău, Bess îi domoli pe răzvrătiți și cu ajutorul unui șef de sală reuși să-i evacueze, înainte de a transforma Pallas Atena în cuirasatul Potemkin.

Paul urmărise scena râzând.

– Am crezut că va fi o răzmeriță la bord. Ne vedeam deja într-o barcă șubredă, înfruntând oceanul dezlănțuit, murind de foame și de sete până când acești mici monștri vor da cep butoaielor cu rom pe care cu siguranță nava trebuie să le transporte în cală.

O depășea cu cel puțin un cap. Suplu și în același timp musculos, părea făcut pentru a purta costum de gală.

Inima lui Cristie se strânse puțin. Atâta frumusețe și gentilețe o consternau. Nu-i venea să creadă în norocul său. Dintre toți

bărbații de pe vapor, Paul era cel mai strălucitor, cel mai atrăgător și o alesese pe ea.

– Știi că nu ne-am văzut de când am părăsit Anglia? Deși nu este vorba decât de douăzeci și patru de ore amărâte, mi s-a părut că au trecut secole.

Cristie roși la compliment. Îi era greu să se obișnuiască deocamdată cu exagerarea tipic mediteraneană.

– Mătușa ta asistă la bal?

– Bineînțeles. Este așezată acolo, lângă acea ușă-geam. A cunoscut în această după-amiază o doamnă fermecătoare, cu care n-a încetat de atunci să stea de vorbă. Le vezi?

Contesa arăta foarte bine în rochia de seară din brocart, cu capul înconjurat de o diademă care arunca sclipiri. Îi zări și le zâmbi. Vecina sa, de aceeași vârstă și de același rang social, cum i se păru lui Cristie, le făcu un mic semn din mână. Cele două bătrâne doamne dădeau acelui colț din sala de bal un aer aristocratic, puțin anacronic.

– Ești foarte frumoasă, Cristie. Albul îți vine de minune. Îți dă o prospețime și un mister care te transformă.

– Vrei să spui că altfel sunt ofilită și ușor de ghicit?

Paul protestă cu energie. Cum putea fi atât de crudă încât să-i răstălmăcească astfel gândul?

– Voiam să vorbesc despre o prospețime și un mister suplimentare. Ar trebui să te îmbraci mereu în alb. Dacă nu ești prea ocupată, mi-ar plăcea să mergem imediat să ne plimbăm pe punte. Este la fel de plăcut ca în Italia. Vom face câțiva pași, apoi vom contempla marea și stelele.

Trebuia să amâne acest plan pentru mai târziu. Succesul seratei era atât de mare, încât pasagerii veneau din toate părțile s-o felicite pe Cris. Acum, toată lumea invita pe toată lumea. Domnul Campbell-Brown veni s-o roage pe Cristi să danseze un pasodoble cu el. Fiica sa îi dăduse lecții în cabina lor, dar se pierdea în figuri și-i trebuia cel puțin o dansatoare de clasă, asemenea lui Cris, pentru a se descurca ... Paul dispăruse, astfel că acceptă să danseze apoi cu ofițerul secund și cu un grec scund și rotofei.

Se duse la bufet să se răcorească și dădu nas în nas cu doctorul. Acesta îi aruncă o privire disprețuitoare și-i întoarse spatele. În uniforma sa de gală, era superb. O adevărată gravură de modă. Dacă ar fi figurat pe un afiș de recrutare, marina n-ar mai fi avut de ce să-și facă griji pentru completarea echipajelor.

Ce păcat că avea un caracter atât de neplăcut! își spuse tânăra fată.

Ca o provocare, Cristie se simți tentată să-l invite. Ce față ar fi făcut dacă intriganta, căutătoarea de partide bune, i-ar fi cerut să-i acorde un dans. Nu avu răgazul să-și pună planul în practică, deoarece acesta se îndepărtă, cu un aer ostil. Cristie o zări pe infirmieră care-i venea în întâmpinare și-l luă de braț.

Deși era insensibilă la acest gen de meschinării, lui Cristie nu-i plăcea atmosfera care se crease în jurul incidentului din ajun. Era dezolată de reacția medicului și mai ales de modul de a încerca să uite totul, dar această întâlnire și cu siguranță cele care vor urma, dacă vor fi marcate de aceleași semne de respingere, îi vor aduce fără încetare în memorie ce se întâmplase în camera contesei. Răutatea celor doi era cu atât mai ciudată cu cât avea impresia că

nu era cu nimic vinovată. Aversiunea lor contrasta cu gentilețea tuturor față de ea.

Cristie mai dansă puțin, dar nu-i mai stătea gândul la asta. Era mulțumită că serata fusese o reușită, mândră de munca sa, dar din punct de vedere personal, se grăbea să se termine. Chiar și complimentele șefului o lăsaseră rece. Nu se distră puțin decât urmărind mașinațiile lui Bess. Aceasta îl urmărea pe comisar pas cu pas. Din când în când, dădea impresia că și-a făcut curaj pentru a-l aborda, în clipa următoare fugea, pentru a reveni imediat. În cele din urmă se lăsă invitată de comisarul secund, iar lui Cris nu-i trebui multă imaginație pentru a ghici despre cine vorbeau.

Spre miezul nopții, în timp ce serata era pe sfârșite, tânăra fată îl regăsi pe Paul.

Acesta o trase imediat pe ring. O ținea tandru în brațe și Cris aproape uită obiecțiile și dorința ca balul să se termine, când un incident bizar surveni, lăsând-o perplexă.

Încă de la începutul seratei, fotograful de bord, un tânăr cu accent american, nu încetase să-i fotografieze pe pasageri din toate unghiurile. Era pretutindeni. Evident, își făcea cu multă plăcere munca. Brusc, fu lângă ei.

– Nu mișcați. Sunteți superbi. Asta va fi cea mai romantică fotografie a serii.

Paul îi dădu drumul pe loc și înaintă cu un aer amenințător spre fotograf.

– Vă interzic să mă fotografiați. Mă auziți? Nu vreau fotografii!

Tânărul păru surprins, apoi zâmbi.

– Haideți, domnule, nu vă voi face niciun rău.

Părea să ia în glumă mânia lui Paul, dar Cristie observă că doar ochii îi râdeau. Era palid și un mușchi i se zbătea pe obraz.

– V-am prevenit, reluă Paul, nu vă permit să mă fotografiați. Vă ordon să vă îndepărtați.

Cristie avu brusc impresia că scena la care asista avea o cu totul altă semnificație decât cea care se vedea. Subit, un flash îi luă ochii. Paul scoase un strigăt care făcu să se întoarcă toate capetele. Fotograful continua să pretindă că totul nu era decât un joc.

– Vedeți, nu vi s-a întâmplat nimic neplăcut. N-ați simțit nimic, sunt sigur.

Fără să lase deloc să i se prevadă reacția, Paul, care își ascundea fața în mâini ca și când lumina flashului îl rănise, se aruncă brusc asupra fotografului.

Îl lovi cu o forță nemaipomenită, trimițându-l în mijlocul ringului. Înainte ca nefericitul, orbit de sânge, să aibă timp să se ridice, fu asupra lui și-i smulse aparatul din mână. Îl deschise și scoase din el filmul pe care-l puse în buzunar. Cristie auzi zgomotul pe care-l făcu obiectivul spărgându-se în mii de bucăți. Atunci, Paul împinse cu piciorul ce mai rămăsese din aparat spre bietul tânăr care se ridica greu.

Toată lumea era încremenită de stupefacție. Muzicanții care nu încetaseră să cânte în timpul încăierării, o făcură mai puternic, în speranța de a abate atenția pasagerilor de la fotograful pe care un ofițer îl ajută să iasă. După plecarea sa, oamenii începură să danseze din nou. În trecere, îi aruncau priviri curioase, unele de reproș, lui Paul care, palid ca un mort, își freca ușor articulațiile mâinii drepte.

Cristie, care nu știa ce să facă, nici ce să spună, se lăsă condusă din nou pe ring. Era același Paul și totuși altul. Cam ca pe chei, în ziua plecării. Într-o secundă, mielul prietenos se transformase într-un lup de temut. Tânăra fată se înfioră, incapabilă să-și ascundă dezgustul pe care i-l inspira brutalitatea lui. Nu fu surprinsă când, continuând să danseze, Paul o duse spre una din ferestrele deschise spre punte. Acum era calm și îngrozitor de jenat.

– Îmi pare rău, Cris, nu pot suporta să fiu fotografiat. Totuși, l-am prevenit. Pentru un angajat al companiei, cel mai mic lucru este să țină seama de gusturile clientelei.

Văzând-o că îl privea tot cu un aer de reproș, continuă:

– Nu fi supărată.

Îți promit că mâine dimineață voi merge să-l văd pentru a mă scuza și a-i plăti mașina aia infernală.

Acum mergeau spre partea din față a navei, îndepărtându-se de mulțimea care nu va întârzia să invadeze puntea la sfârșitul balului. Se rezemară cu coatele de balustradă, contemplând în tăcere valurile pe care coca lungă și subțire a navei le despica fără zgomot. În depărtare, zăriră luminile unui vapor care naviga pe drumul lor. Noaptea era plăcută. Cristie își simți mânia dispărând. Paul, care nu-i putea vedea expresia feței în întuneric, continuă să-și pledeze cauza.

– În țara mea, când un bărbat este binecrescut, nu se lasă niciodată fotografiat lângă o femeie tânără. Asta i-ar putea strica reputația. Ai să-mi ierți vreodată brutalitatea? Descind dintr-o familie cu sânge fierbinte, dar îți promit că nu se va mai produce un asemenea incident.

Era mult timp de când Cris îl iertase, dar îl lăsă să continue, îmbătându-se cu vocea sa cu accent melodios. Acum îi vorbea despre Italia, despre lucruri care-i plăceau. Ar fi putut să-l asculte toată noaptea. Din nefericire, cele mai bune lucruri au un sfârșit. Începuse să sufle vântul și era frig. Paul o conduse până la ușa cabinei sale, făcându-i promisiunea că se vor revedea a doua zi. Tânăra fată îl auzi îndepărtându-se fredonând.

Capitolul 4

A doua zi dimineață, tabloul de afișaj de pe puntea A era acoperit de fotografii de la balul din ajun. Se vedeau acolo perechi, grupuri, familii care dansau, râdeau, țineau toasturi. Doar fotografia care provocase scandalul strălucea prin absență. Câțiva pasageri se reuniseră în fața panoului, arătând pozele și râzând unii de ceilalți. Cristie remarcă, spre marea sa ușurare, că nimeni nu vorbea de incidentul dintre Paul și fotograf.

Acesta își instalase o măsuță sub tablou. Lua comenzi. Când o zări, îi făcu un semn din mână, însoțit de un zâmbet larg. La lumina zilei, părea mai în vârstă. O bandă de leucoplast îi acoperea arcada sprâncenei stângi. Cristie se simțea puțin jenată amintindu-și ce se întâmplase noaptea precedentă și se duse să-i spună.

– Nu-i nimic, îl auzi răspunzând, sunt riscurile meseriei. Micul dumitale partener are o dreaptă nemaipomenită. Oricum, îmi voi lua revanșa, voi face în așa fel încât să-i obțin portretul înainte de sfârșitul croazierei.

Spuse asta râzând, dar Cris avu neplăcuta impresie că era foarte serios și că râsul său conținea o amenințare de-abia voalată. Ca în ajun, tânăra fată simți că această poveste ascundea probabil altceva și fu puțin neliniștită.

– De altfel, prietenul dumitale a trecut să mă vadă în această dimineață. S-a scuzat pentru brutalitatea sa, iar eu m-am scuzat pentru lipsa de tact; oficial, suntem buni prieteni. Vrea să plătească reparația aparatului, dar nu va fi necesar. Se va ocupa compania de asta. Ordinul căpitanului!

Cristie îl părăsi gânditoare și se duse s-o găsească pe Bess la piscină.

Bazinul fusese umplut în ajun, dar apa nu era încă destul de caldă pentru a atrage mulțimea. Bess profitase de lipsa de entuziasm a adulților pentru a-i conduce acolo pe cei mai mari din grădinița de copii. Toți micuții se bălăceau, sub supravegherea unei asistente, în mica baie de la căminul pentru copii.

– Este drăguț că ai venit să-mi dai o mână de ajutor. Nu știu ce-i cu ei în dimineața asta, sunt îngrozitori.

Vorbea cu vocea sa obișnuită, mulțumindu-se când situația o cerea, să scoată un strigăt sau două de stentor care îl făceau pe imprudent să se cumințească. Pentru ea, devenise rutină să converseze cu o prietenă și să supravegheze douăzeci de mici diavoli.

– Frumosul tău italian s-a comportat într-o manieră atât de cavalerească! Îți dai seama, să se bată pentru a-ți proteja reputația! Mie nu mi se întâmplă un asemenea lucru. Cristie trebui să admită că nu-l vedea pe șef bătându-se pentru ochii frumoși ai lui Bess.

– Dar Bess, acel sărman tânăr aruncat la pământ, scandalul, nu văd nimic cavaleresc, nici romantic.

– Eu găsesc asta foarte romantic. Kathy! rămâi în bazinul mic! În tot cazul, fotograful a greșit insistând. Cine se credea? Mereu gata să-și vâre nasul, să pună întrebări. Peter! te văd! Încetează s-o sâcâi pe sărmana Mary! Dacă veți continua să vă împingeți, vă voi trimite în cabinele voastre! Și apoi, Paul dansează atât de bine, un adevărat profesionist. Ai noroc. A făcut bine să-i dea o lecție acelui catâr; totuși, datorită pasagerilor trăim. De altfel, este și părerea șefului.

Dacă acesta era modul de a vedea al zeului său, era inutil să discute mai mult.

– Povestește-mi mai degrabă ce s-a întâmplat înaintea luptei. Îmi duceam haita în pat și n-am văzut mare lucru. Ai dansat cu șeful? Dar doctorul te-a invitat?

Cristie răspunse nu la ambele întrebări și începu să-i povestească partea din serată pe care o ratase. Bess o asculta cu gura căscată, fără s-o întreruptă decât pentru a o face să precizeze culoarea unei haine, sau numărul de pahare pe care le băuse un anume pasager. Toată lumea se distrase bine, fiecare cu fiecare, iar ea, din nefericire, nu-și putuse privi alesul inimii decât de departe.

Conversația le fu întreruptă de un enorm val care le acoperi. Apa era încă rece, se gândi Cris, furioasă.

– Jonathan, Archdale! Mă voi plânge tatălui vostru! Ah! barbarule, băiatul ăsta este o otravă.

Otrava în discuție se îndepărtă spre cada mare, râzând.

– Nu este vina mea, domnișoară Shackleton, asta vine din modul în care bat cu picioarele când înot.

Toată udă, Cristie se ridică pentru a merge să înoate. Brusc, în spatele ei se auzi un zgomot de picioare goale și, o clipă după aceea, se afla cu Bess în piscină.

– Kenneth! Așteaptă să te prind! Jonathan, monstrule, iar ai idei diabolice! Băiatul ăsta mă înnebunește, nu știe să dea decât un exemplu prost!

Cristie n-avu timp decât să se ducă în cabină să se schimbe. La ora zece era un turneu de tenis pe puntea de plimbare și se presupunea că se ocupa de organizarea sa.

Când ajunse la fața locului, primul meci începuse deja. Paul îl arbitra. El trăsese perechile la sorți, hotărâse ordinea partidelor. Nu existase niciun murmur, atât fusese de diplomat. Când totul fu pus la punct, o însoți pe Cristie la scaunul de arbitraj, lăsându-i grija adulților. El se duse să se ocupe de niște adolescenți care doreau să se întâlnească într-o partidă de ping-pong. Dacă pivotul distracțiilor de la bord era Cris, Paul era sufletul lor. Cu amabilitate și diplomație, aplana toate obstacolele care puteau apărea.

După-amiază, când Cristie se află în fața a treizeci de perechi de toate vârstele și de toate condițiile pe care trebuia să le învețe rumba, tot el salvă situația. Se afla așadar cu cei șaizeci de debutanți și trebuia să le explice pașii. Se panicase complet. Erau acolo, nemișcați, așteptând să primească în câteva clipe rețeta care va face din ei Fred Astaire într-o după-amiază. Timp de câteva minute, care îi părură tot atâtea ore, strigă puternic:

– Domnii, piciorul stâng în față ... Doamnele, piciorul drept în spate ...

Nimeni n-o făcea. Cea mai mare parte n-o asculta. ț

Iar ceilalți făceau orice altceva. În acea clipă apăru Paul.

– Cred că ar fi mai simplu dacă le-am arăta mai întâi pașii.

Așa, fu mai simplu. Elevii îi priviră un timp, apoi Paul luă bărbații în mâini, lăsându-i lui Cristie grija de a se ocupa de femei. După un sfert de oră, majoritatea dintre ei se descurcau. Atunci putură forma perechi de valoare egală și să supravegheze doar modul în care urmăreau ritmul muzicii. La sfârșitul cursului, gâfâiau toți, dar erau încântați. Lecția nu fusese inutilă. Acum, aproape toți cunoșteau elementele de bază ale dansului și mai ales erau siguri de ei. Bucuria lor era contagioasă și când cei doi profesori rămaseră singuri, radiau de fericire.

– Se pare că destinul a hotărât să ne facă să ne întâlnim în toate colțurile navei.

Încă gâfâind puțin, deoarece se dedicase pe deplin dansului, Paul o privi zâmbind. În timp ce Cristie aranja discurile, el făcu câțiva pași pe pistă, fredonând o melodie la modă.

– Din întâmplare, datorită croazierei, va veni o clipă în care vom decide să ne vedem din proprie inițiativă.

Cristie înțelegea ce voia să spună. Se văzuseră foarte mult în public și, inevitabil, folosindu-se de prietenie, vor ajunge să se vadă mai mult în particular.

Ieșiră pe punte. Se făcuse o vreme splendidă. Fierbințeala razelor de soare era diminuată de o briză răcoroasă, venită din larg. Se îndreptară cu pași lenți spre salonul în care se servea ceaiul. Aleseră de comun acord o masă mai la o parte. Prin ușa-fereastră, puteau vedea dâra făcută de pachebot, care se pierdea la orizont. Sub picioare, simțeau vibrația mașinilor. Se simțea bine.

– Am fost să-l văd pe fotograf. M-am scuzat, dar am impresia că am în el un dușman de temut. Mi-a zâmbit absolut amabil, fără să creadă un cuvânt. Fără îndoială, îmi pregătește o lovitură în felul lui.

– Să nu crezi asta. L-am văzut dimineață. Nu mi-a dat impresia că-ți poartă pică.

– Știi, Cristie, în această noapte m-am gândit mult la comportarea mea de ieri. Am acționat violent. Chiar dacă insistența sa m-a scos din sărite, chiar dacă m-am gândit mai ales la reputația ta, ar fi trebuit să încerc mai degrabă să discut cu el, decât să-l lovesc ca o brută. Ți-am văzut privirea, mă disprețuiai și pentru asta îmi este ciudă pe mine. Trebuie neapărat să mă vindec de caracterul meu latin și să fiu în stare să-i imit pe britanici în ceea ce au ei mai prețios, autocontrolul.

Cristie zâmbi la această profesiune de credință. Se gândi la șef și la doctorul Lindsay și-l rugă pe Paul să rămână așa cum era.

***

În ziua aceea, era un timp minunat. Termometrele arătau mai mult de treizeci de grade. Echipajul își schimbase uniformele din postav albastru cu veșminte din pânză albă. Nu se aflau încă la tropice, dar pasagerii își puteau face o impresie despre cum va fi acolo. Pe punte se desfășura un meci de crichet între pasageri și membrii echipajului. Se instalase un fileu imens în apropierea de

coșul navei, fileu care se presupunea că va reține mingea dacă, din întâmplare, o lovitură prea puternică ar fi expediat-o până acolo.

Echipajul ocupa terenul, iar domnul Faversham arunca mingea pentru pasageri. Tocmai își eliminase unul din adversari și era foarte mulțumit.

Cristie, care nu era o pătimașă a acestui joc, tocmai se îndepărta, când noul bătător al echipajului își făcu intrarea pe teren. Deși schimbase uniforma cu ținuta albă pentru această ocazie și-și pusese pe cap o șapcă având cu cozoroc mare, care-i ascundea cea mai mare parte a feței, îl recunoscu imediat. Bătaia sa, lovind mingea, făcu un zgomot de tunet. Mingea ajunse să aterizeze în partea de sus a fileului. Se auziră strigăte și aplauze.

– Bravo doctore! Asta da lovitură!

La lansarea următoare, fu același lucru. Cristie nu se putu stăpâni să murmure, văzându-l pe bătrânul domn Faversham reluându-și locul. "Șterge-o la masa cincizeci și trei!" Dar n-o făcu. Mingea lovi din nou fileul cu forță. Căpitanul pasagerilor schimbă lansatorul, dar fără rezultat.

Dezgustată, Cristie se îndepărtă în direcția solariului. Întinși pe saltele, cei pe care sportul nu-i interesa, se lăsau cu răbdare bronzați de soare. Vederea lor îi provocă repulsie. Oare cum puteai fi atât de prost încât să stai nemișcat pe un asemenea soare, cu riscul de a face insolație? Porni pe puntea de plimbare, pustie la ora aceea, și se întinse pe un șezlong, la umbră.

Moțăia, când o voce pe care o cunoștea bine o interpelă. Întorcându-se, o văzu pe contesă care o privea zâmbind. Era așezată alături.

– În sfârșit, întâlnesc o ființă omenească în ținută decentă.

Era îmbrăcată într-o pijama de plajă, cum se purta la Deauville în anii treizeci. Latura demodată a îmbrăcămintii sale îi venea de minune.

– Mă simt extrem de bine. Când mă gândesc că doar ideea de a urca pe o pasarelă mă făcea să am o stare proastă! Și toate astea datorită lui Paul. Dacă nu-l ascultam, aș fi fost încă la Londra, privind cum plouă. Băiatul ăsta mi-a schimbat viața. În minimum de timp, a făcut din mine o altă femeie.

Cristie crezuse mereu că mătușa și nepotul se cunoșteau de mult. Păru atât de surprinsă, încât bătrâna doamnă crezu potrivit să-i dea câteva explicații.

– Paul este fiul cel mai tânăr al fratelui meu mai mare. Este obișnuit în familia noastră să se plece departe pentru a-ți căuta norocul. Asta a făcut și Giuseppe, acum mult timp. Cred că eu de-abia mă născusem. A plecat în America. A fost apoi o poveste neclară, interesantă, de care nu-mi mai amintesc foarte bine ... Știi probabil că problemele de bani au distrus multe legături de familie. Nu ne-am revăzut niciodată.

– Credeam că dumneavoastră l-ați crescut. Păreți să vă înțelegeți atât de bine.

– Nu, în niciun caz. Am părăsit Italia cu mult înaintea războiului și n-am mai auzit niciodată vorbindu-se despre fratele meu. N-am mai avut vești de la familie decât acum trei săptămâni, când Paul a sunat la poarta mea.

– Nu l-ați văzut niciodată înainte de asta?

– Niciodată, îți spun! Și mare păcat!

Sunt în vârstă și cred deseori că aș fi putut să mor fără să-l cunosc. Un tânăr atât de fermecător. De când a apărut în viața mea, totul este altfel.

– Paul v-a convins să faceți această croazieră?

– El, desigur. N-aș fi îndrăznit niciodată așa ceva. Nu mai pusesem piciorul pe o navă de patruzeci de ani. A fost când am plecat în Anglia și am fost bolnavă toată traversarea. Paul mi-a forțat mâna. Avea un răspuns pregătit pentru orice obiecție a mea. Mătușă, mi-a spus, a venit timpul să te amuzi, să vezi lumea. S-a ocupat de tot, și iată-mă.

– Trebuie să fie foarte convingător.

– Evident! Mi-a spus că aerul din larg îmi va face foarte bine și că voi fi fericită că nu m-am împotrivit.

– Și acum?

– Sunt nespus de fericită. Cu excepția primei zile, nu m-am simțit niciodată atât de bine. Și totul datorită lui.

Cristie putea să înțeleagă entuziasmul contesei. Să trăiești singură și să te trezești brusc cu o rudă atât de fermecătoare trebuie să fi fost o experiență fantastică pentru bătrâna sa prietenă. Paul avea un asemenea mod de a impune lucrurile, încât mătușa probabil nu rezistase mult rugăminților sale.

Un domn foarte bătrân, cu înfățișare de amiral în retragere, li se alătură în timp ce discutau. Căuta o a patra persoană pentru bridge. Contesa acceptă imediat. Îndepărtându-se, îi declară lui Cristie:

– N-am mai jucat de douăzeci de ani. În acea perioadă, eram o jucătoare destul de bună. Oricum, câștig întotdeauna la cărți.

Cris o privi zâmbind, îndepărtându-se.

Dacă ea avusese noroc să-l regăsească pe Paul, nici acesta nu avea de ce se plânge. O rudă atât de fermecătoare era într-adevăr un dar al cerului.

Brusc, puntea fu invadată de o ceată de adolescenți, printre care se afla și tânăra Diana. Cea mai mare parte dintre fete erau în șorturi și cu partea de sus a costumului de baie. Băieții purtau blugi sau bermude. Capul bandei, o "bătrână" de cel puțin șaptesprezece ani, era pieptănată punk. O tunsoare perie, care părea că fusese făcută cu mașina de tuns gazonul, împodobită cu o șuviță galbenă cu roz. Avea lobul urechii împodobit, dacă se putea spune astfel, cu un ac de siguranță și mergea cu pași mici, pocnind din degete. Văzându-i, Cristie se simți foarte bătrână. La cei douăzeci și doi de ani, îi veni în minte că o considerau probabil ca pe o "femeie".

– Salut, spuse copila, am vrea să vă spunem câteva cuvinte.

Făcu câțiva pași dansând, scoase câteva strigăte nearticulate, se trânti într-un fotoliu și reluă:

– Iată, nu sunt mulți tineri și ne plictisim. Ping-pongul, jocurile cu mingea, toate astea nu ne interesează. Am vrea ritm, mișcare.

Cristie îi privi năucită. Se uită la Diana, care părea puțin jenată. Un sejur exclusiv pe malurile lacului Leman, n-o pregătise pentru modul de exprimare la modă la Londra. Era oarecum depășită, totuși mai puțin decât Cris. Aceasta, într-adevăr, avea impresia că făcuse o escapadă în curtea miracolelor.

– S-a decis organizarea unei bande și ni s-a spus că poate ne-ați putea ajuta. Am vrea un local pentru a putea dansa între noi, înțelegeți ce vreau să spun?

Cristie nu înțelegea, dar începea să se lămurească.

"Saladin și piraţii" nu era destul de antrenanți pentru a-i interesa pe tineri. Poate era puțin demodată, dar o știuse din prima zi.

– Așadar, doriți să vă stabilim un loc în care vă veți putea amuza între voi, cu un aparat și niște discuri la modă?

Băiatul care se afla în spatele tinerei scoase un Uaaa! de încântare.

– Ei bine, înțelege repede, sora!

Sora în chestiune era gata să-și piardă orice demnitate și să cedeze dorinței de a-i da o bătaie la fund. Gândul la prima poruncă a companiei: pasagerul este rege, o reținu la timp.

– Trebuie să fie destul de ușor. Avem saloane mici neocupate, există instalație de sunet de la lecțiile de dans și aș putea vorbi cu comisarul pentru băuturi.

Se auziră iar câteva UIII! și niște UAAA! apoi se trecu la lucruri practice. Desigur, nu se punea problema să fie lăsați să facă orice, dar trebuia totuși să se simtă liberi și ca ideile să fie acceptate ca venind de la ei.

– Vom putea spune că mica voastră serată va avea loc de două ori pe săptămână.

– Da, formidabil, este exact ce voiam!

Șef de bandă sau nu, acea tânără persoană cu părul tehnicolor folosea un limbaj de mare banalitate. Diana, care nu spusese nimic până atunci, își permise o observație.

– Nu suntem singurii tineri de la bord. N-am avut încă o ocazie să facem cunoștință cu toți cei pe care-i interesează ideea noastră. Oare ar fi posibil să dăm un mic anunțat în ziarul de bord?

Întrebarea sa trezi un entuziasm indescriptibil. Toată banda începu să fluiere, să se legene, să pocnească din degete.

– Trebuie să fie posibil. Dați-mi textul și-l voi face să ajungă la responsabilul ziarului.

Trebuie să mai promită că anunțul va fi bine plasat, că nu va fi cenzurat și că va apărea chiar a doua zi.

– Mă simt ca o nebună, care se va distra copios!

Cristie fu obligată să recunoască faptul că tânăra fată se cunoștea foarte bine. Cu aceste cuvinte, o părăsiră și ea îi privi îndepărtându-se, puțin mirată totuși.

În aceeași seară, tânăra punk, într-un tricou în culorile curcubeului strâns pe trup, îi întinse, fără o vorbă, o bucată de hârtie. Cristie era la masă și gestul nu-i scăpă domnului Campbell-Brown, care vru să știe ce înseamnă asta. Prietenii fiicei sale erau ciudați, oare ce mai complotau? Cum nu era nimic de ascuns și oricum textul va fi publicat a doua zi, Cris i-l citi cu voce tare.

Mai întâi erau instrucțiuni care cereau să fie scris cu cele mai mari caractere posibile și ca prezentarea să fie respectată. Își drese glasul și începu.

– În seara aceasta și în toate serile, începând de la ora opt și treizeci, MARE MARATON DISCO. Numeroase premii. Intrarea liberă. Sunt admiși cei peste optsprezece ani. Veniți în număr mare. Asistența medicală gratuită. Va fi DEMENT ... DEMENT...DEMENT...

Toată masa izbucni în râs. Cristie îi întrebă pe părinții Dianei ce cred despre acest lucru și ei fură de acord, spunând că cel puțin vor ști unde era fiica lor. Domnul Faversham avea un râs atât de vesel,

încât mai multe capete se întoarseră spre ei. Infirmiera le aruncă o privire surprinsă. Cum doctorul, care tocmai își terminase masa, trecea pe lângă ei, cineva îl întrebă dacă nu-i țiuiau urechile. Acesta îi asigură că nu și întrebă dacă râdeau de el. Diana îi spuse că nu avea niciun amestec. Doamna Faversham îi explică faptul că tinerii aveau un proiect pe care-l considerau o întrecere serioasă. La aceste cuvinte, soțul său râse mai tare. Doctorul îi privi cu un aer înțelept, fără să îndrăznească să spună nimic. Mereu acea blestemată de primă poruncă. Asistenta sa îi veni în ajutor, în pas forțat. Dar Diana fu cea care avu ultimul cuvânt.

– Nu vă temeți, doctore, iată îngerul dumneavoastră păzitor care aleargă să vă apere.

Medicul păru îngrozitor de ofensat și plecând, îi aruncă o privire ucigătoare lui Cristie, care totuși nu rostise nicio vorbă.

***

Cristie auzise mereu vorbindu-se că o furtună, mai ales pe mare, este anunțată prin semne prevestitoare. Nori, vânt, orizont acoperit. Citise toate astea înainte de a părăsi Anglia și era sigură că va ști să recunoască asemenea semne, dacă ar apărea.

Când aceasta se abătu pe nepregătite peste ea, fu cât se poate de surprinsă.

Era instalată în cabina sa și citea lista distracțiilor zilei. Pe masă, ziarul de bord anunța, pe prima pagină, serata prietenilor Dianei.

Ofițerul responsabil cu publicația făcuse tot ce putuse pentru ca anunțul să atragă privirea. Cris credea că astfel, copiii vor fi încântați. Era o vreme minunată, cu soare din belșug și o briză ușoară care-i mângâia fața. Prin hubloul întredeschis, auzea zgomotul valurilor care se spărgeau de coca navei și strigăte de pescărușI. Mâine, vor fi la Madera și vor vizita insula. Asta însemnând Paul și cuea. Îi plăcea mult Paul, care îi înapoia asta însutit. Totul mergea cât se poate de bine în cea mai minunată croazieră posibilă.

În clipa următoare, sună telefonul. Știu imediat că asta înseamnă necazuri. Bunica sa avea obiceiul să spună că ea putea recunoaște, după zgomotul soneriei, veștile bune și veștile rele. Cristie ținea mult la bunica.

Pentru că știa la ce să se aștepte, nu fu surprinsă să audă vocea medicului.

– Domnișoara Cummings?

– Da, cine întreabă?

Neplăcere pentru neplăcere, și mai ales să câștige timp.

– Doctor Lindsay la aparat.

– Bună ziua, doctore, ce pot face pentru dumneavoastră?

– Domnișoară Cummings, aș vrea să vă văd, imediat. Puteți să treceți pe la infirmerie?

Încă o dată dădea ordin, sub acoperirea unei formule de politețe. Părea agitat, cuvintele îi erau grăbite. Cristie avu tentația de a amâna clipa înfruntării. Putea totuși să pretexteze o dimineață prea încărcată, dar tonul său nu-i lăsă nicio speranță. Doctorul nu se va liniști atât de repede.

– Sosesc îndată ce se poate.

– Nu trebuie decât cinci minute pentru a face drumul. Vă aștept în cinci minute.

Închise, fără să-i lase timp să răspundă.

Deși nu știa ce voia, Cristie se simți încurcată. Trecu prin minte evenimentele zilei precedente, fără să găsească nimic. Doctorul nu avea nimic să-i reproșeze.

– Să-l ia naiba, își spuse. Apoi, cum cele cinci minute erau pe cale să se consume, se grăbi puțin.

Ca toate femeile care sunt în întârziere, începu prin a pierde puțin timp pentru a se aranja. Își retușă mchiajul și se pieptănă. Își aminti că unele vrăjitoare aborigene se acopereau cu cenușă sau sânge de liliac pentru a preîntâmpina ghinionul. Neavând ingredientele la îndemână, se stropi cu apă de colonie.

Toată această fățuire nu-i folosi la nimic. Întârzierea era acum atât de mare, încât trebui să alerge pe culoare. Când ajunse la infirmerie, era îmbujorată și ciufulită.

Străbătu sala de așteptare cu pași lenți. Pentru a-și reveni în fire, mai pierdu puțin timp dându-i buna ziua infirmierei. Ca răspuns la bătaia discretă la ușa cu geam, o voce nerăbdătoare îi ordonă să intre.

Doctorul era așezat în fața biroului. Purta o cămașă cu mâneci scurte care lăsa să i se vadă brațele musculoase și bronzate. Soarele îi făcea ochii și mai deschiși la culoare, aproape transparenți. Părea mai tânăr și zâmbea cu amabilitate. Când o recunoscu, încetă să zâmbească.

– Nu mergeți foarte repede, domnișoară Cummings.

– Niciodată înainte de prânz.

Tânăra fată decisese că în niciun caz nu va ceda.

– Am spus cinci minute. S-a făcut un sfert de oră. Luați loc.

Încă un ordin! Se hotărî să-l ignore și se postă în mijlocul încăperii.

– Știți de ce v-am cerut să veniți?

– N-am nici cea mai mică idee.

– Cred că, dimpotrivă, o știți foarte bine.

– Nu știam că sunteți și ghicitor.

Doctorul zâmbi forțat și-i agită pe sub nas gazeta zilnică.

– Dar acum aveți o cât de mică idee?

– Încep să întrezăresc ceva, dar nu văd legătura.

– Dumneavoastră ați dat acest anunț pentru un maraton de dans?

– Da, eu.

– Exact cum credeam. De aceea veți fi prima care va afla că s-a anulat.

Inima lui Cristie se strânse. Se gândi la dezamăgirea copiilor. Îi acordaseră încredere! Părinții fuseseră de acord! Mânia sa nu mai cunoscu limite.

– Anulat? Când? De ce? De cine?

– Acum douăzeci de minute, din motive medicale, de mine.

– Dar pentru ce? De ce vă amestecați? Cu ce drept? M-ați fi putut anunța!

– Tocmai asta fac.

– Dar, v-ați gândit la copii? Oare ce le voi spune?

– Pentru că m-am gândit la ei am luat această decizie.

Nu veți avea să le spuneți nimic, vor fi anunțați prin difuzoarele de bord. Oricum, maratonul este anulat, dar nu și seara disco. Nu este o problemă indecentă, este o problemă de durată.

Cristie era atât de furioasă, încât nu mai putea să vorbească. Bătu cu piciorul în podea.

– Încercați să rămâneți calmă, luați loc și vă voi explica. De fapt, nu sunt obligat, o decizie de ordin medical nu trebuie să fie justificată, dar văd că puneți atât de mult la inimă ...

Era atât de calm, încât furia lui Cristie se potoli brusc. Se așeză într-un fotoliu și aștepta.

– N-ar trebui să divulg aceste informații, dar de când am ajuns la timp frumos, am avut un mare număr de bolnavi. Oamenii se încăpățânează să rămână prea mult la soare, se ard. Rezultatul, iată-l.

Scoase dintr-un sertar o serie de fișe.

– Șaptezeci și opt de arsuri de gradul întâi. Zece cazuri grave de deshidratare. Dacă ați avea ceva mai multă experiență, ați ști că trecerea de la frigul primăverii la o căldură tropicală poate avea rezultate devastatoare asupra organismului orășenilor.

Are dreptate, se gândi Cristie. Își dădu seama cât de puerilă fusese mânia sa. Doctorul continuă.

– Un maraton este deja destul de ridicol în sine, chiar într-un climat temperat. Dar pe mai mult de treizeci de grade la umbră și disputat de persoane cu un organism șubrezit de căldură, este pur și simplu sinucidere.

– Înțeleg.

– Ei bine, dacă înțelegeți, acționați ca o persoană responsabilă.

– Am crezut că nu vor veni decât cei care sunt în formă. Nimeni nu este obligat să participe.

– Nimeni nu este obligat nici să bea sau să mănânce prea mult. Nimeni nu este obligat să se lase ars de soare. Un fluture nu este obligat să se învârtă în jurul flăcării și să se ardă.

Cris ar fi vrut să se scuze. Era de neiertat. Compania avusese încredere în ea și iată ce făcea.

– Apropo de fluture, ar trebui să fiți atentă cu relațiile. Și dumneavoastră v-ați putea arde aripile. Fiți foarte atentă, domnișoară Cummings, o catastrofă se întâmplă atât de repede.

Subit, Cristie nu mai dori să se scuze. Ieși trântind ușa.

Capitolul 5

– Haide, Cristie, arunc-o! De ce ți-e teamă?

Paul îi întindea râzând o monedă de cincizeci de peni.

Pallas Atena ancorase la circa trei sute de metri de portul Funchal. Se aflau în Madera. Rezemată cu coatele de balustrada punții A, Cristie privea uimită peisajul. O esplanadă se întindea de-a lungul cheiului. Mai departe, zări clopotnița unei biserici. O biserică așa cum nu mai văzuse vreodată. Vopsită în gri și auriu, semăna cu o jucărie. Era multă viță-de-vie aliniată cu atenție la soare. Mai departe, bananierii, în grupuri verde-deschis, aruncau o notă de veselie asupra împrejurimilor. De-a lungul pantelor muntelui, case mici cu acoperișul din olane roșu-aprins se îngrămădeau aproape până în vârf.

Din mare, un strigăt urcă până la ei. Era un mic scufundător portughez, care aștepta să i se arunce moneda. Tânăra fată mai ezită o clipă, apa părea foarte adâncă. Apoi aruncă banul.

– Bravo! spuse Paul râzând în hohote.

Acum, să ne grăbim, sau nu vom avea timp să vedem nimic.

În ciuda protestelor sale, el decise că pentru a înfrunta un asemenea soare, îi trebuia o pălărie. Strigă o ambarcațiune încărcată cu o mulțime de mărfuri și jumătate în engleză, jumătate în italiană, începu să se tocmească pentru două pălarii încântătoare. Când afacerea fu încheiată, insistă ca tânăra fată să-și pună imediat una din ele. Cealaltă era destinată mătușii care-i aștepta pe puntea E pentru a lua barca.

Desigur, Paul organizase totul. În timp ce ele se plimbau pe esplanadă, admirând vapoarele care se aflau în radă, le împărtăși planurile sale.

– Bineînțeles, vom face un tur al prăvăliilor. Apoi vom merge la piață. Evident, vom face o plimbare în carul cu boi ... poate o vizită la un beci celebru, aici vinul este pur și simplu delicios. În sfârșit, vom urca muntele și vom prânzi pe culme.

Mătușa sa avea alte planuri.

– Nu, Paul, poți face toate acestea cu domnișoara Cummings. În ce mă privește, nu visez decât un loc cu umbră, pe uscat, unde să mă pot odihni privind peisajul.

Și pentru a arăta că nu se va lăsa înduplecată, îi părăsi imediat și de îndreptă spre hotelul Reid.

– Cred că de data aceasta n-o voi scoate la capăt. Să mergem s-o instalăm pe mătușa pe terasa hotelului, apoi vom face cum am spus. Luară un taxi care îi conduse la hotelul unde o instalară confortabil pe contesă, sub un palmier. Apoi, pe bulevardul Arriaga, mărginit de copaci meridionali cu flori roșii, ajunseră în oraș.

Pentru Cristie, care nu părăsise niciodată Anglia, frumusețea lucrurilor descoperite îi tăie respirația.

Trecură prin fața pieței de flori. Aici nu erau decât mormane de orhidee sălbatice și imense buchete multicolore. Mai departe, piața de fructe semăna cu un curcubeu. Vânzătoare, îmbrăcate în roșu-aprins, propuneau trecătorilor o mare varietate de fructe apetisante. Portocale, banane, ananași, pepeni verzi, mango. Stivuite în piramide, toate aceste fructe și multe altele te făceau să-ți lase gura apă. Întâlniră care trase de doi boi, de unde pasageri de pe Pallas le făceau semne largi.

– Și acum, Cristie, prăvăliile!

Lui Cristie îi plăcuse întotdeauna să meargă la cumpărături. Dar aici, era cu siguranță minunat. Erau de toate și totul era nou pentru ea. Spre deosebire de cea mai mare parte a bărbaților, Paul se amuza nebunește în magazine. Și avea o mulțime de sugestii.

– Ai văzut această față de masă? O splendoare! Cât costă? Douăzeci de scuzi? Pe legea mea, visează. Probabil cred că toți suntem milionari! Nu crezi că ar fi un cadou minunat pentru mama ta? Omule, pentru cincisprezece scuzi tânăra doamnă ți-o ia și ești încă în câștig. Ce spui?

Luară fața de masă și, ca primă, niște mici batiste din dantelă.

– Vor fi perfecte pentru a face cadouri prietenelor! decretă Paul.

Când întâlniră un grup de turiști americani care își urmau ghidul în pas forțat, el exclamă:

– Sărmane oi. Privește-i cum se duc la tuns! Nu-i de noi.

Părea să cunoască toate prețurile, toate șiretlicurile negustorilor.

Cum se apropia prânzul, o întrebă:

– Ce-ai spune să urcăm la o mie de metri?

Cristie scutură cu vehemență din cap.

– Ai dreptate, ne vom procura un vehicul. Te voi duce să mănânci celebra tocană portugheză și în același timp vei descoperi cea mai frumoasă vedere din Madera.

Făcu semn unui taxi și-i ceru șoferului:

– Mergem la Monte, apoi la Terreira de Lucto. Cât va face?

– Cinci lire, señor.

– Cu autobuzul este o liră. Sunt sigur că pe aparatul de taxat nu va fi o asemenea sumă.

– Astăzi nu există aparate de taxare.

– Și de ce anume?

– Astăzi sunt turiști. Mâine și toată săptămâna, câțiva turiști.

– Acest pirat are un mod de a explica în ce fel ne va tăia gâtul, încât mă încântă. Să mergem!

Dacă Funchal era un oraș frumos de văzut, vederea pe care o aveai urcând, era splendidă. Pe un drum în serpentină care suia prin podgorii, se îndreptară spre satul Monte. Aerul era înmiresmat de iasomie. Pe măsură ce se înălțau, temperatura se răcorea plăcut. Când ajunseră la Monte, Cristie simți un parfum pe care nu-l recunoscu imediat.

– Parfum de mimoze, îi spuse Paul, ca și când îi ghicise gândul.

Îndată ce ieșiră din aglomerație, se aflară în mijlocul unei păduri de arbori cu frunze fragile, de in verde delicat. Fiecare dintre ele se clătina sub greutatea a mii de mici ciucuri galbeni. Cristie nu văzuse niciodată un asemenea spectacol. Mimoze cât vedeai cu ochii. Un

băiețel alergă pe lângă mașină și-i aruncă pe genunchi o creangă parfumată.

– Încă un pirat, declară Paul râzând, probabil este aici încă de dimineață.

Îi aruncă prin portieră câțiva bănuți. Încântat, puștiul le făcu semne largi cu mâna, înainte de a se repezi asupra chilipirului.

Ajunseră curând pe vârful muntelui. Spre marea uimire a tinerei fete, Paul trimise taxiul înapoi. Totuși, n-o va face să coboare pe jos? se întrebă. Fără să-i dea nici cea mai mică explicație, Paul o luă de brat și fugiră spre terasa unui restaurant care ieșea deasupra golului. Văzut de la această înălțime, Funchal semăna cu un sat de păpuși. Cât despre Pallas Atena, nu era decât o siluetă minusculă pe marea albastră.

Cristie, pentru care exotismul începea la gurile Tamisei, n-ar fi crezut vreodată că bucătăria exotică poate fi atât de delicioasă. Totul îi plăcu. Tocana, mâncarea dulce servită înainte de desert, suculentele prăjituri cu ananas și mai ales vinho verde. Acesta i se urcă puțin la cap. Când fură la cafea, Paul o anunță că se vor întoarce pe Carro.

– Este un fel de tobogan. Una dintre principalele atracții ale insulei. Odinioară era un trenuleț. Când acesta a încetat să funcționeze, cineva a avut ideea genială să instaleze pe cale săniuțe care să coboare pe șine. Vei vedea, nu este nimic asemănător în Europa. Nici la Saint-Moritz, nici la Megeve.

Sania era din lemn, iar pilotul său, un portughez cu o pălărie de pai și încălțat cu niște pantofi mari, grosolani, îi aștepta. În timp ce se instalară, Paul îi explică funcționarea mecanismului. Cu ajutorul

unei funii fixate în față, bărbatul punea mașina în balans, apoi, când viteza devenea suficientă, se așeză în spate, pe o traversă din lemn.

Dacă se simțea nevoia de frânare, se lăsa să cadă pe traversele care susțineau șinele și reținea echipajul cu ajutorul funiei și a forței brațelor.

– De unde importanța încălțămintei. Este prevăzută cu niște cuie enorme. Când sania nu merge destul de repede, el coboară de pe stinghie în același mod, dar pentru a împinge. Este oarecum aceeași muncă pe care o face un eschimos în spatele saniei sale.

Bărbatul era arcuit peste funie și mașina prinsese treptat viteză. Se lăsă atunci depășit de sanie și sări cu suplețe în spatele ei. La început, panta nu era prea accentuată. Traversară pădurea de mimoze cu toată viteza. Cris privea peisajul defilând prin fața ochilor. Paul își trecuse brațul în jurul umerilor săi.

– Avantajul acestui echipaj rustic este că-i permite pasagerului să strângă puternic pasagera în brațe. Pentru a o proteja, desigur.

Sania mergea acum mai repede. Panta era mai abruptă. Fură câteva curbe în ac de păr pe care le luară pe o șină. Lui Cristie îi era puțin teamă, dar nu îndrăznea să arate, pentru a nu strica plăcerea lui Paul. Acesta, în culmea bucuriei, nu înceta să-i ceară pilotului să meargă mai repede. Bărbatul pusese de mai multe ori piciorul pe pământ pentru a accelera viteza. După un timp, refuză să mai asculte. Viteza era prea mare și încercă să frâneze chiar ansamblul care cobora panta ca o ghiulea. Acum apăru un viraj și bărbatul coborî încă o dată, pentru a-l reține. Viteza se micșoră, apoi se auzi un strigăt. Alunecase și încercând să se echilibreze, scăpase funia. Cristie se gândi că totul se terminase și că va muri. Fu lipită de

spătar de o accelerație formidabilă. Sania alerga nebunește, ca o săgeată. Ajungând la curbă, plecă toată în dreapta. Tânăra fată văzu arborii venind spre ea cu toată viteza. Urmă un șoc. Apoi întunericul.

Nu-și recăpătă cunoștința decât mult timp după aceea. Era culcată în fân, într-o căruță, și Paul era aplecat peste ea. Leșină din nou.

Când își reveni în fire, era transportată de la căruță la o mașină. O durea peste tot, mai ales brațul. Încercă să vorbească, dar nu fu în stare. Era încă în stare de șoc. Totuși, își recăpătă treptat antrenul. Paul, care o susținea, îi vorbi imediat.

– Cum te simți? Îți este foarte rău? Sunt atât de dezolat că această zi s-a terminat astfel. Unde te doare?

– Nu este vina ta, bărbatul a alunecat. Nu te sinchisi de mine, sunt solidă. Mă doare cam peste tot. Mai ales brațul și de asemenea glezna, dar mai puțin.

În mod serios, Cristie nu se gândise nicio clipă că starea sa necesita îngrijiri. Se examină și brusc, i se făcu frică.

Glezna nu era decât ușor umflată, dar sub cotul stâng avea o gaură foarte urâtă. Sângele coagulat și amestecat cu pământ îi dădea un aspect foarte rău. Hainele îi erau zdrențe și era plină de zgârieturi.

Ajunseră repede pe chei. Paul scoase asemenea strigăte, încât barca ce tocmai plecase, făcu cale-ntoarsă pentru a veni să-i ia. Cristie ar fi preferat mai multă discreție. Încă nu se simțea foarte bine și această întoarcere cu mare zgomot nu-i plăcea deloc.

Ajunși la bord, Paul o duse imediat spre infirmerie.

– Ai să vezi, ei te vor îngriji foarte bine.

Necazul, se gândi Cristie, este că îi cunosc pe acei *ei* și că nu țin să-i văd, mai ales în această stare. Cum era prea târziu pentru a da înapoi, cedă fără să spună nimic.

Doctorul o privi intrând, fără să clipească. Cristie avu impresia că faptul de a vedea sosind două persoane în zdrențe și pe jumătate moarte, nu avea nimic surprinzător pentru el. Bineînțeles, Paul începu imediat să-i povestească toată întâmplarea. Medicul îl ascultă cu răbdare câteva clipe, apoi îl întrerupse brusc.

– Dacă binevoiți să mă ajutați s-o întind pe domnișoara Cummings pe canapea, aș putea s-o examinez.

Puțin surprins, Paul se supuse imediat, continuând explicațiile.

– Mai ales acest braț mă îngrijorează. Glezna nu pare foarte rău. În rest, nu sunt decât zgârieturi fără importanță, mâine nu se vor mai vedea.

Cristie văzu mânia începând să-l cuprindă pe doctor. Se temea să nu facă un scandal. Optă pentru ironie.

– Vă mulțumesc pentru diagnostic, domnule Vansini, voi încerca să-l urmăresc cât mai bine posibil.

În sfârșit, Paul înțelese. Luă un aer îndurerat și ieși, nu înainte să vină să-i sărute mâna bietei Cristie, lucru care nu era neapărat necesar.

După plecarea lui Paul, doctorul Lindsay oftă ușurat.

– În sfârșit, vom fi liniștiți. Tânărul nu a greșit întru totul, mai ales brațul este lovit. Totuși, nu cred să fie foarte grav.

Era mult mai amabil acum. Curățată rana, întrerupându-se când Cristie se strâmba. Pusese seringile la fiert.

– Va trebui să vă fac o injecție antitetanos și să pun câteva copci. Voi încerca să fiu cât mai blând posibil. Spuneți-mi dacă vă doare.

Zâmbea și tânăra fată realiză că pentru prima dată era amabil cu ea. Îi făcu semn să ridice puțin mâneca și începu să curețe pielea cu vată îmbibată în alcool. Injecția fu aproape nedureroasă. Pentru un bărbat de statura sa, avea niște gesturi foarte blânde. În timp ce pregătea copcile, glumi în legătură cu unii care supraviețuiesc făcând acrobații pe munte.

– Când v-am explicat într-o zi, că o croazieră cuprinde multe pericole, nu m-ați crezut. Totuși ...

Cristie acceptă râzând că avea dreptate. Promise să nu mai coboare niciodată pante pe o sanie. Punerea copcilor nu fu decât o formalitate.

– Ești foarte curajoasă, Cristie.

Când își dădu seama că îi spusese pe nume, tânăra fată roși ușor.

În timpul jumătății de oră care urmă, medicul o examină complet. Fiecare zgârietură primi tratamentul potrivit. Ajunse în sfârșit la gleznă. O mișcă o clipă.

– Nu cred să fie mare lucru. Vom face totuși o radiografie. Voi fi mai liniștit.

În timp ce se spăla pe mâini, medicul o întrebă dacă îi plăcea munca sa

– Foarte mult! Totul este nou pentru mine, dar sunt sigură că-mi va plăcea enorm.

– Te-am văzut dând lecții de dans. Te descurci foarte bine. De fapt, acceptați și alți elevi decât pasagerii?

– Da, desigur. Poate să vină toată lumea.

– Poate voi veni și eu. Nu sunt foarte tare și deseori partenerele mele se plâng. În schimb, dumneata ești o adevărată profesionistă.

– Nu chiar. Să spunem că sunt o amatoare instruită. În schimb, domnul Vansini ...

– Ah, da, desigur, domnul Vansini.

Fața îi deveni de nepătruns. Gata cu zâmbetul, gata cu amabilitatea.

Presupun că este unul din prietenii dumitale vechi.

– În niciun caz. Ne-am întâlnit în tren, venind aici.

– Înțeleg. Dacă vrei să vii lângă aparatul de radiografie. Pot să te ajut?

Părea atât de sever, încât Cristie refuză cu un semn din cap. Fără să prea știe de ce, era îngrozitor de decepționată. Șchiopătând, se apropie de masă și se instală. Doctorul îi așeză glezna și se duse în spatele unui ecran.

– Nu mișca. Așa, este bine. Întoarce glezna pe cealaltă parte. Vreau să mai fac un film, pentru mai multă siguranță.

Îi spuse să se așeze și trecu în cealaltă încăpere, pentru a developa filmul.

Era vreme frumoasă, soarele umplea cabina cu razele sale. Tânăra fată aproape nu simțea durerea. Dar nu la fel îi era și inima. Oare de ce conta atât de mult pentru ea, părerea acestui bărbat care o disprețuia? Refuză să răspundă la această întrebare. Nu putea să accepte stima pe care o avea pentru el și, cine știe, o atracție pe care o considera stupidă. Medicul își trecu capul pe ușă.

– Este bine, îi spuse, nu este decât o scrântitură.

În două zile vei putea dansa din nou.

Părea trist. Dumnezeule, se gândi ea, era oare posibil ca el ...

Un zgomot de tocuri înalte o făcu să întoarcă repede capul. Infirmiera străbătu încăperea și se duse să se alăture medicului. Lăsă ușa întredeschisă și, fără să vrea, Cristie le auzi conversația. O auzi pe femeie întrebând ce se întâmplase. Lindsay îi explică pe scurt.

– Este grav?

– Nu, privește radiografiile, n-are nimic.

– Fata asta este imposibilă, are un talent de a se pune în situații inimaginabile. Ce i-ai prescris?

– Câteva zile de odihnă.

– Oh! David, ce rău îmi pare că n-ai coborât pe uscat cu mine! Am petrecut o zi fantastică! Și am găsit exact ce căutam. Așteaptă să-ți arăt cumpărăturile! O dantelă de o finețe! Voi avea cea mai frumoasă rochie de mireasă din toată Anglia.

Cristie devenise palidă ca o moartă. Se ridică fără zgomot și fugi. Nu voia să audă mai mult.

Capitolul 6

Luni dimineață, Cristie se trezi brusc. Se întâmpla ceva ciudat. Îi trebui un timp pentru a realiza că ceea ce o trezise fusese liniștea. O liniște complet neobișnuită pe o navă.

Era ca și când pachebotul încetase să respire. Nu se mai simțeau vibrațiile mașinilor. Nu se mai auzea zgomotul valurilor, nici cel al etravei care despica valurile.

Mai mult decât pe jumătate adormită, năucită de cașetele pe care le lua de la accident, se ridică încet în capul oaselor. Cabina era ciudat de întunecată. Nicio rază nu trecea prin hublou. Cristie se frecă la ochi și încercă să înțeleagă, Când privirea i se îndreptă din nou spre hublou, văzu brusc o pereche de picioare care treceau prin fața ei. Fură urmate de roțile unei căruțe. Trebui să se ciupească pentru a crede asta, apoi înțelese brusc.

Pallas era la chei. Erau în Tenerife.

Pachebotul intrase probabil în port în zori și acostase lângă digul de piatră care proteja intrarea din portul Santa Cruz.

Tânăra fată contempla fascinată spectacolul care i se oferea. Sau mai degrabă, jumătatea de spectacol. Cheiul ajungea într-adevăr sub nivelul hubloului și nu putea vedea decât picioare, labe și roți. Era ca și când urmărea un show televizat pe un aparat al cărui control vertical era prost reglat.

Partea de jos a unor pantaloni de catifea neagră, ajutată de niște mici picioare goale, începu să instaleze o tejghea. Subit, Cristie avu impresia că era prizonieră. Se văzu agățată de gratii, privind trecând gardienii.

– Fata mea, murmură ea, dacă nu-ți revii, vei sfârși la spital.

Problema, se gândi ea, este că nu există nicio problemă. Sau dacă există, este numai în imaginația mea. Refuza cu desăvârșire să admită că se întâmplase ceva la escala la Madera. Nu putea să fie și nu era îndrăgostită. Așa că nu avea motiv să fie geloasă.

Se scuturã și încercă să ghicească ce putea să vândă pantalonii. Probabil amintiri, turiștii erau foarte amatori.

Se auziră trei bătăi ușoare în ușă și înainte ca ea să fi avut timp să răspundă, Bess își făcu apariția.

– Haide, leneșo! Tot în pat? Și eu care te credeam pe punte!

– După cum vezi, lâncezesc.

Încercă să ia un aer degajat, să pretindă că se simțea bine. Rezultatul era mediocru. Se simțea rău. Nu avea nimic de-a face cu rănile, asta îi venea din inimă.

– Eu m-am dus deja. Oh! Cris! Este minunat! Toate aceste sate pe munți! Unii sunt enormi. Pe culmea celui mai înalt este chiar zăpadă.

– Trebuie să fie formidabil.

Dar tonul nu înșela și Cris văzu ochii căprui ai lui Bess privind-o cu curiozitate.

– De ce nu te ridici din pat? Dacă vrem să fim în oraș destul de devreme, trebuie să ne grăbim.

Se hotărâseră să viziteze Santa Cruz împreună și mai ales să-și reunească toate cumpărăturile. Bess pregătea un bal costumat pentru copii, iar Cristie avea marea serată de trecere a ecuatorului. Le trebuia numeroase premii și Tenerife era ultima escală înainte de a ajunge la ecuator. Cristie se ridică și se repezi sub duș. Nu voia să-i lase lui Bess timp să pună întrebări. De câteva zile, o bănuia curioasă și nu avea curajul s-o înfrunte.

Când ieși din baie, văzu imediat din expresia prietenei sale că nu-i va putea evita întrebările.

– Cristie, ce nu este în ordine?

– De ce mă întrebi asta?

– Pentru că ești prietena mea și văd că te roade ceva. Vreau să știu ce.

– Nu este nimic de știut. Totul este în ordine.

Începu să-și perie părul, numărând fiecare periere. Făcând-o, întâlni privirea lui Bess și știu că nu va scăpa cu atât.

– N-ai fost niciodată o bună mincinoasă, Cris. Cred că asta este din cauza ochilor tăi. Sunt prea cenușii, sau prea luminoși, sau prea cinstiți. Prea transparenți.

– Draga mea Bess, imaginația ta este prea transparentă. Ar trebui s-o supraveghezi.

– Nu mă poți înșela, Cristie, te cunosc prea bine. De câteva zile, de la Madera, te-ai schimbat. Ești melancolică.

Nu mai ești cu noi, ești în altă parte, în grădina ta secretă.

– Biat mea prietenă, delirezi! Am avut un accident. Asta m-a zdruncinat. Ce poate fi mai simplu decât asta!

– Nu! Nu este atât de simplu!

Bess era vehementă.

– Ești tot timpul în nori. Aseară ai tăiat asul contesei și era partenera ta! Răspunzi orice. Nu știu nici măcar cu cine vorbești, nici despre ce. Până și șeful este îngrijorat!

Cristie zâmbi. Dacă șeful era îngrijorat, trebuie să fi fost foarte grav, își spuse. Bess nici măcar nu-i remarcă zâmbetul.

– Nu mai departe decât în această dimineață, m-a întrebat cum se simte prietena mea, fermecătoarea organizatoare de programe la bord. Sunt propriile lui cuvinte. Voia să știe dacă n-ai făcut insolație.

Cristie începu să râdă

– Asta este tot? Și pentru asta te neliniștești?

– Nu râde. Nu înțelegi ce voia să spună? Este exact ce m-a întrebat pe mine o dată.

Cristie nu mai înțelegea nimic.

– Dar în sfârșit, despre ce vorbești? Fii puțin mai lămurită.

– La ultima călătorie. Dansam amândoi. Eram atât de emoționată, încât l-am călcat pe picioare. Apoi, am greșit pașii. Ca să închei, când m-a întrebat despre munca mea, am fost incapabilă să-i răspund. Stăteam acolo, cu gura deschisă, nemișcată în mijlocul ringului. Și atunci m-a întrebat dacă nu am făcut insolație.

– Chiar nu văd legătura!

– Dar există una! Îmi cunoști sentimentele pentru el.

Ei bine, asta este! Și tu ești îndrăgostită.

Cu aceste cuvinte, Bess se ridică și, mândră de datoria împlinită, ieși din cabină, strigându-i că o aștepta pe punte.

***

Cheiul era deja aglomerat. În ciuda orei matinale, pasagerii debarcau în masă. De-a lungul digului, erau tarabe foarte bine aprovizionate și se auzeau strigătele negustorilor. În partea de jos a pasarelei se aflau doi gardieni civili. Cu bicornurile de piele, aveau un aer puțin desuet, care se potrivea foarte bine cu peisajul. Adresară un zâmbet larg celor două prietene și unul dintre ei murmură un comentariu care o făcu pe Bess să roșească.

– Ce a spus? o întrebă Cristie.

– Prostii. Asta pentru că sunt plinuță. Îi spunea celuilat că așa îi plac femeile.

Bess era foarte bine dispusă. Acel compliment, chiar venind de la un militar fanfaron căruia de-abia îi ajungea până la umăr, o încântase. Pallace Atena era postată la capătul cheiului. Pentru a ajunge în oraș, aveau de străbătut toată lungimea digului. Erau multe alte vapoare la chei, un pachebot german, un cargou spaniol, un cargou danez care transporta banane și multe altele. Aglomerația sporea văzând cu ochii. Negustorii strigau în spatele tarabelor. Se vindea orice, covoare, dantele, fructe, piele, obiecte din aramă, argintărie și chiar bijuterii.

Cris și Bess aveau o listă impresionantă de cumpărături de făcut. Șeful se arătase extrem de generos. Pasagerii nu vor avea a se plânge de premiile lor.

Suiră câteva trepte și se aflară într-o piață unde animația era și mai mare decât pe chei. Era zi de târg și veniseră acolo țărani din toate colțurile insulei. Ele o luară pe un bulevard larg și se pierdură foarte repede în străzile șerpuitoare.

Era o căldură foarte suportabilă, dar pe măsură ce înaintau, mergând din prăvălie în prăvălie, încărcându-se tot mai mult, le părea tot mai greu. Să circule pe acele străzi înguste și aglomerate, cu un număr impresionant de pachete, devenea din ce în ce mai dificil. În cele din urmă ajunseră într-o piață. Aici era cu siguranță mai puțină lume. Asta ținea de faptul că era mărginită de prăvălii mult prea luxoase. Îndreptându-se extenuate spre stația de taxi, se hotărâră să se așeze o clipă pe o bancă.

– N-aș fi crezut vreodată că vom cumpăra atât de multe lucruri, spuse Bess. Totul părea atât de scump pe chei.

– Este normal, cum te îndepărtezi de locurile frecventate de turiști, prețurile scad. Bieții oameni! Ai remarcat că unii dintre ei păreau temători să ne vândă marfa lor? Cât de slab era olarul de la care am cumpărat statuetele! Copiii săi mergeau desculți. Luxul croazierei m-a făcut să uit mizeria. Sunt fericită că am văzut toate acestea.

Am impresia că sunt din nou cu picioarele pe pământ.

Bess o aprobă cu seriozitate. Își lăsase toate pachetele jos și-și făcea vânt cu pălăria. Brusc, tresări.

– Privește cine este acolo!

Arătă cu degetul o bijuterie. Mai întâi, Cristie nu văzu decât un grup de oameni grăbiți, apoi obiectul atenției lor. Era vorba de însăși Trudy Regan, infirmiera de bord. Cris ar fi dorit să se afle la kilometri de acolo. Fundul oceanului i-ar fi convenit de minune. Fără să răspundă, își strânse pachetele, dar în clipa în care se pregătea să plece, aceasta le zări și le adresă semne largi. Trebui să facă haz de necaz și să zâmbească.

Trudy le rezervă o primire dintre cele mai fermecătoare.

– Ce noroc să vă întâlnesc! Am neapărată nevoie de părerea voastră. David ...

Se întoarse și căută cu privirea în micul grup. Doctorul Lindsay nu era. Îl strigă cu vocea sa pătrunzătoare și el ieși din prăvălie. Era urmat de un vânzător care căra un întreg sortiment de lănțișoare de aur. Văzând-o pe Cristie, păru puțin jenat.

Ah! iată-te! Unde te-ai ascuns?

– Bună ziua, domnișoară Cummings, bună ziua, Bess.

Cristie simți o înțepătură în inimă. Indiferența sa o impresiona mai mult decât voia să admită.

– Încă ezit. Dar tu, Trudy, ai ales?

– Încerc. Mă pregăteam să cer părerea prietenelor noastre.

La cuvântul prietene, Bess și Cristie se priviră uluite. Își bate joc de noi, spunea privirea lui Bess. Ba nu. Infirmiera avea nevoie de ele și asta o făcuse amabilă.

– Iată, David a ținut neapărat să-mi ofere unul din aceste lănțișoare. Ezit între astea două. Ce credeți?

Zâmbea triumfătoare. Nu vouă vi se face un asemenea cadou, părea să spună. Bess nu se putu stăpâni mai mult.

– Oh! Știi, noi astea, biete fete din spațiul dintre punți, am fi incapabile de o asemenea alegere. Nu suntem destul de rafinate pentru a ne da o părere. Bun! Asta nu este totul, dar ne cheamă datoria. Pe curând. Vii, Cristie?

Lăsându-i mască acolo, se îndepărtară în direcția taxiurilor. Lui Cris i se păru că vede o licărire complice în privirea doctorului. Asistenta sa era palidă de furie. Fără o vorbă, porni în urma lui Bess.

– Nu! Da! Eventual!

Bess nu se potoli. Îmită vocea infirmierei.

– A vrut neapărat să-mi ofere ... Îți imaginezi. Dar cine se crede?

Cristie nu se putu stăpâni să se întoarcă. Trudy se privea într-o oglindă, în timp ce doctorul îi trecea unul din lănțișoare în jurul gâtului. Trebui să recunoască faptul că formau o pereche frumoasă.

Era atât de absorbită în gândurile sale, încât mai întâi nu auzi că cineva îi striga numele. Când își dădu seama de asta, avu o speranță nesăbuită. Era gata să se întoarcă din nou și să plece în fugă. Bess fu cea care o domoli, arătându-i cu bărbia terasa unei cafenele.

– Privește cine este acolo!

Era Paul, care în picioare pe marginea trotuarului, le făcea semne largi din brațe. Stătea la semafor. Aproape de el, așezată sub o umbrelă de soare, se afla mătușa sa. Paul se grăbi în întâmpinarea lor încărcându-se cu pachetele celor două prietene.

– Vă veți odihni o clipă și veți bea o minunată cafea cu gheață.

Paul era fermecător și se ocupa întotdeauna de tot. Se comporta în toate împrejurările ca și când era acasă. Într-o clipă, încredințase

pachetele lor unui comisionar, dădu comanda însuși patronului și le invită să se așeze lângă contesă.

Curtoazia sa avu un efect revigorant. Cristie, care cu o clipă mai înainte se simțea plină de praf și obosită, avea acum impresia că nu făcuse nimic toată ziua.

– În sfârșit, am găsit-o pe fata cea rea. Mătușă, ți-o prezint pe prietena sa, Bess Shackleton; ea se ocupă de toți acei mici monștri care mișună peste tot. Probabil s-a lăsat antrenată de Cris cea rea.

Și cum Cris râdea:

– Știi oare că suntem de ore întregi aici, bând limonadă? Nu-i așa, mătușă? Și n-am încetat să-mi sucesc gâtul pentru a fi sigur că nimeni nu va trece pe Calle de Castillo, scăpând privirii mele.

Îi aruncă o privire de reproș.

– Aseară mi-ai spus că ne vom vedea astăzi. Am înțeles în mod firesc, că ne vei însoți pe mătușa Maria și pe mine în plimbarea prin Tenerife.

– Dar n-am vorbit deloc despre asta!

– Mi-ai spus ... Mâine te văd. De fapt, eu sunt cel care te-am văzut. Dacă n-aș fi zărit niște ochi cenușii, pe jumătate ascunși de un enorm vraf de pachete, ai fi trecut prin fața noastră fără să catadicsești măcar să te oprești. Râzi? Greșești. Eram disperat. Am scotocit toată nava. Cum, n-ai auzit strigătele mele sfâșietoare? Mătușă, nu pot continua, își bate joc de mine. Bea-ți cafeaua, se va încălzi! Era un actor excelent și, o clipă, Cristie aproape crezuse în suferința sa. El se văzu descoperit, dar continuă:

– Brusc, am înțeles totul. Era o manieră elegantă de a mă trimite la plimbare. Nu protesta! Din acea zi, de la accident, nu mai ai

încredere în mine. Sunt un bărbat periculos, nu mai vrei să mă vezi și mai puțin să mă însoțești în plimbări.

– Paul, fii rezonabil. Trebuia să facem cumpărături. Suntem în exercițiul funcțiunii. Cât despre accident, nici nu m-am mai gândit la el.

Contesa interveni.

– Este adevărat? Mai ai încă pansament? Ce-ți face brațul? Dacă ai ști cât am putut să fiu de îngrijorată! Ați fi putut muri, copii.

– Vă asigur, nu mă mai doare.

– La urma urmei, medicul acela poate nu este atât de rău cum pare.

– Paul! N-ar trebui să spui asemenea lucruri! Doctorul Lindsay a fost foarte bun cu mine, foarte simpatic.

– Îl văd de aici, consolându-te pentru aventura ta cu un străin. Un bărbat care nici măcar nu vorbește corect limba lui Shakespeare.

Acum era cu adevărat furios. Cristie nu înțelegea motivul. Ciuda de a nu fi putut vizita insula cu ea nu putea explica această violență. Pe de altă parte, era sigură că nu era gelos. Cunoștea prea bine altercațiile sale cu medicul. Bess, care credea că asistă la o ceartă de îndrăgostiți, îi veni în ajutor.

Adresându-se contesei, ea arătă cu degetul o piramidă de cutii care acopereau masa vecină.

– Observ că nu suntem singurele care au făcut cumpărături.

– Oh! Nu este totul al meu. Eu am cumpărat doar dantelă pentru o prietenă veche, o păpușă pentru fata bucătăresei și o mică amintire pentru mine. Această călătorie va fi cu siguranță ultima,

înțelegi? Restul este al lui Paul. Este o nebunie cât poate cheltui nepotul meu pentru prietenii săi. Probabil are o mulțime.

Îl privi cu afecțiune pe Paul, care stătea îmbufnat.

– Și apoi, este atât de inteligent. Știe toate prețurile, toți negustorii. Am făcut afaceri foarte bune. Nu este un tânăr care aruncă banii pe fereastră.

– Știe măcar să se tocmească? întrebă râzând Bess.

– Dacă știe! Dumnezeule! Este prima dată când îmi este milă de un negustor!

Paul tot nu spunea nimic. Nu părea să-l deranjeze faptul că era subiectul discuției. Era absent. Cristie, care nu-i înțelegea comportamentul, era de asemenea tăcută. Contesa continuă:

– Este prma dată când vin în Tenerife. Numele mi-a plăcut mereu, dar trebuie să recunosc că locul îmi place și mai mult.

– Vă veți duce pe munte?

– Da, după-prânz. Vom merge cât de departe permite drumul. Locul acesta este atât de romantic! Știți că, odinioară, aici se întâlneau piratii?

Paul, care părea să se fi trezit brusc, exclamă:

– Mătușa este incorigibilă. Dacă n-o supraveghez, va fugi cu primul pirat venit.

– Cum o înțeleg, răspunse Bess, oftând profund.

Această ieșire destinse imediat atmosfera. Paul redeveni el însuși. Persoana frivolă și galantă, însoțitorul vesel, cum avea obiceiul să fie. Totuși, nu se putu stăpâni să-i strecoare lui Cristie între patru ochi.

– Dacă aș fi în locul tău, n-aș avea încredere în medicul ăla.

Tânăra fată realiză subit că era într-adevăr gelos. Deși nu-l încurajase, avu impresia că o considera ca pe un lucru al său. Hotărî că pe viitor îl va vedea mai puțin. Totuși, pentru a-i calma neliniștea, îl asigură că știa de mult cum să-i țină piept doctorului. El păru încântat de răspuns.

– Acum, că te-am găsit, nu te mai las. Bineînțeles, vei veni cu noi.

– Haide, Paul, știi că este imposibil!

– Vom merge să mâncăm de prânz. Apoi, la drum pe munte. Îi va face atât de multă plăcere mătușii.

– Aș fi încântată, dar este absolut imposibil. Ți-am spus deja. Trebuie să ducem pachetele acelea la bord. În plus, Bess este de serviciu în această după-amiază și i-am promis să-i țin companie.

– N-am putea pune pachetele în taxi?

– Bess n-ar face decât să te deranjeze, în plus Bess are nevoie de mine pentru a pregăti balul costumat.

– Păcat, eram atât de bucuros să te am lângă mine. Ne vom mulțumi cu compania cumpărăturilor noastre.

Spunând asta, arată spre cumpărăturile din timpul dimineții. Cele două tinere fete protestară. Puteau foarte bine să ia toate acestea cu ele. Nu le va deranja și apoi, va fi mai sigur. Paul nu putea lăsa toate astea în mașină, în timp ce se va plimba cu mătușa sa.

– Dar aveți deja atât de multe lucruri.

– Intenționam să luăm un taxi, până la chei drumul este foarte scurt, așa că nu va fi o problemă.

Paul păru foarte impresionat de amabilitatea lor.

Luă mâna lui Cristie și o strânse ușor. Gestul îi scăpă contesei, dar nu și lui Bess. După mutra pe care o făcu, Cristie înțelese imediat că era pe cale să țeasă un roman.

– Fii foarte atentă cu tine, micuță Cristie, ești încă slăbită. Aș fi atât de nefericit dacă ți s-ar întâmpla un alt necaz.

– Ce ai vrea să mi se întâmple? Nu sunt mai mult de cinci minute de drum. Și apoi, sunt solidă. Ascultându-te, s-ar spune că sunt de zahăr.

– Pentru mine, ești făcută dintr-un material mult mai prețios.

Bess le urmărea conversația cu încântare. Se vedea în locul ei. Dar în locul lui Paul, era bineînțeles șeful, care vorbea. Brusc, strigă:

– Cristie! Este aproape ora unu. Ce va spune comisarul?

Toată lumea se ridică. În timp ce ele spuneau la revedere contesei, Paul se duse să caute un taxi. Înainte ca tinerele fete să facă un gest, el încărcă pachetele, îi explică șoferului unde trebuie să meargă și plăti cursa.

Când fură instalate, puse cumpărăturile sale pe genunchii lui Cris.

– Ești sigură că totul va fi bine? Vrei să vă însoțesc?

– Pentru a suta oară, Paul, totul va fi bine. Ne vei găsi întregi pe Pallas.

Când taxiul plecă, tânăra fată se întoarse și-l văzu pe Paul care-i făcea semne largi.

– Ei bine! am avut dreptate. Nu mai ești aceeași și știu de ce.

– Nu știi absolut nimic.

– Crezi că nu știu ce văd?

– Ești ridicolă!

– Oh! Nu! În tot cazul, știu ce-mi rămâne de făcut. Data viitoare când trec prin Madera, îl iau pe șef, îl târăsc până în vârful muntelui, îl pun într-o sanie și ne aruncăm în gol. Dacă după asta nu se îndrăgostește de mine ...

– Ai prea multă imaginație.

– Nu, știu să văd lucrurile cum sunt.

Taxiul înconjură Plaza de Españo și o luă pe drumul spre dig. Când ajunse la pasarelă, cei doi gardieni civili erau încă acolo. Le ajutară cu amabilitate să-și scoată lucrurile din mașină. Cum aveau tendința să scotocească prin ele, Bess rosti cuvântul magic "echipaj" și le lăsară să treacă.

În timp ce străbăteau pasarela, Cris avu impresia că era observată. Ridică ochii. Erau peste douăzeci de persoane rezemate cu coatele de balustradă, dar niciuna nu privea în direcția lor. În clipa în care ajunse pe punte, o voce o interpelă.

– Nu știam că persoanele care organizează programe la bord au salarii atât de mari. Medicul era rezemat cu spatele de un perete. Cu brațele încrucișate, o privea zâmbind.

– Mă voi transfera de la serviciul medical la serviciul de primire.

– Din nefericire, nu toate astea sunt ale mele. Sunt premiile balului de trecere a ecuatorului.

– Totul este bine și frumos, dar nu pot admite ca una din pacientele mele să care obiecte atât de grele. Lasă-mă să te ajut. De fapt, ce-ți face brațul? N-ai mai trecut să mă vezi.

– Este foarte bine. Nu este cazul să te deranjezi, mă pot descurca.

În clipa în care spuse asta, Cristie făcu o mișcare pentru a evita ca el să-i atingă lucrurile. Nu-și dorea niciun ajutor. Gestul său declanșă catastrofa. Un pachet, cocoțat în vârful vrafului pe care-l căra, începu să alunece și, înainte ca ea să poată face vreun gest, se strivi de podea. Aparținea lui Paul. Era o mică pungă din hârtie albă.

Cristie făcu un efort disperat pentru a încerca să amortizeze căderea, dar nu reuși. Punga se sparse. În fața ochilor săi îngroziți, pe dușumea se răspândeau șase ceasuri de aur.

Doctorul se aplecă și începu să le adune în tăcere. Cu ajutorul hârtiei rupte, făcu un pachet grosolan. Apoi îl puse deasupra celor pe care tânăra fată le ținea în brațe.

– Nu știam că pasagerii sunt atât de bine tratați.

Vocea era glacială.

Capitolul 7

Se înnoptase când contesa și nepotul său se întoarseră la bord. Erau ore de când Cristie, rezemată cu coatele de balustradă, îl aștepta pe Paul.

Soarele enorm și roșu dispăruse de mult în spatele munților. Nenumărate stele străluceau pe cer, aruncând peste insulă o lumină spectrală. Luminile orașului, ferestre, firme, felinare de stradă, se reflectau în apele portului. Doar munții care se conturau pe firmament, erau întunecați.

Luminarea culoarelor îi permise să-și privească ceasul. Aproape zece. Putea vedea pe dig, pasageri care se grăbeau. Era stânjenită și nu înceta să repete aceeași frază. Cea pe care i-o spusese doctorului Lindsay când căzuse pachetul.

– Trebuie să existe o explicație.

Acesta îi adresă o privire stranie.

– Crezi? Poate vei fi amabilă să mi-o dai și mie, într-o zi.

Fără să mai adauge o vorbă, o lăsase acolo cu gura căscată.

Plecase fără să aștepte ca ea să-i poată răspunde.

Cristie nu-i spusese nimic lui Bess. Nu din lipsă de încredere, ci pentru a evita să vadă în ochii ei, confirmarea bănuielilor sale. În plus, cu siguranță Bess ar fi insistat să vorbească despre asta cu șeful și era ultimul lucru pe care tânăra fată îl voia. Voia mai întâi să se explice cu Paul.

Îi ceruse așadar stewardului să-i deschidă ușa apartamentului lor și lăsase acolo cumpărăturile. Pusese într-un plic pentru Paul: "Îmi pare rău, mi-a căzut punga albă. Am refăcut pachetul cât mai bine posibil. Sper că ceasurile nu s-au stricat. Te aștept la întoarcere, pe puntea A"

De atunci, nu se mișcase de acolo și nerăbdarea nu înceta să-i sporească.

Nu-i văzu urcând la bord. Nu-l auzi nici când se apropie. Brusc, el fu acolo, cu mâna pusă pe brațul său.

– Cristie dragă, tocmai am găsit scrisoarea ta și am venit imediat.

Tânăra fată era atât de neliniștită, încât nu observă familiaritatea sa. Se aștepta ca Paul să fie jenat, poate tulburat. Nu era deloc. Cristie avu impresia, și asta o înfurie, că aproape aștepta scuzele sale.

– Îmi dau seama că totul trebuie să ți se pară ciudat, dar explicația este foarte simplă.

– Sunt încântată să te aud spunând asta, răspunse ea glacial.

– A fost o greșeală undeva, dar te asigur ce nu m-am gândit nicio clipă că este vina ta.

Asta era culmea!

– Știu foarte bine că n-am niciun amestec în această întâmplare!

– Și eu știu. Acest gen de lucruri se întâmplă tot timpul în Tenerife. Spaniolii ăștia sunt mai răi decât noi, italienii! Ca să nu spunem decât asta!

– Îmi pare rău, dar nu văd legătura.

– Eu o văd. Ești neliniștită pentru că ți-a căzut pachetul mătușii și pentru că el conținea șase ceasuri.

– Mai ales pentru că avea acele ceasuri.

– În sfârșit, crezi că mătușa, deși este puțin excentrică, s-ar încurca având șase ceasuri de aur? Ce-ar face cu ele? O vezi purtând la mână șase ceasuri identice? Nu, desigur! Explicația este atât de simplă încât ai să râzi.

Cristie îl asigură că nu dorea deloc să râdă. După privirea pe care i-o aruncase doctorul Lindsay, era sigură că-i va trebui mult să se familiarizeze cu același zâmbet.

– Știi, curând va fi aniversarea lmătușii. Ți-am spus că intenționam să-i fac un cadou frumos.

– Știu, șase ceasuri elvețiene, împodobite cu diamante!

– Nu, răutăcioasă Cristie. Un simplu ac din aur, cu inițialele sale. Îi plac lucrurile simple și de bun-gust. Nu voiam să remarce cadoul meu înainte de ziua sărbătoririi. O surpriză trebuie să rămână o surpriză, nu-i așa? I-am cerut proprietarului magazinului să facă un pachet discret și vânzătorul lui mi l-a strecurat în buzunar în clipa în care plecam. Nu știu, n-am văzut, nici pe-acolo n-am trecut. Din nefericire, bietul idiot a greșit. Mi-a dat un alt pachet. Acum am pachetul bun. Privește, sunt identice.

Îi arătă o pungă mică, întru totul asemănătoare cu cea care-i căzuse ei.

– Îl deschid și ce văd? Cadoul pe care l-am destinat mătușii.

Cristie nu era deloc convinsă.

– Dar cum ai observat greșeala?

O privi cu mare milă. Cu același aer pe care îl ia probabil câștigătorul Premiului Nobel, conversând cu prostul satului.

– Celălalt client, cel cu ceasurile, este cel care a observat! Când și-a deschis pachetul și a găsit acest ac mic, s-a întors la prăvălie și a făcut un scandal îngrozitor. Este un pasager de pe pachebotul german pe care-l poți vedea la capătul cheiului. A întors magazinul cu susul în jos, i-a făcut escroci, a spus că le eram complice și că eram necinstit. Ceea ce ai gândit și tu.

Cristie încercă stângaci să protesteze.

– Nu te apăra, ai gândit-o

– Te asigur că în adâncul inimii mele credeam că există o explicație logică.

Își spuse în sinea sa că era o mincinoasă. Avusese mai mult decât bănuieli. Dar nu voia să-l ofenseze mărturisindu-i.

– Și acum? Ești complet liniștită?

– Desigur. Cum ai făcut pentru a înapoia ceasurile?

– Tânărul idiot ne aștepta jos, lângă pasarelă. Avea punga mea în mână. M-am dus în camera mea și l-am găsit pe celălalt, pe care l-am înapoiat cu un bilet de scuze.

– De ce să te scuzi? N-aveai niciun amestec!

– Din cauza acelui ceas distrus. Trebuia să propun să plătesc stricăciunile.

– Oh! Dumnezeule! Unul din ceasuri era stricat?

Paul părea foarte jenat că lăsase să-i scape această pățanie.

– Nu-i nimic, îl cunosc foarte bine pe bijutier. Va aștepta să trec pe acolo.

– Dar Paul, ceasurile acestea trebuie să coste o avere. Îmi reproșez enorm că am fost atât de neîndemânatică!

– Nu-i nimic, ți-am spus. Câteva pietre de înlocuit, puțină șlefuire. Mai nimic. Am din plin mijloace să fac față acestei mici cheltuieli.

Cristie nu știa ce să spună. Îi era rușine că se îndoise de el. Dacă exista o calitate pe care o aprecia mai mult decât decât orice, asta era loialitatea. Își reproșa că-i lipsise față de Paul. Prietenia sa îi era prețioasă. Cum să se facă iertată? Îi purta pică doctorului Lindsay. Era sigură că dacă pachetul s-ar fi desfăcut în camera ei, n-ar fi fost atât de neliniștită. Privirea suspicioasă a medicului fusese cea care o făcuse să-și imagineze toate aceste lucruri. Cum îi plăcea la fel de mult sinceritatea ca și loialitatea, se hotărî să-i spună totul lui Paul.

– Îmi pare rău, Paul. Sunt într-adevăr dezolată. Mai întâi că am stricat un ceas, deoarece este în întregime vina mea. Apoi de ceea ce mi-am imaginat, de ce am crezut despre tine.

Bărbatul rămase un timp tăcut. Cristie îl simți extrem de încordat. În cele din urmă, Paul îi puse mâna pe umăr, o făcu să se întoarcă și o privi drept în ochi.

– Eram sigur. Te-ai îndoit de mine. Nu știu ce ți-ai imaginat, cu siguranță că le-am furat.

– Nu, în niciun caz. Dar am crezut că faci contrabandă. Am crezut că te-ai folosit de mine pentru a face să ajungă aceste bijuterii la bord.

Paul părea teribil de ofensat și necăjit în același timp.

O privea cu un aer de reproș, care o punea în încurcătură. Se mustra pentru sinceritate.

Bărbatul se scutură ca pentru a ieși dintr-un vis urât, apoi începu brusc să râdă.

– Ești o fermecătoare aiurită. Romantismul îți va juca un renghi într-una din aceste zile. Cred că ai citit prea multe povești cu corsari și comori ascunse. Aș adăuga că nu ești foarte bună judecătoare a caracterului prietenilor tăi. În sfârșit, pentru a încheia, cred că ești cea mai frumoasă și cea mai adorabilă tânără fată pe care am întâlnit-o vreodată. Cred de asemenea că în adâncul ființei mele te iubesc.

Uneori, când auzi anumite cuvinte, ți se pare de neimaginat să-ți fie adresate. Când înțelegi în sfârșit, ai vrea să le păstrezi mereu, să le dezmierzi ca pe niște ființe dragi. Acesta era sentimentul pe care-l avea Cristie.

Era tristă și în același timp fericită. Tristă, pentru că nu-l iubea destul de mult pe Paul. Fericită, pentru că o iubea el. Înainte de a-și da seama, bărbatul o sărută tandru. Îi murmură mici fraze în italiană. Dacă nu înțelese cuvintele, le înțelese foarte bine sensul. Apoi în engleză:

– Cristie, Cristie dragă, te iubesc atât de mult, îmi lipsești. Vrei să te căsătorești cu mine?

Și cum o simți încordându-se în brațele sale, adăugă:

– Nu-mi răspunde acum, vom vorbi mai târziu.

Sirena lui *Pallas* răsună deasupra lor. Ecoul său se transmise până la pantele muntelui. Simțiră puntea tremurând sub picioarele lor. Spațiul care despărțea nava de chei se mărea.

Când pachebotul ieși din radă și se avântă spre ocean, erau încă strâns îmbrățișați.

Fericirea este un lucru fragil. Într-o clipă ești la apogeu și în următoarea ești în pasă proastă. Ca și când un vânt furios a luat totul în trecerea sa.

Ajunsă în cabina sa, Cristie trebui să simtă asta. Era încă sub farmecul declarației lui Paul, când găsi o notă de serviciu de la doctor. Fu ca și când primi un duș ca gheața. Gata cu poezia.

Nu era totuși decât un bilet banal care-i ordona să se prezinte a doua zi dimineață la infirmerie. Nota explica faptul că, urmare a accidentului său, era necesar să fie din nou examinată. Știa perfect că Lindsay nu făcea decât să urmeze procedura normală. Ar fi fost aceeași pentru oricare membru al echipajului. Totuși, mâinile începură să-i tremure.

Petrecu un timp sucind și răsucind scrisoarea, căutând fiecărui cuvânt o semnificație ascunsă. Nu știa de ce, dar simțea o amenințare din fiecare frază.

Se dezbrăcă, se culcă și încercă fără rezultat să doarmă. Din pat, putea vedea stelele care proiectau în cabină o lumină alburie. O mulțime de zgomote mici îi reținea atenția. Nava părea să trăiască. Fremăta ușor. Incapabilă să doarmă, încercă să regăsească atmosfera serii. În zadar. Nu înceta să se gândească la ziua următoare. Știa că, tratând-o sau nu, doctorul Lindsay va profita de vizita sa pentru a o întreba despre întâmplarea cu ceasurile. Convingerea sa despre nevinovăția lui Paul era încă prea fragilă pentru a se bucura de ea. În tot cazul, hotărî că loialitatea față de Paul îi interzicea să vorbească oricui despre asta.

Pentru ea, incidentul era închis.

În ciuda eforturilor sale, Cristie nu reuși să doarmă. Paul, doctorul și ceasurile erau într-o sarabandă infernală în mintea ei. În cele din urmă ațipi puțin, dar un coșmar veni s-o chinuiască. În vis, era urmărită de Paul. Cu fața acoperită de o mască, o urmărea pe culoare înguste și pustii. Doctorul Lindsay era după el. Ea încuiase bine toate ușile, dar acestea nu-i rezistaseră lui Paul, care câștiga teren. Era gata să o prindă, când se trezi țipând.

– Este ora șapte, domnișoară.

Stewardul așeză ziarul și ceaiul. Impasibil, părea să găsească foarte firesc ca tânăra fată să se trezească strigând numele medicului de bord.

– Este foarte frumos. Un timp de vis pentru gala de natație.

Lui Cris nu-i păsa de cursele de după-amiază. Nu dorea deloc să facă pe arbitrul. O aștepta o altă încercare, care n-o încânta câtuși de puțin.

Întârzie o clipă în cabină, apoi urcă pe punte. Aceasta era pustie. Prea agitată pentru a se duce în sufragerie, deoarece n-ar fi avut nicio șansă să ia micul dejun, atât era de nervoasă, începu să se plimbe. Marea era de asemenea pustie. Niciun vapor la orizont, niciun delfin, nimic. În unele zile, pâlcuri de delfini urmăriseră nava ore întregi. Mergeau, sărind prin valuri, exact pe direcția lui *Pallas.* Când oboseau să-i urmărească, se îndepărtau cu o viteză extraordinară.

În cele din urmă, știind bine că era încă prea devreme, se duse la infirmerie. Sala de așteptare era goală. Se așeză pe un scaun, neglijând un fotoliu care îi întindea brațele și încercă în zadar să

citească o revistă care zăcea pe masă. Nu mai putea să aștepte și era pe punctul să plece, când își făcu apariția infirmiera.

– Doctorul sosește imediat. Ce-ți face brațul?

- Bine, mulțumesc.

Trudy Regan era, ca de obicei, proaspătă și roz. Părul blond îi ieșea discret de sub bonetă și forma o aureolă admirabilă feței sale. Cu tenul de culoare deschisă și ochii albaștri, semăna cu o păpușă de porțelan. Trecu în cealaltă încăpere, rămase câteva clipe acolo și se întoarse cu un teanc de dosare.

– Doctorul te va primi imediat. Dacă vrei să intri.

O însoți pe Cristie până la ușă și anunță.

– Domnișoara Cummings, domnule.

Lindsay era așezat în spatele mesei. O primi pe Cristie într-un mod cu totul impersonal. Cu siguranță, același pe care-l rezerva și celorlalți pacienți, mai puțin zâmbetul.

– Mulțumesc. Nu cred că voi avea nevoie de tine, domnișoară Regan. Nu-i mare lucru de făcut. În acest timp, vei putea pregăti consultațiile. Bună ziua, domnișoară Cummings, ia loc.

Cristi o privi pe tânăra femeie ieșind. De data aceasta, și-ar fi dorit să rămână. Era sigură că solidaritatea feminină intervenind, ar fi putut conta pe ea în discuția care urma. Orice, mai degrabă decât să se afle singură cu doctorul. Acesta începu pe un ton întru totul profesional.

– Bun, să vedem brațul.

Apropie un scaun de al său și începu să desfacă bandajul. Fețele le erau atât de aproape, încât, jenată, Cristie plecă privirea. Putu vedea mâinile care-i pipăiau cicatricea. Bunica sa spunea mereu că

poți judeca pe cineva după aspectul mâinilor. I-ar fi plăcut cele ale doctorului. Mari, bronzate de soare, erau puternice și în același timp blânde.

În timp ce-i scotea copcile, Cristie ridică ochii și-l observă pe ascuns. Avea ochii albaștri-cenușii, aproape la fel de limpezi ca ai săi. Când medicul înălță capul, ea privi repede în altă parte.

– Într-adevăr, totul pare să meargă foarte bine. Plaga s-a închis perfect. Îți voi pune un mic pansament, pe care îl vei putea scoate în câteva zile.

Se duse să ia panglica de leucoplast și pansamentul pe care începu să-l taie.

– Și glezna? Cum se comportă acum?

Cristie ridică piciorul și mișcă articulația.

– Perfect. A ajuns la dimensiunile normale.

– Ai avut mult noroc. În puțin timp, cicatricea va dispărea. Nu va mai fi nici urmă de accident.

Se întoarse la birou și scrise câteva cuvinte pe o fișă.

– Iată o afacere terminată în mod fericit. Acum, să trecem la alt subiect.

Iată-ne aici, se gândi Cristie. N-a uitat. Hotărî să nu spună nimic și să vadă unde bate.

– Mă preocupă acea întâmplare cu ceasurile. Atunci, mi-ai spus că există cu siguranță o explicație. Aștept această explicație.

Cristie inspiră profund și exclamă:

– Îmi pare rău, doctore Lindsay, dar nu cred că această treabă te privește câtuși de puțin.

– Mă privește mai mult decât crezi.

Vocea sa avea conotații glaciale.

– Orice ofițer, de pe orice navă, este răspunzător față de regulile proprii ale acelei nave și mai ales față de legile pavilionului său. Aveam dreptul și datoria să te întreb ce era cu acele ceasuri la bord. Astăzi, este încă aceeași situație. Dacă nu m-am dus direct la căpitan, este doar pentru a te face să beneficiezi de un răgaz care să-ți permită să-ți vii în fire. Părea să ai nevoie de el. Voiam să-ți las într-un fel și avantajul de a te îndoi.

– Dar nu există îndoială! Toată această poveste este foarte simplă. Întru totul plauzibilă.

– În acest caz, îndrăznesc să sper că-mi vei da câteva lămuriri.

– Nu pot.

– Vrei să spui că nu vrei.

– Nu, chiar nu pot.

– Pentru că este vorba de un secret al altcuiva?

– Nu!

– Cu siguranță, ți s-a cerut să nu vorbești despre asta.

– Nu.

– În acest caz, singura concluzie posibilă este că nu crezi ce ți s-a povestit. Scuza este atât de slabă, încât îți este rușine s-o spui.

– Ba da, o cred!

Medicul zâmbi, ea se dăduse de gol. În fața lui se simțea neputincioasă.

O adusese acolo unde vroia el. Totuși nu recunoștea această înfrângere. Medicul o privi cu un aer triumfător.

– Eram sigur, altcineva este în spatele acestor lucruri.

– Te asigur că nu.

– N-ai să-mi spui numele său, dar cred că este destul de ușor de ghicit. Binevoiește să-i spui domnului Vansini că dacă nu pune înainte de prânz acele ceasuri pe biroul comisarului, mă voi vedea obligat să vorbesc despre asta căpitanului.

Cristie era disperată.

– Dar nu poate! Nu le mai are! Cum le-ar putea duce? Oh, cu atât mai rău! Acum am spus prea mult. Mai bine îți spun tot.

– În sfârșit!

– Este vorba de o greșeală. Magazinul a greșit pachetul în clipa livrării.

– Ei și?

– Ceasurile au fost înapoiate proprietarului. El mi-a spus. Așa că nu le poate arăta șefului.

– Și crezi povestea asta?

– Desigur! Iar pentru mine, incidentul este închis.

– Pentru mine nu. Suntem înșelați.

Rămase un timp tăcut. O observa, încercând să-și facă o părere. În cazul în care Cristie l-ar fi cunoscut mai bine, și-ar fi dat seama că nu există nicio animozitate în privirea sa, ci doar milă. O întrebă blând:

– De ce ai atât de multă încredere în el? Am impresia că te domină. În ce fel?

Cristie își simți inima topindu-se. Era gata să-i vorbească despre îndoielile sale, despre așteptarea pe punte. Dar nu reuși. Îi fusese destul de neloială lui Paul, nu-l va trăda. Ar fi dorit să-l facă să-i împărtășească încrederea. Dar era sigură că avea atât de multă încredere în Paul? Dacă ea se îndoia, de ce altcineva și mai ales

bărbatul pe care-l avea în față, nu s-ar îndoi? Ochii i se umplură de lacrimi. Se ridică.

– Îmi pare rău, doctore Lindsay, nu pot și nici nu vreau să discut despre domnul Vansini. Da, mă domină. Dar nu este vorba de complotul tainic pe care ți-l imaginezi. Sunt foarte fericită. Paul m-a cerut de soție.

Lindsay deveni alb ca varul, Cristie îl privi, neîncrezătoare. Se întoarse și ieși în fugă.

***

În acea dimineață, domnul Faversham ținea toată masa cincizeci și trei cu sufletul la gură.

– Vom pătrunde în zona de joasă presiune, celebrul Pot au Noir. Un loc complet imprevizibil. O furtună formidabilă poate fi urmată de un calm plictisitor, care va dura zile întregi. În perioada marinei cu pânze, navigatorii se temeau de acest loc mai mult decât de oricare altul.

Mâncă o felie de grepfrut. Chiar și chelnerul se oprise pentru a-l asculta. De când câștigase titlul foarte invidiat de Domnul Știe-Tot, era vedeta mesei. Domni serioși veneau să-i ceară părerea când disputau o partidă de "scrabble". Devenise un fel de dicționar de bord.

Doctorul Lindsay, care era totuși zgârcit cu complimentele, și nu se amesteca decât rareori printre pasageri, rămase o clipă în

spatele său pentru a-l asculta. Sosind, îi aruncase o privire rapidă lui Cristi.

– Vânt și plin de electricitate. Deocamdată cerul este străbătut de furtuni uscate. Fulgere, tunete, dar fără nori și nici măcar o ploaie. Instrumentele avioanelor sunt dereglate. Este o parte a lumii puțin cunoscută și foarte stranie.

Doamna Campbell-Brown recunoscu că încă de dimineață simțea toate aceste lucruri. Avea impresia că merge pe o pernă de aer. Că este prezentă și absentă în același timp. Că se afla în altă parte.

Cristie încuviință cu seriozitate. De la ultima întrevedere cu doctorul, își pierduse somnul și tresărea la cel mai mic zgomot. Avea impresia că se deplasa la douăzeci de centimetri de sol. Din nefericire, răul său nu venea de la poziția geografică a navei. Nu era provocat de electricitatea înconjurătoare. Răul său era viu și o privea pe ascuns, în timp ce se prefăcea că urmărește conversația. Îl ura, dar ura sa semăna atât de tare cu dragostea, încât uneori se întreba dacă cele câteva sărutări pe care le schimbase cu Paul aveau vreo semnificție.

Îl plăcea pe Paul, de asta era sigură. Nu-l plăcea pe Lindsay, dar de asta nu era sigură. Citise undeva că atunci când iubești cu adevărat, crezi că vezi ființa iubită peste tot. Ea nu-l vedea pe Paul decât când erau împreună. În schimb, doctorul devenise obsesia sa. Cristie îl vedea, sau credea că-l vede peste tot, la orice oră din zi și din noapte. Mai ales noaptea, deoarece îi devenise însoțitor în toate visurile.

La început, se temuse că o va denunța căpitanului.

Trebuia să admită repede că n-o făcuse. Asta nu din considerație pentru Paul, ci ceva dintre ei îl împiedicase să acționeze. În plus, dezvăluindu-i cererea în căsătorie, ea îl dezarmase complet. Nu va spune nimic. Singura sa teamă era de a-l vedea pe Lindsay anunțându-l pe Paul că era la curent cu logodna lor.

A doua zi după înfruntarea ei cu medicul, în timp ce se plimbau pe punte, Paul o întrebase dacă-l iubea. O făcuse cu patima sa obișnuită și puțin speriat, iar ea ezitase o clipă înainte de a răspunde.

– Sunt stupid, am promis că nu mai vorbim despre asta, să așteptăm decizia ta. Încă nu știi, nu-i așa?

– Nu este asta. Totul s-a întâmplat atât de repede.

– Sărmana mea iubită! Înțeleg. Dar nu te îngrijora, avem tot timpul.

Spusese asta puțin prea repede. Cristie îl privi, curioasă de ce va urma.

– M-am gândit mult la această problemă. Ar fi mai bine să-mi dai răspunsul la sfârșitul croazierei. Până atunci, nu vom vorbi cu nimeni. Nici cu mătușa, nici cu prietena ta Bess. Va fi secretul nostru. Dacă-mi vei spune da și știu că o vei face, vom anunța în ultima seară, la balul de adio. O sărută cu gentilețe.

– Secretul nostru, micuță Cris, să nu vorbești cu nimeni. Promiți?

– Promit.

Era atât de ocupată să-și alunge din minte bănuielile pe care le semănase Lindsay. încât promise, uitând complet că medicul era la curent.

Absorbită în gânduri, Cristie pierduse șirul micii conferințe pe care le-o ținea domnul Faversham. Își dădu seama că acesta tăcuse și o privea. Toată masa avea ochii ațintiți asupra ei. Roși puternic.

– Visezi, draga mea. Tocmai îți spuneam că vom avea o vreme minunată în această după-amiază, la trecerea ecuatorului.

Cristie bâigui ceva și, scuzându-se, părăsi masa. După plecarea sa, domnul Faversham își reluă calm expunerea pe probleme de meteorologie în Atlantic. Diana, care n-avea, asemenea lui Cris, o scuză pentru a părăsi masa, căscă discret.

Tânăra fată se duse să se refugieze în cabina sa, pentru a plânge pe săturate. N-avea ce sărbători. Era nefericită.

***

Regele mării era așteptat la bord la ora două. Fu punctual, aproape la minut. Pasagerii erau îngrămădiți în jurul piscinei. Cei care ar fi putut să-și atragă mânia sa, își luară precauția de a veni în costum de baie. Cei mici erau extrem de agitați și Bess de-abia reușea să-i stăpânească. Chiar și adolescenții fuseseră cuprinși de febra sosirii lui Neptun. Alături de Cristie, a cărei durere de-abia se calmase, Diana Campbell-Brown nu stătea locului. Nu înceta să țopăie și să ofteze. Cris se auzi întrebându-se pentru a suta oară dacă vor avea loc tratamente dure.

În difuzor se auzi o voce:

– Doamnelor și domnilor, vă vorbește ofițerul de cart.

Tocmai am fost interpelați, la tribord înainte, de o ciudată creatură marină. Acest bătrân venerabil dorește să știe ce facem în apele sale. Ne-a ordonat să oprim mașinile, ordin pe care l-am ascultat. Va urca la bord cu gărzile sale.

Un fel de tron fusese instalat lângă trambulină. Toate pavilioanele fluturau vesel în vânt. Cristie îl căută din ochi pe Paul, dar nu-l văzu nicăieri. Probabil considera această distracție puerilă. Arăta mai mult a chermeză decât a croazieră de lux, dar de la cel mai mic la cel mai mare, toți pasagerii păreau încordați.

Se auzi un sunet lung de sirenă. Se făcu liniște. Și brusc, începu vacarmul. Balustrada de la tribord fu luată cu asalt de o ceată de gardieni de operetă, cu fețele mânjite excesiv în roșu-aprins. Erau urmați de un crainic într-o vestă roșie cu mâneci, în spatele căreia era prins un pește enorm din carton. Bărbatul pretindea că nu ține seama de nimic și lua un aer furios îndată ce se râdea la el. Cris îl recunoscu pe unul dintre ofițerii americani. Fusese ales pentru vocea sa de stentor. Trei dintre gardieni se aruncară în piscină, în aplauzele mulțimii. În ceea ce va urma, ei nu aveau decât rolul de a-i împiedica pe oameni să înghită apă.

În sfârșit, însuși zeul Neptun își făcu apariția. Îmbrăcat într-un costum de baie retro, purta o imensă coroană de carton, ridicată strâmb peste peruca mare și albă. Diverse crustacee artificiale îi împodobeau barba lungă. Luă loc pe tron.

– Îl recunoști? o întrebă Bess pe Cristie.

Dimensiunea sa și mai ales cea a picioarelor, nu te putea înșela asupra identității sale. Pentru a-i face plăcere lui Bess, Cris pretinse că nu.

– Este șeful! Este pur și simplu fantastic! Dacă nu ți-aș fi spus, ai mai căuta încă.

Cu vocea sa groasă, crainicul ceru liniște.

– Oare care va fi prima victimă luată cu forța?

Spre marea bucurie a lui Bess, gărzile se repeziră în urmărirea tânărului Jonathan Archdale.

Acesta încercă să fugă, dar înconjurat din toate părțile, fu curând în mâinile călăilor săi.

Bess bătea din palme și Cris fu sigură că ea îl ajutase puțin pe șef în alcătuirea listei victimelor. Crainicul îi citi micii pramatii o listă lungă de fapte rele care i se reproșau. Apoi însuși zeul mării dădu sentința.

– Să fie bărbierit și scufundat de trei ori în valuri.

Așa se făcu. Unul dintre gardieni, înarmat cu un pămătuf de bărbierit uriaș, îl unse pe Jonathan cu cremă de ras. Aceasta fu îndepărtată apoi cu un imens aparat de ras din lemn.

După aceea, fu scufundat de trei ori în piscină, de unde ieși triumfător.

Urmară alte victime, mari și mici ...

Unii se zbăteau furioși, spre marea bucurie a spectatorilor, alții se lăsau târâți fără să protesteze. Veni în sfârșit rândul Dianei. Știindu-i dorința de a fi printre aleși, Cristie făcu în așa fel încât să nu fie urmărită imediat, pentru ca să adauge plăcerea așteptării la cea a farsei.

Diana se apără ca o diavoliță, aruncând mai mulți gardieni în apă. În sfârșit, condamnarea fu dată, șase scufundări pe care le făcu, radiind de fericire. Brian, fotograful, făcu câteva poze frumoase la

ieșirea sa. Ca de obicei, nu încetă să ia instantanee de la evenimentele de la bord. Unele dintre victime nu erau în costum de baie, dar niciuna nu protestase atâta timp cât atmosfera serbării îndemna la indulgență.

După un timp, gărzile se îndreptară spre un colț al piscinei și se întoarseră cu un bărbat care se zbătea fără convingere. Era Paul. Era îmbrăcat impecabil și Cristie simți că era extrem de furios, dar că încerca să inducă în eroare. Când grupul trecu prin fața ei, îl auzi murmurând.

– Este de un ridicol jalnic.

Bess privea scena cu curiozitate.

– Ce va face, după părerea ta?

– Fără îndoială, nimic.

Este un gentleman și cu siguranță n-ar vrea să strice după-amiaza celorlalți.

– Pare furios.

– Probabil că este, dar caută să n-o prea arate.

Pentru prima dată, această ușurință pe care o avea de a se preface, o irita extraordinar. Îi reproșa că nu se poate amuza sincer, ca ceilalți.

Crainicul citi sentința cu vocea foarte tare, i se păru tinerei fete. Se simți roșind. Bess se agita ca o tânără fecioară care va fi oferită ca sacrificiu zeilor.

– Este atât de romantic, murmură ea.

Crima de care era acuzat Paul era următoarea: acordase mai mult interes decât era potrivit, unei tinere frumuseți brunete cu ochi de culoare deschisă.

În timp ce era stropit cu spumă, Cristie îl văzu că privea asistența cu dezgust. O privi o clipă și nici atunci expresia nu i se schimbă. Brusc, tânăra fată se înfioră.

Tocmai i se deschiseseră ochii. Paul nu era decât minciună, escrocherie, prefăcătorie.

Nu putu suporta să vadă mai mult și, croindu-și cu greu drum prin mulțime, fugi rușinată.

Capitolul 8

Și ochii lui Paul trebuie să se fi deschis, deoarece de trei zile o evita pe tânăra fată.

Bunica lui Cris avea obiceiul să spună că nu întotdeauna lucrurile cele mai importante sunt cele care aduc cele mai mari schimbări în viață. Uneori este o decizie luată cu ușurință. Unul din acele lucruri care se fac aproape automat, ca de a urca în tren în loc să ia autobuzul sau să meargă să se plimbe într-o zi ploioasă ...

Cu Paul, indispoziția se concretiză când aflase că tânăra fată va fi de serviciu la escala din Casablanca.

Deseori la sfârșitul croazierei, pasagerii se plictiseau să coboare pe uscat. La prima escală, se reped toți în prăvălii și se întorc târziu, epuizați de mers și de soare.

La a doua, este oarecum același lucru, dar entuziasmul este mai scăzut. Începând de aici, iese la suprafață, mai ales printre oamenii mai în vârstă, dorința de a rămâne liniștiți la bord, să profite de calm și soare.

Așa că, mai mult de cincizeci de pasageri se hotărâră să nu coboare la Casablanca și șeful îi ceruse lui Cristie să rămână la bord, pentru ca ei să nu se simtă abandonați. Când îi explică lui Paul, acesta nu păru să aprecieze deloc.

– Îmi vei face plăcerea să-i ceri acestui tip, acestui comisar, să te înlocuiască imediat. N-are decât să-i ceară prietenei tale Bess să preia răspunderea. Va fi suficient să pretinzi că ești obligată să mă însoțești.

Cris nu-i înțelegea furia. Încercă să-l calmeze, dar nu reuși. Voia neapărat ca ea să se ducă să-l vadă pe șef.

– Îmi supraestimezi influența asupra lui, nu va accepta niciodată. Paul o privi în același mod ca în ziua trecerii ecuatorului. O strâmbătură dezagreabilă îi deformă gura.

– Serios?

– Știi foarte bine că dacă mi-a cerut să rămân, este pentru că asta face parte din atribuțiile mele. Șeful ține morțiș la regulament și nu se va lăsa înduplecat.

– Așadar, nu vrei să-ți schimbi tura cu Bess, nici măcar pentru mine?

– Nu pot.

Cristie nu-i înțelegea insistența. Discuția aceasta devenea foarte neplăcută. Începea să se enerveze.

– Crezi că rămân la bord de plăcere?

– Ascultă, Cristie, am organizat totul. Țin mai mult decât la orice să mă însoțești lunea viitoare.

Tânăra fată nu știu ce să răspundă. De fapt, nu-și dorea deloc să viziteze orașul cu Paul. Prea multe lucruri se schimbaseră în trei

zile. Nu mai era sigură de atașamentul său pentru el. Părea mult prea dornic s-o vadă însoțindu-l. O bănuială începu să apară.

– Îmi pare rău, Paul, dar ...

– Te previn, dacă nu vii, voi fi foarte supărat.

Era roșu de mânie. Buzele nu-i erau decât o linie pe față. Cum Cristie nu spunea nimic, se întoarse și plecă în grabă.

Bănuiala se transformase în certitudine. Paul vroia să-l însoțească într-un scop precis, care nu avea nimic de-a face cu ei. Era ceva în spatele insistenței sale, ceea ce începuse să bănuiască. Îl privi îndepărtându-se și nu făcu niciun gest pentru a-l reține.

În zilele următoare, Cristie nu avu ocazia să-l vadă pe Paul. Fusese foarte prinsă, prea ocupată pentru a se mai gândi la incident, sau pentru a încerca să-și analizeze sentimentele pentru el.

Cea mai mare parte a pasagerilor se cunoșteau foarte bine acum, și în fiecare seară erau numeroase petreceri private la organizarea cărora ea ajuta. Orice pretext era bun. Aniversări, înmânări de premii, apartenența la același club. Trebuia să facă neîncetat adevărate performanțe pentru a găsi un loc liber, care să poată conveni. Unele seri erau o adevărată bătaie de cap. Pallas Atena nu era extensibilă după dorință și trebuia să mulțumească totuși pe toată lumea. Trebuia să participe la această recepție, să treacă de la una la alta, pentru a nu jigni pe nimeni. Și mai important, era obligată să facă față, să fie amabilă, să danseze, să converseze.

Prinsă în acest vârtej, dacă nu avea timp să se gândească, Cristie avea timp din belșug să sufere. Cu fiecare zi care trecea, descoperea

că dragostea era un lucru dificil. Acum mult timp, sosind la bord, își imagina că dragostea era o experiență liniștită și fericită, inofensivă. Câteva flori, câteva complimente, câteva sărutări sub cerul înstelat. Ceva de genul a ce se întâmplase la început cu Paul. Nu-și imaginase niciodată că poate aduce atâtea suferințe.

Se întrebă, oare cum putuse simți toate simptomele dragostei cele mai profunde și să nu iubească persoana de care se presupunea că se îndrăgostise? Și când te gândești la faptul că-și simțea inima oscilând între doi bărbați atât de diferiți. Pe de-o parte, era acea dragoste pe care nu și-o mai dorea, Paul. De cealaltă, era o pasiune imposibilă, doctorul Lindsay.

Încercă să-și deschidă inima lui Bess. Erau așezate pe o scândură în sala de bal, dând un ultim retuș confecționării decorului balului costumat.

– Îl iubești pe șef?

Bess o privi cu compasiune, în felul în care îl privea uneori pe tânărul Jonathan.

– Există oameni care chiar pun întrebări idioate. Toată lumea îl iubește pe șef!

– Desigur! Dar nu toată lumea îl iubește ca tine. Voiam să știu doar dacă ai fi la fel de îndrăgostită de el dacă nu ți-ar plăcea personajul.

– Nici măcar nu se pune problema. Dar înțeleg ce vrei să spui. O atracție pentru cineva de care nu ești îndrăgostită.

– Cam așa.

– Nu m-am gândit niciodată la această problemă. Cred că totul depinde de persoana pe care o iubești și de profunzimea

sentimentelor. Probabil există o clipă în care nu mai știi. Dar în cazul meu, n-a existat niciodată nici cea mai mică îndoială.

O privi pe Cristie cu indulgență, dar și cu puțină milă. Dacă suferea din cauza atitudinii șefului față de ea, Bess nu se consola bucurându-se de nefericirea altora. Era bună și avea multă afecțiune pentru prietena ei.

– Este ceva ce nu merge între tânărul acela și tine?

Era o întrebare la care nu trebuia să răspundă. Pentru a o pune, Bess luase un ton de certitudine absolută, un ton care lăsa să se vadă o oarecare ușurare. După toate aparențele, părerea sa despre Paul se schimbase de asemenea. Visul frumos se terminase ...

Dacă-i mai rămăsese o cât de mică îndoială în legătură cu acest subiect, nu întârzie să dobândească certitudinea.

Tocmai terminase cina și se pregătea să meargă să discute câteva amănunte cu șeful, când se produse incidentul. Grăbindu-se spre sala de bal, dădu peste o pereche îmbrățișată. Nevoind să-i deranjeze, bătu discret în retragere, străduindu-se să nu facă zgomot cu tocurile înalte. Recunoscuse una din secretarele comisarului, o tânăra fată scundă, ștearsă, cu părul roșcat. Însoțitorul său era înalt și suplu, îmbrăcat în costum de seară și avea partea de sus a feței acoperită cu o mască neagră.

Bărbatul vorbea și vocea cu accent melodios ajunse limpede la urechile ei.

– Dar draga mea, trebuie neapărat să vii să vizitezi Casablanca împreună cu mine!

Cristie nu aștepta mai mult. Coborî în grabă prima scară pe care o întâlni. Nu se mai punea problema să atenueze zgomotul

tocurilor. Ajunse în sala de bal încă pustie și se așeză pentru a reflecta. Tocmai i se întâmplase ceva extraordinar. Văzuse, văzuse cu ochii săi, Paul îi făcea curte alteia. Îl auzise murmurând, cu aceeași voce mângâietoare pe care o folosise cu ea, exact aceleași cuvinte pe care le rostise când pretindea că o iubește. Și nu se sinchisise de asta! Dimpotrivă, se simțea ușurată. Realiză acum că în mintea sa nu se înșelase niciodată referitor la dragostea pentru Paul. Nu-l iubise nici măcar o clipă. Fusese doar o aventură foarte platonică, destinată să-i ascundă adevăratul obiect al pasiunii sale. Și acum, era prea târziu!

Prima parte a balului consta într-un concurs de costume. Șeful prezida juriul. Cristie era unul din membri, cu domnul Faversham și Lady Partington, cea mai în vârstă dintre pasagere. Bess trebuia să invite măștile să intre pe ring, la strigarea numărului lor. Nu era o treabă lipsită de importanță. De pe podium, unde era instalată, Cristie putea auzi bombănind unii pasageri, pe același ton pe care-l folosea ea ziua cu copiii lor. Se decisese ca participanții la concurs să nu-și scoată masca, pentru a face mai dificilă identificarea lor de către spectatori.

Parada începu pe la ora nouă prin inevitabila intrare a unor pirați, urmați de diferiți emiri. Probabil în unele cabine nu mai rămăseseră cearșafuri, gândi Cristie. Intrară apoi niște Arlechini cu Columbinele lor, un luptător de iarmaroc, un urs dresat și niște țigănci. Spectatorii se amuzau, încercând să le ghicească numele. Veselia spori când apărură două namile deghizate în bebeluși. Nu lipsea nimic din machiajul lor, nici costumașele pentru joacă, nici bonețelele cu volane. Făcură înconjurul ringului agitând două

suzete uriașe. Erau urmați de un bătrân înalt, costumat în guvernantă. Acesta își umpluse corsajul cu două baloane. Machiajul său exagerat te făcea să te gândești la un personaj al lui Fellini.

Intrarea următoare dezlănțui entuziasmul. Întrebările izbucniră. Fiecare încerca să ghicească ce era acel lucru extraordinar. Monstrul din Loch Ness? Un balaur? Dar în acest caz, unde era Sfântul Gheorghe? Opt sau zece persoane, acoperite cu un voal lung care semăna extraordinar cu cuverturile de la clasa întâi, înaintau în patru labe. Capul monstrului era făcut dintr-o lampă chinezească. Pe o pancartă agățată de ultimul participant, se putea citi: Bea cu măsură. Jocul de cuvinte fu un triumf. Mai ales când monstrul începu să se onduleze frenetic, ca un enorm șarpe amețit.

Un număr care avu la fel de mult succes, era intitulat: "Supermarket în Casablanca". Un adolescent care-și făcuse un cap de Rudolph Valentino, împingea un căruț în care fuseseră așezate patru fecioare încântătoare. Diana era una dintre ele. Împinsese modestia, sau era un calcul, până la a-și prinde un afiș în jurul gâtului, pe care era scris: SOLD!

Parada ajunse la sfârșit. Printre concurenții cei mai remarcați, era o femeie tânără îmbrăcată în roz, care obținuse un adevărat succes. Își confecționase un costum fermecător. Își spunea "Șampania roze", iar lady Partington care o observa prin pince-nez, o găsea adorabilă.

– Cred că această tânără persoană va fi un excelent premiu întâi.

Cristie era gata să-și dea acordul, când remarcă o mască ce nu participase la paradă. Era o zână. Îmbrăcată într-un tutu argintiu avea o înfățișare extraordinară.

Colanții cu paiete îi puneau admirabil în valoare picioarele splendide.

– Păcat că echipajul nu poate participa la concurs, îi spuse vecinei sale. Iată cât de frumoasă și elegantă este Trudy Regan, infirmiera.

Această mărturisire o costă scump, dar era cinstită. În plus, Trudy era persoana cea mai plăcută de privit.

– Sunt întru totul de acord cu dumneata, draga mea. Să vedem ce crede comisarul.

Acesta s-ar fi lăsat înduplecat, dar domnul Faversham se opuse.

– Dacă îi dăm premiul, ar fi o gravă nedreptate pentru restul echipajului, care n-a îndrăznit să concureze.

Lady Partington era dezolată. Acum că o văzuse pe frumoasa zână, șampania roze nu-i mai părea la fel de frumoasă. Insistă.

– Nu se va face o dramă, deoarece toată lumea știe că este ultima sa călătorie. Cu excepția unei epidemii, deja aproape nu mai face parte din echipaj. Imediat ce se întoarce, se va căsători. Nu-i așa, comisare?

Și cum acesta încuviință, ea bătu din palme. Apoi, aranjându-și lornionul, îi spuse lui Cris:

– O căsătorie la sfârșitul unei croaziere! Găsesc asta atât de romantic! Nu crezi că formează un cuplu foarte frumos?

Cristie nu putu răspunde. Avea un nod în gât. Începea să realizeze pe deplin că dragostea sa nu va vedea lumina zilei. Lăsase șansa să-i scape și n-o va mai găsi.

Reuși să facă față până la anunțarea premiilor. Avea un gol în cap și nu știu niciodată care fusese fericitul câștigător. Stătea

țeapănă, cu un zâmbet încremenit pe buze, așteptând ca totul să se termine.

Îndată ce începu balul, plecă. Se duse direct în cabina sa și plânse îndelung.

***

Lui Bess nu-i plăcea ideea de a o lăsa pe Cristie singură. În dimineața sosirii la Casablanca, veni să-i propună să rămână cu ea.

– De câteva zile, nu pari în apele tale. În niciun caz nu m-aș putea plimba liniștită, știindu-te în starea asta.

Cristie o asigură că nu avea nimic, că era obosită și că această odihnă forțată îi va face bine. Nu fu foarte convingătoare, dar Bess își dorea atât de mult să coboare pe uscat, încât nu înțelese nimic.

– Ce vei face în timpul zilei? Ce-ai prevăzut pentru a-i distra pe cei care rămân la bord?

– Nimic. Nu intenționez să fac ceva, odihnă la soare și poate o mică siestă. Domnul Faversham trebuie să se ocupe de pasageri. Nu am scăpat de o corvoadă pe spatele lui, el ține neapărat la asta. A pus la punct un joc pe care vrea să-l testeze. Voi rămâne o clipă cu ei, pentru a mă asigura că totul merge bine, apoi îmi voi stabili permanența lângă piscină.

– Foarte bun program! Oricum, Casablanca nu este un oraș cu adevărat interesant. Cobor pentru că am câteva cumpărături de făcut pentru părinții mei. Chiar și șeful rămâne la bord!

Cristie își însoți prietena la pasarelă. O privi trecând de ea și discutând cu vameșii. Marocanii aveau probabil aceleași gusturi cu spaniolii, deoarece îi văzu glumind cu Bess, care începu să roșească asemenea unei copile la prima comuniune.

Rămase un timp rezemată cu coatele de balustradă privind portul. Bess avea dreptate. Aici nu era nicio culoare locală, exceptând poate câteva costume. Nu vedea decât docuri uriașe, depozite cât vedeai cu ochii, numeroase camioane în jurul cărora se agita o mulțime de docheri. Zări în depărtare niște minarete, dar dispăreau aproape complet în spatele unor zgârie-nori.

În clipa când urcă într-un taxi, Bess îi făcu semne largi. Pasagerii care se duceau să-și petreacă ziua la Rabat urcară într-un autobuz care plecă făcând o gălăgie îngrozitoare.

În sfârșit, îl văzu pe Paul. Era singur. Probabil nu reușise să convingă secretara. Era îmbrăcat elegant, într-un costum alb, ochii îi erau ascunși de niște ochelari mari de soare și avea pe cap o superbă pălărie panama. Așteptă o clipă în fața pasarelei și când familia Campbell-Brown păși pe ea, se grăbi s-o ajute pe Diana să-și ducă imensa geantă de plajă.

Fascinată, Cristie aștepta urmarea. Nu fu dezamăgită. În fața protestelor puștoaicei, îi dădu o pungă de hârtie, punga de hârtie. Aceeași pe care o lăsase pe Cristie s-o care în ziua plecării, la Tilbury. Aștepta să-și recite micul refren: era mult prea frumoasă pentru ca un bărbat galant s-o lase să care altceva decât o bucățică de hârtie.

Același refren. Lui Cristie i se păru că pachetul era puțin mai voluminos decât data trecută.

Ridică din umeri și nu se mai gândi la asta. În definitiv, n-o mai privea. Mai rămase o clipă pe punte, suficient pentru a-l vedea pe Paul reluându-și punga și sărind într-un taxi. Se duse apoi în salon, unde se ținea reuniunea organizată de familia Faversham. De această parte, totul mergea bine. Poate va putea într-adevăr să se odihnească, așa cum îi spusese lui Bess.

Târându-și puțin picioarele, se îndreptă spre piscină. Fusese golită în ajun și nu era nimeni în jur. O înconjură de mai multe ori. Pierdută în gânduri, cu mâinile în buzunare, mergea încet, cu capul în jos. Se opri brusc, o pereche de pantofi și partea de jos a unui pantalon de uniformă tocmai apăruseră în câmpul său vizual.

Fără să ridice capul, știu că era vorba de ultima persoană pe care și-ar fi dorit s-o vadă. Cum în mod decent nu putea să fugă, ridică ochii și făcu haz de necaz, adresându-i un zâmbet silit.

– Ei bine, doctore, te credeam pe uscat, gata să devalizezi magazinele de bijuterii din Casablanca.

– Nu astăzi. Am făcut mai multe cumpărături decât erau necesare.

– Ești de serviciu?

– Mai mult sau mai puțin. Dar nu-mi doresc să muncesc. Așa că fii atentă să nu ai vreun accident, nu-mi doresc să cos.

Era prima dată când îl găsea atât de uman. Când ea îi zâmbise întâlnindu-l, se forțase, iar doctorul își dăduse seama. Pălise puțin. Acum, își revenise.

– Promit că voi fi atentă. Nu-ți voi mai da de lucru până la sfârșitul călătoriei.

– Foarte bine. Totuși, dacă-mi pot permite, nu arăți foarte bine.

Nu pari fericită.

– Eu? Nu par fericită?

– Pentru o persoană care se va căsători curând, ai chiar un aer foarte nefericit.

Acesta era el. Cu un singur cuvânt, știuse să-i califice dispoziția. Era adevărat, era nefericită. Subit, dori să-i povestească totul referitor la Paul și ea. Mai mult decât să-și deschidă inima. Bineînțeles, nu îndrăzni. Era logodnicul alteia și era ultimul lucru de făcut. În plus, când începi să povestești, în general nu te poți opri din drum. Și avea totuși o parte a sentimentelor pe care voia să i-o lase necunoscută.

– Nu mă simt nefericită. De ce aș fi?

– Nu știu. Dar cred că bănuiesc. Nu vrei să-mi povestești? Te ușurează să vorbești.

O luă de braț și merseră să se așeze pe o bancă în fața radei. Cristie îi simți mâna arzând, pe cotul ei.

– Mi-e teamă că n-am nimic interesant de povestit.

– Ești sigură?

O observa cu atenție. Ca și când încerca s-o ghicească.

– Absolut sigură.

– Și n-ai necazuri de niciun fel?

– După câte știu, nu.

– Îți dai seama ...

Ezită să continue, căutându-și cuvintele.

– Realizezi oare că ești pe cale să aduni o mulțime de necazuri și suferințe? Faptul că ești tânără și fără prea multă experiență ...

Cristie îl întrerupse brusc.

– Nu știu deloc despre ce vorbești. Probabil mă confunzi cu altcineva.

Jalnică replică, se gândi tânăra fată. Pentru a da garanții depline, încercă să-l privească drept în ochi. Medicul își ațintise liniștit ochii asupra ei și Cristie lăsă capul în jos.

– De fapt, adăugă tânăra fată, dacă vrei într-adevăr să știi, n-am fost niciodată atât de fericită.

– Ce încerci să-mi spui, replică Lindsay, este că speri ca totul să se termine cu bine și crezi asta pentru că ți se pare că ești îndrăgostită.

– În niciun caz.

Cristie era furioasă.

– Nu-mi imaginez nimic. Sunt îndrăgostită. Știu ce este cu mine.

Văzu brusc ironia a ceea ce tocmai spusese. Își acoperi fața cu mâinile și izbucni în plâns.

Lindsay, cu aceeași blândețe cu care acționase când o pansase, îi luă mâinile într-una de-a lui. Cu cealaltă, căută o batistă în buzunar și-i șterse fără grabă ochii.

– Ascultă-mă, Cristie. Ești foarte tânără. La vârsta ta, când totul merge bine, ești în culmea fericirii. Dacă se întâmplă un cât de mic incident, te găsești doborât înainte de a fi înțeles.

– Nu știu de ce ții atât de mult ca ceva să meargă pe dos.

– Nu țin neapărat la asta. Știu că pentru tine ceva nu este în regulă și vreau să-mi faci o promisiune. Dacă ai nevoie de ajutor, vino să mă vezi, te voi ajuta. Îmi promiți?

– De ce?

Cristie nu înțelegea această bruscă solicitudine.

Se înșela asupra privirii pe care i-o aruncă el.

– Ah, da! Știu. Și tu ești îndrăgostit, și știi ce simt.

– Este mai mult sau mai puțin așa. De unde știi?

Părea sincer surprins.

– Oh! N-am ghicit, mi s-a spus. Tot vaporul știe.

Subit, își dădu seama de ridicolul situației. Era acolo, cu ochii umflați de plâns și bărbatul din cauza căruia plângea îi ținea mâinile, cu un aer înduioșat. Se smulse din strânsoarea sa și se ridică brusc.

– Îmi pare rău, dar ce fac, ce gândesc sau simt, nu te privește. Așa cum nu mă privește ce poți face, gândi sau simți. Încearcă să-ți amintești asta.

Bătu cu piciorul în podea și continuă:

– N-ai dreptul să-mi vorbești pe acest ton. Până la sfârșitul călătoriei, încearcă să ții minte. Să nu-mi mai vorbești vreodată pe acest ton!

Lindsay o privi, livid. Părea că nu înțelege nimic din această ieșire. Pe moment, Cristie nu fu atentă. Apoi, când se mai gândi, asta o intrigă foarte mult.

Tânăra fată își petrecu ziua la solariu, evitând să se arate prea mult. Avea ochii umflați și era irascibilă.

Spre seară, ametită de soare și de durere, se odihni puțin, apoi își făcu o scurtă apariție la cină. Cea mai mare parte a pasagerilor nu se întorsese încă. Singura sa consolare fu că nu trebui să converseze, familia Faversham cinând în mod excepțional la altă masă. Îl zări pe doctor. Era și mai palid decât după-amiază și nu îndrăznea s-o privească.

După cină, Cristie, care voia să rămână singură, se duse pe puntea inferioară, unde nu risca să întâlnească lume. Mai mult decât de orice se temea de perspicacitatea lui Bess. Hotărâse să n-o înfrunte decât a doua zi.

În ciuda orei târzii, portul trăia intens. Erau o mulțime de veniri și plecări. Văzu autobuzul de Rabat care se întorcea, plin cu turiști încărcați de amintiri. Alți pasageri sosiră în taxi, gata să se prăbușească sub coșurile de fructe, taburete rotunde de piele, tăvi mari de aramă. O zări pe Bess care trecea pasarela cu pași mari. Pentru a nu fi văzută, Cristie pătrunse în umbra unei bărci de salvare.

Curând, pachebotul va fi pregătit de drum. Mai departe, pe chei, se încărcau cumpărăturile pentru bucătărie. Salate, tomate, fructe și diferite legume dispăreau în cală, în față. Câțiva marinari se tocmeau râzând pentru un covor urât. Începuse să fie răcoare. Era aproape miezul nopții.

Cristie simți puntea vibrând sub picioare. Manevrele vor începe curând. Se auzi un sunet de sirenă, apoi un altul. Difuzoarele de bord se treziră brusc.

– Atenție, atenție.

Domnii vizitatori sunt rugați să se întoarcă la bord. Toți vizitatorii la bord, vă rog.

Se mai auziră două sunete de sirenă. Ultimii întârziați veneau în fugă. Mașinile lui Pallas Atena funcționau în regim complet. În spate se produse o învolburare, cele două elice începuseră să bată apa. Ordinele se încrucișau. Pasarela fu în sfârșit ridicată. Parâmele fură desprinse de bornele de amaraj.

Puțin câte puțin, spațiul care despărțea nava de chei se mărea. Felinarele de pe chei se reflectau în apa portului, făcând curcubeie în bălțile de păcură. De pe chei se agitau batiste. Se auzeau strigăte de adio și râsete. Numeroasele lumini ale orașului păreau să salute plecarea pachebotului.

Subit, Cristie fu conștientă că era observată. Privi în jurul ei, nimeni. Totuși, simțea o privire ațintită asupra ei. Ca o undă hipnotică, acei ochi necunoscuți o ardeau. Urmări cheiul cu privirea. Nimic, în afară de câțiva vizitatori care tocmai părăsiseră bordul, câțiva vameși și un pumn de gură-cască pe care ora târzie nu-i descurajase. Totuși, era sigură că era privită cu atenție.

Niște remorchere împingeau acum *Pallas,* îndreptându-i etrava spre zona navigabilă a radei. Această manevră îi permise lui Cristie să aibă o altă vedere a cheiului și să vadă o umbră albă ascunsă la adăpostul unui depozit.

Cum nava se îndepărta încet, umbra înainta. La lumina unui felinar, bărbatul rămase nemișcat, scrutând pachebotul cu intensitate. Cristie recunoscu costumul alb și pălăria panama.

Era Paul!

Nu-i putea distinge fața, dar toată atitudinea sa indica bărbatul încolțit. Probabil era acolo de multe ore, așteptând plecarea. Nu făcuse niciun gest pentru a atrage atenția. Privea pur și simplu imensul oraș plutitor îndepărtându-se.

Capitolul 9

– Ne-am comportat ca niște nesăbuite!

Contesa era așezată, foarte dreaptă, lângă una dintre ferestrele salonului. Nu era aproape deloc machiată. Încercase totuși să-și mai ascundă ochii roșii. Din când în când, pentru a înșela, își sufla nasul. Nu era nimic, pretinsese, doar o răceală ușoară.

Părea mai vioaie și mai energică decât oricând, ca și când la anunțarea veștii proaste, sângele celor din Albi îi venise în ajutor.

Vestea plecării lui Paul le apropiase, Cristie își făcuse raportul comisarului și fusese însărcinată s-o anunțe în dimineața următoare. Contesa fu cea care o anunțase de dispariția casetei sale de bijuterii.

Mai întâi, lui Cristie nu-i veni să creadă. Paul, hoț! Părea de necrezut. Fu conștientă subit de poziția sa câtuși de puțin precară. Avea în valiză o adevărată avere. Se va face o anchetă. Ea îl cunoștea bine pe Paul. Ce vor crede oare?

Caseta și valiza care o conținea aveau încuietori bune.

Va fi foarte greu să le deschidă. Totuși, sunt sigură că va reuși.

Contesa vorbea liniștită de toate acestea, ca și când era vorba despre o conversație mondenă.

– Acum înțeleg de ce privea vaporul plecând. Voia să se asigure că nu s-a dat alarma.

– Cred că asta trebuie să fi fost, copila mea. Dar a greșit procedând astfel. Poliția nu va fi anunțată.

– Dar caseta?

– Nu-mi plăcea, era prea grea, prea stânjenitoare.

– Și bijuteriile?

– Pe această navă este un excelent serviciu de securitate. El s-a ocupat de tot. Contesa o privi zâmbind pe Cristie.

– Nu înțeleg.

– Este totuși simplu. Îl cunoști pe fotograf, acel bărbat tânăr, cu accent de yancheu. Ei bine, de la Tenerife, nu m-a lăsat nicio clipă în pace. N-a încetat să mă sfătuiască să-mi pun bijuteriile la adăpost, în seiful comisarului. Spunea că există un hoț la bord, după cum bănuia. A fost atât de insistent, atât de misterios, încât a treia zi am acceptat. Bineînțeles, nu știam că cel supravegheat era Paul al meu. Le-aș fi râs în nas. L-aș fi crezut în stare de asta pe oricine de la bord, chiar și pe căpitan, dar nu pe Paul. Noi femeile suntem incapabile să gândim când este vorba de un băiat. În cea mai mare parte a timpului, alegem numărul greșit.

Cristie o privi cu tristețe.

– Este adevărat.

– Când vei avea vârsta mea, tânără fată, vei ști că deseori bărbații nu sunt ce pretind a fi.

– Încep să cred asta.

– Și nu vorbesc doar despre Paul. Iată-l pe acel tânăr domn Pulford cu zâmbetul său larg și veșnicul "zâmbiți, iese păsărica". N-ai să-mi spui că un simplu fotograf s-ar ocupa cu atâta sârguință de protecția pasagerilor.

– Nu, de mii de ori nu! Sunt sigură că este un fel de detectiv.

Cristie își aminti de o observație a lui Bess, în ziua plecării. Îi vorbise de prezența unui detectiv la bord. Identitatea sa nu-i era cunoscută decât șefului. Îi destăinui asta contesei.

– Ei bine, acum știm și noi.

– Nu-i de mirare că Paul n-a vrut să se lase fotografiat.

– Cu siguranță, trebuie să fi fost căutat de poliție. Sau măcar cunoscut de ea.

Puțin câte puțin, ajunseseră să contureze mai bine personajul.

Cristie își aminti de un mic fapt, contesa de altul. Lucruri fără importanță, dar care puse cap la cap, începeau să dea o mai bună imagine a lui Paul.

Cristie îi povesti bătrânei sale prietene cum se supăraseră ei înainte de escala la Casablanca. Cu siguranță, trebuie să fi avut nevoie de cineva pentru a scoate bijuteriile, simțindu-se poate supravegheat. Se purtase cu Diana Campbell-Brown cum făcuse cu Cristie, în povestea ceasurilor. Bătrâna doamnă își aminti că fusese întotdeauna foarte confuz în legătură cu părinții săi.

– Nu discuta despre ei niciodată. Și când povesteam o întâmplare, nu mă corecta niciodată. Era întotdeauna de acord. Cea mai mare parte a tinerilor nu văd lucrurile ca oamenii de vârsta mea. El nu mă contrazicea. În plus, nu vorbea despre casa lui, nu

dădea nici cel mai mic amănunt. Toate astea mă iritau, dar închideam ochii. Nu există persoană mai oarbă decât cea care vrea să fie.

– Nu credeți că este nepotul dumneavoastră?

– Domnișoară Cummings, după ceea ce a făcut, sunt sigură că nu este.

Lumina dimineții îi lumina crud fața răvășită de tristețe.

– Vom face să se râdă bine pe seama noastră.

Cristie scutură din cap.

– Nu cred. Compania este de o mare discreție cu acest gen de lucruri. Prietena mea Bess mi-a povestit că la ultima sa călătorie s-au descoperit doi pasageri clandestini. Nimeni n-a știut nimic. În plus, nu lipsește nimic.

– Ai dreptate. Singurele prejudicii se referă la situații de inimă.

– Foarte puțini oameni îl cunoșteau personal pe Paul. Se întâmplă deseori ca pasagerii să părăsească nava la o escală care le place în mod special. Se întorc cu avionul. Veți putea spune ceva de genul acesta vecinilor de masă. Vor fi singurii care-i vor remarca absența.

– Da, mi-ai dat o idee bună. Voi spune că a fost reținut la Casablanca de o afacere urgentă și că se va întoarce la Londra cu avionul.

Contesa părea puțin restabilită. Îi zâmbi cu tristețe lui Cristie, care nici ea nu era în largul său.

– Că m-a mințit, m-a dezamăgit și a încercat să-mi fure bijuteriile, pot să-i iert. Dar există două lucruri pe care nu i le voi ierta niciodată, că mi-a furat afecțiunea și m-a acoperit de ridicol.

– Greșiți, cel puțin asupra ultimului punct. Oamenii puțin ridicoli sunt deseori cei mai drăguți. Evident, este întotdeauna ridicol să iubești prea mult. Se spune mereu că nu trebuie să lași inima să comande capului.

– Necazul cu voi britanicii este că vă lăsați prea des capul să să vă controleze inima.

Cristie avu ocazia să revină asupra acestei ultime fraze în biroul șefului, o clipă mai târziu. Bineînțeles, discutau despre această tristă întâmplare. Comisarul voia să știe cum s-a comportat contesa și tânăra fată îi povesti conversația lor. Șeful admise cu ușurință că Brian Pulford era detectivul companiei. Paul era bănuit încă de la plecare, dar nu aveau probe. Trebuise, nu fără greutate, să-și procure o fotografie. Această fotografie se afla acum în mâinile poliției din Casablanca. Era și traficant de valută. Pachetul încredințat la Tilbury conținea probabil o cantitate mare.

– Nu puteați ști, domnișoară Cummings, dar la un moment dat am crezut că îi erați complice. Doar pentru scurt timp. Nu v-am bănuit niciodată cu adevărat. Aveam încredere în bunul dumneavoastră simț. Știam că până la urmă, rațiunea se va impune din nou inimii dumneavoastră.

***

– Asta poți s-o mai spui o dată! Mintea ordonă și inima ascultă. De fapt, inima sa n-a avut vreodată șansa să se facă ascultată.

Vorbeau despre întrevederea lui Cristi cu șeful și Bess sărise auzind ce-i spusese el lui Cris.

– Aseară m-a invitat la dans. La primul dans nu s-a întâmplat nimic. M-a invitat din nou. Un vals! Ultimul vals al serii! M-a strâns atât de puternic în brațe și avea un aer atât de romantic, încât nu mai simțeam parchetul sub picioare. Cinstit, Cristie, eram în culmea fericirii. A făcut câteva observații despre căldura din sală și despre răcoarea care este pe punte. Nu-mi credeam urechilor. Am făcut câțiva pași pe punte, lună, stele, briza care venea din larg, pe scurt, eram complet tulburată. Simțeam că avea ceva să-mi spună. Ceva care-i stătea pe limbă. Și știi ce a avut tupeul să-mi spună acest urs rău? Draga mea Bess, îmi pare rău să te informez că distribuirea premiilor copiilor nu va putea avea loc mâine la ora patru, ci la ora șase și jumătate.

Lui Cristie îi veni să râdă, dar nu îndrăzni, Bess suferea prea mult. Cu atât mai mult cu cât șeful, în timpul discuției, o anunțase despre nominalizarea sa pe cel mai mare pachebot al companiei. Era ultima sa călătorie pe *Pallas Athene* , o navă, spusese el, pe care o va părăsi cu regretul că nu îndeplinise tot ce își dorise.

Cristie se gândi că în dragoste nu există minuni. Bess, ca și ea, lăsase să-i scape șansa.

Totuși, în acea seară, se produse o minune.

Distribuirea premiilor luase sfârșit și, înaintea apariției prăjiturii tradiționale, șeful se ridică pentru a ține un mic discurs. Cristie văzu în ochii lui Bess trecând o licărire de spaimă. Cu siguranță, își amintea de ultimul discurs al șefului și de golul său de memorie. Când acesta se întoarse spre ea, intră în panică.

– Sunt sigur că fiecare dintre voi ar vrea să-i mulțumească mult minunatei educatoare. Am urmărit-o pe domnișoara, hm! ... Vreau să spun, hm! ...

Luă un aer vinovat, dar ochii îi străluceau de maliție. Bess era deprimată. Copiii, care râdeau în hohote, strigară toți în cor.

– Domnișoara Shackleton!

Atunci, șeful adăugă cu un aer timid.

– Da, domnișoara Shackleton pentru voi. Dar pentru mine este Bess!

La aceste cuvinte sosi prăjitura, și toți copiii se repeziră spre bufet.

Doar Cristie și Bess înțeleseseră semnificația acestei mărturisiri. Ceea ce timiditatea sa îl împiedicase să destăinuie în particular, avusese curajul nesăbuit să i-o spună în public. Bess radia. Șeful se apropie de ea și, în mijlocul unui zgomot infernal, începu să-i facă în șoaptă o lungă declarație.

Petrecerea se terminase de mult, când Bess reveni la realitate.

– Dumnezeule, Cristie, unde s-au dus ceilalți?

– În afară de voi doi și de mine, care așteptam să vă felicit, nu cred că a mai rămas multă lume.

Bess trebui să facă un mare efort pentru a reveni cu picioarele pe pământ. Cât despre șef, era în altă lume. Zâmbea fericit, indiferent la tot ce nu o privea pe Bess.

– Dar Jonathan Archdale?

Cristie se gândi că fericirea tulburase judecata sănătoasă a lui Bess. De ce naiba vorbea de copilul acela insuportabil?

– Trebuie neapărat să-l găsesc!

Le-am promis părinților că-l duc la cină și că-l culc la ora nouă. Sunt la serată, înțelegi?

– Nu te îngrijora. Îl voi găsi eu. Doar nu-l vei părăsi pe șef într-o asemenea seară! Mă voi ocupa eu de micul monstru. Totul va fi bine.

Cu aceste cuvinte, Cristie îi lăsă între patru ochi. Era încântată de fericirea prietenei sale. Atât de încântată, încât își uitase propriile necazuri.

***

Pentru Cristie, seara începuse foarte bine. Îl găsi cu ușurință pe tânărul Jonathan și acesta, fără îndoială măgulit să vadă atribuindu-i-se o gardă de corp atât de frumoasă, să arătă ușor de manevrat.

Așteptând cina, jucară ping-pong. Cristie câștigă partida destul de ușor și asta nu-i plăcu pentru moment băiatului. Propuse o revanșă și pur și simplu o masacră în câteva minute. Era atât de mulțumit că repurtase victoria, încât trebui să mai joace o partidă, pe care o câștigă la fel de ușor.

– Vedeți, domnișoară Cummings, nu veți face progrese niciodată dacă nu vă veți mai antrena.

Gongul anunță cina, scutindu-l să fie certat cu asprime de Cristie. Se adăugase un tacâm la masa cincizeci și trei. Jonathan se prezentă foarte corect celorlalți oameni. Micul demon era foarte

bine crescut. Când domnul Faversham îl întrebă dacă-și cunoaște rădăcinile numelui, răspunse fără ezitare:

– Înseamnă darul lui Dumnezeu, este de neînțeles.

În tot timpul mesei, se comportă într-un mod fermecător, participând la conversație și arătându-se atât de seducător, încât reuși să cucerească pe toată lumea. Pentru un copil de unsprezece ani, era foarte precoce.

Cristie, care știa de la Bess cât valora tânărul geniu, îl supraveghea cu atenție. Îl văzuse prea des exagerând pentru a nu fi atentă. Mai devreme sau mai târziu, se va ascunde. Fu mai devreme. Domnul Faversham tocmai propusese să meargă să bea cafeaua în salon, când Jonathan o anunță pe Cristie că nu-i place cafeaua.

– Duceți-vă să vă distrați cu prietenii dumneavoastră, îi spuse pe un ton protocolar. În acest timp, voi face o mică plimbre. Sunt în stare să mă culc singur.

În fața privirii pe care i-o aruncă ea, nu îndrăzni să continue. Toată lumea se ridică și se duse în salon. Timpul se răcise și marea era agitată. Cristie simți podeaua mișcându-se sub picioare. În spatele ei, Jonathan murmură că va fi furtună.

– Sper că vă va fi rău la toți, adăugă furios.

În salon, se domoli puțin. Dispută o partidă de table cu Diana, o bătu, bău forțat limonada și la ora nouă ceru să meargă să se culce.

Cristie îl însoți până în cabină. Își făcu toaleta foarte cuminte și se culcă. Tânăra fată nu-și credea ochilor. Totuși, nu era bolnav! Se asigură de asta pipăindu-i fruntea. Nu, totul părea cum nu se poate mai bine.

– Noapte bună, Jonathan.

– Noapte bună, domnișoară Cummings și vă mulțumesc din nou pentru companie.

Din prudență, Cristie preveni stewardul de serviciu, apoi urcă iar în salon. Marea era mai agitată și dansatorii se amuzau nebunește. Pe moment, toată lumea era antrenată de aceeași parte de înclinație a ringului. Unii erau foarte bucuroși de asta. Erau doar râsete și alunecări. Cum totul mergea bine, Cris se retrase o clipă în salonul mic de lectură, pentru a fi mai liniștită. Voia să se gândească la tot ce se întâmplase de la plecare. Dar ațipi aproape imediat.

Când se trezi, era ora zece și jumătate. Ploaia bătea în geamuri și din salon ajungeau până la ea zgomotele râsetelor care acopereau muzica. În ciuda timpului urât, petrecerea continua. Cristie decise că avusese destule emoții pentru acea zi și că era timpul să se ducă să se culce. Pentru a fi cu conștiința împăcată, merse până la cabina lui Jonathan. Voia să fie sigură că totul era bine. Furtuna aceasta poate îl face să-i fie rău.

Dacă seara începuse cât se poate de bine, noaptea nu se anunța la fel.

Jonathan nu era în pat. Nu era nici în cameră, nici în apartamentul părinților. Pe scaun nu era nicio haină. Pramatia dispăruse.

Cristie se repezi pe culoar și alertă stewardul. Acesta nu văzuse nimic. Din cauza furtunii inevitabile, petrecuse ultima oră închizând hublourile din cabine.

– Fără panică, își spuse tânăra fată. Nu poate fi departe.

Voi începe cu locurile care îl amuză. Deocamdată să mergem să verificăm dacă nu s-a dus pur și simplu să-și vadă părinții.

Se duse în sala în care consumatorii asistau la prăjirea cărnii sau a peștelui. Partida era în toi. Nici urmă de Jonathan. Le făcu un semn ușor cu mâna părinților săi și ieși imediat. Nu voia să-i alarmeze degeaba. Se duse succesiv la sala de bal, la salonul de lectură, la biliard, la Disco-Clubul adolescenților, nimic. Vizită toate locurile în care se putea duce băiatul. Dădu și acolo chix.

Cristie începu să-și piardă sângele-rece. Își promise ca atunci când îl va găsi, să-l facă să-i dispară dorința de a o mai lua de la început. Trecu iar prin cabina tânărului fugar, dar nu era acolo. Nu mai rămânea decât să viziteze punțile și părțile navei interzise pasagerilor, camera mașinilor, bucătăria, timoneria și altele.

Vremea era acum îngrozitoare. Marea era dezlănțuită și lui Cristie îi era din ce în ce mai greu să se țină pe picioare când ajunse la solariu. Locul era pustiu. Pânza unui șezlong, bătută de vânt, făcea un zgomot infernal.

Era pentru prima dată când tânăra fată vedea o furtună și în ciuda îngrijorării și dorinței de a pune rapid mâna pe Jonathan, rămase o clipă să privească valurile care veneau să se izbească de cocă. Spectacolul era fantastic. Nu crezuse niciodată că marea avea această forță brutală. Cum se putea stârni atât de brusc o asemenea vijelie? După-amiază, nimic nu o prevedea. În cele din urmă se smulse acestei viziuni și-și reluă căutările.

Vântul îi lipea rochia de picioare. Îi era tot mai greu să înainteze. Vizită toate punțile, fără rezultat. Nu mai rămânea decât un loc în care să meargă. Camera de veghe, pe pasarela de comandă. Nu

putea să scotocească singură în măruntaiele navei. O va ajuta ofițerul de cart.

La baza scării care ducea pe pasarela de comandă, ezită o clipă.

Este absolut înterzisă depășirea acestei limite fără ordin expres de la căpitan, spunea o pancartă.

Aceasta bara drumul. Trecu peste ea și începu să urce. Știa perfect că pentru o urgență era autorizată să meargă la ofițerul de gardă. Totuși, era nervoasă. Asta venea probabil de la vederea valurilor care se rostogoleau pe etrava pachebotului.

Cristie nu se aștepta să găsească atât de multă lume acolo sus. În imensa cabină din sticlă, luminată doar de instrumente, erau căpitanul Doubleday și tot statul său major. Nimeni nu fu atent la ea. Stăteau toți foarte aproape de cabina de radio.

– Ei bine, doctore?

Lindsay studia un mesaj pe care ofițerul însărcinat cu transmisiile radio tocmai i-l înmânase.

– Nu pot să înțeleg mare lucru, nu este foarte explicit.

– Știu, dar ce concluzie poți trage?

– Încă o dată, nu mare lucru. Cred că frac, vrea să însemne probabil fractură.

– Nu cred că pe ambarcațiunea aceea amărâtă există o singură persoană care să vorbească în mod corect engleza, spuse radiotelegrafistul.

– Ce naționalitate are?

– Este un mic tanc petrolier grecesc, de de-abia două mii de tone, *S.S.Alceste.*

Lindsay scutură din cap, cu un aer necăjit.

– Bărbatul trebuie să fie într-o stare jalnică. Până la urmă, este un S.O.S.

– Crede-mă, că îmi dau perfect seama.

Căpitanul Doubleday păru și mai necăjit decât doctorul.

Brusc, o mână mică se strecură în cea a lui Cristie. Era Jonathan, de care uitase complet. Reușise, nu știe cum, să pătrundă în cea mai sacră parte a templului. El îi zâmbi cam forțat și duse un deget la gură. Ochii îi erau rugători. Pentru Jonathan, ca și pentru ea, era o aventură.

Cu o strângere de mână, Cristie îi ordonă să stea liniștit. Sigur că va vedea mai mult, n-o făcu să spună de două ori.

– Domnilor, vocea căpitanului era brusc solemnă, trebuie să ne hotărâm cât mai repede. Trebuie să schimbăm parcursul lui *Pallas Atena*?

– Furtuna este tot mai puternică, domnule, iar *Alceste* este în afara drumului nostru.

– Știu asta, domnule Baines. Ce mă intrigă, este că ni se adresează mai degrabă nouă, decât unei nave mai bine plasate. Există acea navă franceză, care este mult mai aproape.

– Poate este un compliment la adresa marinei britanice, spuse doctorul.

– Sau a medicilor săi. Orice ar fi, am putea foarte bine trece peste asta. Va trebui să pătrundem în centrul depresiunii. Și ajunși la fața locului, cum îl vom ajuta oare? Poate numele nostru i-a făcut să ne apeleze. *Pallas Atena* este zeița înțelepciunii. Vom avea nevoie de protecția sa.

– Am putea să le trimitem un mesaj, domnule?

Aș vrea să am câteva precizări. Dacă nu este prea grav, aș putea să-i îndrum prin radio.

– Fă-o, bătrâne, dar să ne grăbim.

Lindsay scrise câteva cuvinte pe care i le trecu radiotelegrafistului. Așteptarea fu scurtă. Cristie simți că marea era și mai agitată. Pachebotul era mult prea scuturat și acum ploua. Radiotelegrafistul își vârî capul pe ușă.

– N-au înțeles foarte bine, domnule, întreabă ce înseamnă "sângerări". Transmisia este foarte dificilă, de-abia îi aud.

Căpitanul ridică din umeri.

– Răspunde-le, Lindsay. Și pentru Dumnezeu, nu fi prea tehnic!

În timp ce scria, radiotelegrafistul răspundea cu voce tare. În ciuda zgomotului furtunii, Cristie putea auzi fiecare cuvânt.

– Cap ... spart. Marinar căzut în cală. Sânge ... prin urechi. Nu este conștient ... Tăietură ... ceafă. Foarte mult sânge. Multe mulțumiri ... dacă veniți repede. Ajutați-ne ...

– Bărbatul are o fractură de craniu, sunt sigur. Înțeleg. Și este vreun mijloc de a-i ajuta fără să schimbăm parcursul drumului?

– Fără medic, pe o navă atât de lentă, n-are nicio șansă.

– Este tot ce voiam să știu.

Căpitanul vorbise aproape în șoaptă. Se gândi câteva secunde care-i părură secole lui Cristie, apoi, cu o voce puternică, se întoarse spre bărbatul de la bara cârmei.

– Caporale, cârma la o sută patruzeci.

Luă receptorul unui telefon.

– Domnule Ward, aici căpitanul, ne îndreptăm în ajutorul unui rănit. Faceți mașinile să dea tot ce pot.

Cristie văzu etrava pachebotului schimbând direcția. Valurile îl luară dintr-o parte și fu puternic zgâlțâit de această manevră. Sub picioarele sale, mașinile vibrară ca niciodată. Tânăra fată întredeschise ușa și, trăgându-l pe Jonathan după ea, dispăru.

***

"Matrițele" fuseseră așezate deja pe mesele pentru micul dejun. Pătrate din lemn, care se presupunea că vor împiedica vasele să cadă. În ciuda acestei instalații, din când în când se auzea zgomotul unei farfurii sau al unui tacâm care se loveau de podea. Stewarzii făceau adevărate performanțe pentru a servi pasagerii în mod normal.

Pallas Atena rula și în același timp avea tangaj. Din când în când, aveai impresia că se învârte în cerc. Cristie, care se așteptase ca pasagerii să se plângă de această întârziere sau de modul în care erau zgâlțâiți, fu uimită să nu întâlnească decât zâmbete și priviri hotărâte. Ca și când oamenii erau mândri de decizia căpitanului Doubleday și gata mai degrabă să sufere, numai să participe la salvare. Toată lumea citise buletinul special al comandantului și pentru ei, asta însemna aventura.

– Ar trebui să ajungem la *Alceste* cu o oră înainte de apusul soarelui. Să sperăm că furtuna se va domoli până atunci.

Domnul Faversham era destul de mulțumit de calculele sale savante, care îl duseseră la această croazieră. În acea clipă, unul din

șefii de sală fu răsturnat de o zgâlțâială. Mâncarea pe care o ducea se împrăștie pe masa cincizeci și trei. Domnul Campbell-Brown ridică un cârnat pe care-l mâncă și murmură pentru el însuși:

– Amin!

Ziua se lungea, fără ameliorarea vremii. *Pallas Atena* mergea acum cu toată viteza drept împotriva valurilor. Din când în când, etrava era acoperită de mare. Punțile superioare erau interzise pasagerilor, dar de pe puntea B, Cristie putea vedea ziduri imense de apă care luau cu asalt pachebotul.

În ciuda mării foarte agitate, puțini oameni erau bolnavi. Nimeni nu se gândea la asta. Toate gândurile erau îndreptate spre un singur scop, salvarea. Deși era greu de circulat pe culoarele înguste ale navei din cauza ruliului, Cris avu surpriza de a o întâlni pe contesă. Aceasta părea că-l uitase complet pe Paul. Ochii îi străluceau de încântare. Fără nicio îndoială, unul dintre strămoșii săi trebuie să fi fost corsar.

– Dar până la urmă, de ce ne târâm astfel? Dacă eram în locul căpitanului, am fi fost deja acolo.

– Fiți convinsă, contesă, că s-a făcut tot posibilul.

– Ei bine, posibilul vostru nu este suficient! Și să nu-mi spui că este din cauza vremii proaste. Este genul de scuză care nu ține la mine. Ce viteză avem?

– Aproximativ, douăzeci de noduri.

– Dă-mi un răspuns de înțeles.

– Aproximativ patruzeci de kilometri pe oră.

– Numai! Dar este ridicol!

Prinse brațul secundului care trecea.

– Duceți-vă și spuneți-i căpitanului din partea mea, că nu merită într-adevăr osteneala să comande o navă atât de mare, pentru a merge atât de încet. Aș fi fost deja acolo pe bicicletă!

– Dar doamnă, vremea proastă ...

– Oh! Destul! Britanicii se plâng fără încetare de vreme. Ce are vremea asta?

Ofițerul secund o privi o clipă năucit, apoi se îndepărtă bombănind. Cristie speră că bătrâna doamnă nu-l putea auzi.

– Aveți dreptate, doamnă. Povestea lor cu vremea este o prostie.

Tânărul Jonathan Archdale, proptit pe picioarele mici, îl privea cu un aer de milă pe secund îndepărtându-se.

– Vreți să vă arăt ceva?

Înainte de a putea interveni Cristie, dispărură amândoi, mână în mână. Fură găsiți o oră mai târziu, uzi până la piele, în timp ce strigau insulte valurilor, pe una din punțile interzise pasagerilor. Căpitanul era gata să facă un atac. Acum erau închiși în apartamentul contesei, cu interdicția de a ieși.

Bess, care trebui să se retragă în sala de bal, colțul copiilor fiind inundat, fu fericită să afle că nu-l va avea pe Jonathan în grijă. Și așa avea destule probleme. Încercase să organizeze jocuri, dar totul mergea pe dos. În cele din urmă, se mulțumi să supravegheze o formidabilă partidă de alunecări care avea loc pe ringul de dans.

– Știi, am impresia că Jonathan seamănă mult cu Paul. Contesa a văzut asta imediat. Amândoi sunt niște aventurieri. Nu chiar necinstiți, dar atrași de pericol.

– Nu m-am gândit niciodată la asta, dar este destul de adevărat. Unele femei sunt atrase irezistibil de asta.

– Știi care este poziția noastră? Ziua nu trece repede și mă întreb dacă vom ajunge la timp.

Se duseseră împreună să consulte harta pe care o afișase căpitanul. O linie roșie arăta drumul lui *Pallas Atena.* Erau la două treimi din distanța care-i despărțea de *Alceste.*

La prânz, domnul Faversham își ținea cursul zilnic.

– Va fi deja destul de problematic să se ajungă până la petrolier. Cel mai greu lucru va fi atunci de făcut. Mă întreb cum va putea ajunge doctorul pe cealaltă navă?

Cristie își simți sângele înghețând.

– Ce vreți să spuneți?

– Pe o asemenea vreme, va fi imposibil să se treacă niște frânghii. Doctorul va trebui să se ducă pe tancul petrolier cu șalupa.

– Cu șalupa?

– Evident, copila mea.

Cristie, care era la prima sa călătorie pe mare, nu se gândise niciodată până atunci la modul în care se va efectua salvarea. Se înfioră.

– Dar, pe furtuna asta! Este imposibil!

– Așteaptă și vei vedea. Este singurul mod, o știu, și-l vor folosi.

Cristie nu-și dorea deloc să vadă asta. Și încă mai puțin să-l vadă pe doctorul Lindsay aventurându-se pe această mare agitată. Încetă să-l plângă pe marinarul rănit, pentru a-și îndrepta în mod egoist compasiunea asupra medicului.

După-prânz, rătăci pe culoare, încercând să afle ce-i cu ea. Pentru a-și calma teama, socotea tot ce trebua să îndure din cauza

medicului. Se gândi la asprimea lui, la modul de a acuza fără să o lase să se apere.

Se duse de mai multe ori la hublou, în speranța de a vedea vijelia domolindu-se. Valurile erau încă la fel de mari, norii la fel de negri.

– Este stupid, nu înceta să-și repete, se va îneca, nu-l voi mai vedea și-l iubesc.

Se gândi brusc la infirmieră și-i fu rușine că cedase astfel. Pe ea o iubea Lindsay. Ea și numai ea avea dreptul să sufere. Trebuia să fie îngrozită.

Cristie o vedea, se vedea, palidă și curajoasă, așteptând întoarcerea eroului. Se scutură și hotărî să înceteze să viseze și să meargă, de ce nu, s-o consoleze pe sărmana fată. Aceasta se comporta foarte bine. Răspunse la bătăile timide ale lui Cris în ușă, cu o voce tunătoare.

– Ah! Tu ești. Sper că te simți bine.

– M-am gândit că poate ai nevoie de ajutor. Dar dacă deranjez...

– Nu, deloc! Ia loc.

Îi arătă un scaun. Își făcea unghiile. Zgomotul pilei era enervant.

– Sunt mulțumită să am puțină companie. Nu-i nimic mai rău decât să aștepți.

– Această așteptare îți distruge nervii. Pentru tine trebuie să fie și mai rău.

– Evident. Odată ce totul este gata, patul, sala de operație, instrumentele, nu mai rămâne decât pacientul. Și cel mai greu este să nu faci nimic.

– Pot să-ți fiu de folos?

– Totul este pregătit. Dar rămâi totuși, mă plictisesc de moarte. Povestește-mi ce s-a întâmplat cu escrocul acela fermecător. Trebuie să fie o aventură!

Cristie o puse la curent repede. Trudy era pasionată.

– Ce șansă să întâlnești acest aventurier! Croazierele sunt atât de plictisitoare! Cu el, probabil nu te-ai plictisit. Am crezut întotdeauna că acel fotograf era bizar. Mi-ar fi plăcut să flirtez cu el. Ar fi fost o schimbare față de pasageri.

Cristie nu mai înțelegea nimic. Vexată, o întrebă:

– Dar ce-ar fi spus doctorul Lindsay?

– Cred că nimic. Oricum, nu este treaba lui. Atâta timp cât îmi fac munca în mod corect, n-are nimic de spus. Ceea ce fac în afara infirmieriei, nu-l privește. De câteva zile, este într-o dispoziție groaznică. Mă întreb de ce.

Spunând asta, o privi pe Cristie zâmbind. Aceasta era mult prea ocupată cu gândurile sale pentru a remarca ceva. Se întreba cum se putea clădi ceva durabil pe asemenea sentimente. Nu se putu stăpâni să n-o întrebe.

– Dar nu-l iubești?

– Pe cine? Pe doctorul Lindsay? Bineînțeles că nu! Desigur, simt o afecțiune pentru el, dar nimic mai mult. Și apoi, este mai practic așa.

– Dar ești logodită.

– De aceea spun că este mai bine. Nu-mi place să amestec munca și sentimentele. Asta îmi permite să pot flirta liniștită, cu cine vreau. În sfârșit, îmi permitea, deoarece acum, s-a sfârșit cu toate astea! Când mă gândesc că m-a cerut prin radio! Nebunul!

Nu mai putea să aștepte!

– Cine nu mai putea să aștepte?

– Ei bine, George! Logodnicul meu! Nu mai suporta să mă vadă plecând în croazieră. Știe că mă îndrăgostesc ușor. Desigur, se presupune că David mă supraveghează, dar n-are doar asta de făcut. George nu mai putea. M-a cerut prin radio-telefon. Trebuie să ne căsătorim la întoarcerea mea.

– Toată lumea de la bord credea că te vei căsători cu doctorul.

– Dacă ai ști cu câți oameni m-am căsătorit! Cu secundul, care are soție și trei copii, cu ofițerul mecanic, chiar și cu comisarul ăla îngrozitor. Am și uitat. Cu toți cei cu care am avut un mic flirt.

Cristie n-o mai asculta. Se ridică, murmură o scuză neclară și ieși în fugă. Într-un fel sau altul, trebuia să-l găsească pe David. Trebuia să-i vorbească neapărat, înainte de a porni în traversarea primejdioasă. Avea atât de multe să-i spună. În sfârșit, înțelesese.

Capitolul 10

Era prea târziu. La jumătatea drumului spre puntea C, primi vestea de la un steward.

Se vedea *Alceste.*

Cristie sui scara câte patru trepte odată. Ajunse pe punte atât de repede, încât se izbi de domnul Faversham.

– Nu este cazul să te grăbești atât. N-au plecat încă. Vino pe aici.

O conduse prin mulțime și luară loc lângă o barcă.

Vântul își intensificase puterea. Aproape se înnoptase și, pentru început, Cristie nu văzu nimic. În cele din urmă distinse niște lumini care dansau pe valuri. Zări petrolierul. Comparat cu pachebotul, era o navă foarte mică. Era clătinat în toate sensurile de furtună. Subit, îl acoperi un val uriaș. Nu se mai văzu nimic, apoi micul petrolier apăru din nou la suprafață, vitejește. Valul următor îl luă pe lățime și era gata să-l culce complet. Un lung frison de teamă străbătu puntea. O voce se auzi din difuzoare. Era căpitanul.

– Cum puteți vedea la babord, am ajuns la *Alceste.* Am hotărât

să plasăm *Pallas* împotriva vântului, pentru a face protecție. Sperăm ca în acest fel să protejăm petrolierul de efectele furtunii. Vom coborî barca numărul unu. Doctorul și echipajul său va încerca să ajungă la *Alceste* și să ia rănitul cu ei. Acest echipaj este format din voluntari. A trebuit să tragem la sorți. Secundul, domnul Baines, va comanda șalupa. Să le urăm noroc.

Cristie nu-și putu stăpâni un suspin. Se aplecă, riscând să treacă peste bord. Zări barca în timp ce era coborâtă încet. Ocupanții ei erau îmbrăcați cu veste de salvare peste impermeabilele negre.

Îl văzu pe Lindsay. Era în spate, alături de secund. Discutau calm. Ca pe o rugăciune, tânăra fată nu înceta să repete cuvintele pe care ar fi vrut atât de mult să i le spună.

Șalupa ajunse la apă și fu scuturată imediat în toate direcțiile. Era gata să fie aruncată spre coca pachebotului de o masă de apă care năvăli asupra ei. Doar datorită priceperii secundului putu ieși în larg.

Pe punte, nimeni nu mai spunea o vorbă. Această liniște o impresionă pe Cristie mai mult decât vuietul furtunii, mai mult decât zgomotul valurilor dezlănțuite. Această lipsă a celui mai mic strigăt, a celui mai mic murmur, îi strânse inima. Era ca liniștea unei mulțimi care privește trapezistul făcând saltul mortal.

Un proiector se aprinse și începu să urmărească înaintarea bărcii fragile. Furia valurilor nu reușea să acopere zgomotul motorului său. Un sunet subțire și deplasat în mijlocul acestui vacarm infernal. Începu cu curaj să treacă peste cele câteva sute de metri care o despărțeau de petrolier. Domnul Faversham își drese vocea.

– Modul în care căpitanul Doubleday conduce nava, este pur și simplu fantastic. *Alceste,* din capul scării noastre pare departe, și totuși, cea mai mică manevră antrena *Pallas Atena* asupra lui, cu consecințe pe care le bănuiești. Modul său de a menține nava nemișcată ține de vrăjitorie. Cu vântul și marea asta, este minunat să stăpânești un asemenea vas. Bărbatul acesta merită o medalie.

Cristie de-abia îl asculta. N-o mai interesa siguranța petrolierului, nici cea a pachebotului, ci cea a bărcii mici, care lupta împotriva vijeliei. Trăsătura de unire între viață și moarte, ultima speranță a unui sărman marinar, era pentru ea mai mult decât asta, ultima sa șansă de fericire.

În ciuda condițiilor extreme, barca se menținea pe coama valurilor, ca un plutitor. Din când în când, dispărea complet din vedere. În clipa următoare, se vedea apărând, înconjurată de spumă și, la fiecare apariție, mai înaintase puțin.

Șalupa nu mai avea decât câțiva metri de parcurs pentru a ajunge la petrolier, când un val uriaș o potopi. Din trei sute de piepturi chinuite, ieși un strigăt de groază. Valul acoperise totul. Nu se mai vedea nici barca, nici petrolierul. Pe punte nu mai era decât agitație. Probabil ambarcațiunea de salvare se zdrobise de flancurile negre ale navei grecești. Aproape imediat, se auzi un formidabil oftat de ușurare scos de aceleași piepturi. Tocmai o văzură trecând încă o dată valul.

Cristie nu știu niciodată cât timp rămase acolo, udă și tremurând. Ploaia îi șiroia pe față, ca și lacrimile. În sfârșit, barca ajunse lângă coca de oțel. O siluetă galbenă cu negru se prinse de scara care atârna de bord. Și o altă siluetă începu să se cațere spre

puntea petrolierului, cu ajutorul acestei îmbinări de lemn și funii. Cristie îl văzu dispărând pe navă.

Performanța fusese remarcabilă, dar nu se auzi niciun strigăt, nici măcar unul. Toată lumea se gândea la transbordarea rănitului și la întoarcere. *Pallas Atena* își continua mișcarea de du-te-vino, care o menținea în poziție bună pentru a tăia vântul.

Doctorul Lindsay tocmai apăru din nou. Îi conducea pe purtătorii unei târgi. În ciuda distanței, îi ghiceai gesturile. În acest echipaj, rănitul fu coborât cu ajutorul funiilor. Aplecat peste balustradă, medicul dirija manevrele prin voce și gesturi. Echipa de salvare primi targa cu brațele ridicate și bolnavul fu instalat pe fundul bărcii. Impermeabilele luceau în lumina proiectorului. Lindsay se lăsă să alunece de-a lungul scării și barca făcu cale-ntoarsă.

Cristie tremura. Plânsese atât de mult, încât de mai multe ori trebui să-și treacă batista peste ochi. Pe măsură ce distanța care despărțea barca de pachebot se micșora, încrederea sporea. Întoarcerea era lentă și periculoasă. Șalupa se apropia metru cu metru. Pe punte, unii oameni se rugau, alții, tăcuți, se mulțumeau să privească. Cris făcea parte din prima grupă. Domnul Faversham îi strângea foarte tare brațul, dar ea nu se sinchisi.

Se auzi un strigăt. Șalupa era acolo. Deja era urcată. Un mare vacarm copleși puntea. Oamenii plângeau, se sărutau. Vecinul său o sărută zgomotos, de două ori, pe obraji.

– Magnific! Splendid! Sper că realizezi, tânără fată, că am avut privilegiul de a asista la cea mai minunată dintre demonstrațiile de fraternitate a oamenilor mării!

Pentru prima dată, domnul Faversham trebuia să-și caute civintele. Cristie încuviință. Era fericită că medicul nu mai era în pericol, dar nu reușea să-și împartă bucuria cu ceilalți. Oare era posibil ca ei să nu realizeze că totul abia începea? Rănitul este la bord, dar în ce stare? Acum vom ști dacă poate fi salvat. Urmă mulțimea care se scurgea încet pe culoare. Ora cinei trecuse de mult și cum emoțiile le făcuse foame, toată lumea se îndreptă în cea mai mare dezordine spre sufragerie.

În acea seară se servi bufet rece și nimeni nu-și dădu osteneala să se schimbe pentru a veni la masă. Asistența era foarte bucuroasă.

Cristie, pe care această seară o epuizase, preferă să se izoleze în liniște. Se duse să se refugieze în micul salon de lectură. În zadar încercă să citească, ascultă puțin la radio și în cele din urmă se duse să se plimbe pe punte.

Pachebotul își reluase ruta normală. Se îndepărtă cu toată viteza de centrul uraganului. Forța vântului scăzuse și valurile care veneau din spate, nu mai zgâlțâiau atât de tare nava.

Cristie nu încetă să se întrebe dacă operația reușise. Pândea cel mai mic sunet venind din difuzoare. Când se plictisi să aștepte, se îndreptă spre blocul operator. Culoarele era pustii. Se învârti ca un leu în cușcă, apoi, obosită, se duse să se așeze în sala de așteptare. Era foarte cald și adormi în fotoliul adânc.

O trezi zgomotul unei uși care se deschidea.

– Ce naiba faci aici? Știi că este trecut de miezul nopții?

Doctorul Lindsay stătea în fața ei, foarte nemulțumit. Tânăra fată se ridică atât de repede cât putu. Încă nu era foarte bine trezită.

– Ai noroc că am aruncat o privire înainte să încui cu cheia.

Oricum, ce faci aici?

– Am venit să aflu vești despre rănit și probabil am adormit.

– Oh! Acum totul este în ordine. Va supraviețui. Asta este tot ce voiai?

– Da, reuși ea să murmure.

– În acest caz, îți voi spune noapte bună. Cred că este timpul de dormit. Oamenii ar trebui să se calmeze puțin și să se ducă la culcare.

***

A doua zi, calmul nu revenise. Pasagerii fuseseră atât de îngrijorați, rămăseseră atâta timp tăcuți, încât acum păreau să recupereze. Toată lumea se striga, se bătea pe spate, râdea. Faptul că ziarul de bord anunțase că marinarul era în afară de pericol, se adăugă la entuziasmul general.

În timpul zilei, prăvăliile de la bord fură devalizate. Toate acele cadouri se adunară în infirmerie. Șeful îi declară lui Cristie că nu văzuse niciodată așa ceva. Nefericitul primise mai mult de douăzeci de sticle de apă de colonie, păpuși, o valiză de pulovere, fulare, flori, alcool, cu care să deschidă un magazin în satul lui.

Când mâncau, oamenii vorbeau zgomotos de la o masă la alta. Fiecare povestea pentru a zecea oară salvarea. În douăzeci și patru de ore, valurile își dublaseră volumul, iar viteza vântului se înzecise. În mod inconștient, toți aveau impresia că se aflaseră în

barcă. Niște doamne foarte respectabile, vorbeau ca niște lupi de mare. La bord domnea o atmosferă de surescitare bizară.

Cristie își uitase problemele, sau mai degrabă se gândea mai puțin la ele. Sfârșitul croazierei se apropia cu pași mari și trebuia să se ocupe de marele bal de adio și de serata pe care o dădea șeful pentru a sărbători nominalizarea și logodna sa. Cele două festivități trebuia să aibă loc în ajunul sosirii.

Dimineața ultimei zile a croazierei sosi. Cerul era acoperit și marea sumbră era străbătută de o agitație rea. Se terminase cu tropicele!

Contesa îi declară lui Cristie că putea simți cu certitudine Anglia. Pescărușii se învârteau în jurul lui *Pallas Atena*. Uscatul nu era departe.

Curând, fiecare va merge pe drumul său, cu memoria plină de amintiri. Vor fi bune sau rele? se întrebă Cris. Era cam prost dispusă. În schimb, Bess era în culmea fericirii. Aștepta seara cu nerăbdare.

– Mă întreb dacă șeful este la fel de nervos ca mine.

– Nu crezi că ar fi timpul să încetezi să-i spui șeful? De ce nu-i folosești numele?

Bess o privi îngrozită, ca și când Cristie rostise o grosolănie.

– Nici să nu te gândești! Vrea neapărat să continuu să-i spun șef! Spune că nimic nu se compară cu vremurile de odinioară, când femeile le spuneau soților lor "domnule". Spune că asta mă va ajuta să rămân la locul meu.

Cristie dădu imperceptibil din umeri. Biata Bess! În sfârșit, dacă ea era fericită așa! Totuși, nu se putu împiedica să se gândească la

faptul că ar fi acceptat de bunăvoie să facă la fel, dacă dragostea i-ar fi fost împărtășită.

***

Seara începu cu marele bal de adio. Căpitanul Doubleday ținu un discurs frumos, Saladin ridică bagheta, orchestra atacă un foxtrot și ringul se umplu. De mult nu mai era necesar ca pasagerii să fie încurajați.

Cristie rămase un timp să supravegheze desfășurarea seratei. Când fu sigură că totul era în ordine, se duse să se alăture celor pe care-i invitase comisarul și Bess. Erau acolo toți ofițerii de bord, personalul administrativ și câțiva bărbați de rang mai mic, însoțitori de mult timp ai șefului în traversare.

Petrecerea avea loc în cabina comisarului. Cum prin atribuțiile sale era menit să primească mai mult, compania aranjase bine lucrurile. Mobilierul era de cel mai bun gust, covoare foarte frumoase acopereau mocheta și pe pereți atârnau câteva tablouri excelente. Pe o întreagă latură a încăperii imense se întindea un bufet ornat din belșug.

Șeful era într-o dispoziție de vis. Ochii îi străluceau. Mergea de la unul la altul, cu o cupă de șampanie în mână. Pătrunzând în cabină, Cristie nu se putu stăpâni să-l caute din ochi pe doctorul Lindsay. Nu era acolo. Ca și când îi citise gândurile, Bess făcu observația că nu va întârzia.

– Probabil a fost reținut la infirmerie. Rănitul se simte bine, dar starea sa cere încă multe îngrijiri. Fără îndoială, a vrut să se asigure că totul este în ordine și că putea da liber lui Trudy, care petrece ultima sa seară la bord.

Puțin rușinată că fusese ghicită, Cristie răspunse că în mod sigur asta era. Cineva îi întinse o cupă de șampanie pe care o bău pe nerăsuflate. Era bună și rece. Se ținură toasturi. Mai întâi pentru logodnici, pentru prietenie, pentru marinari și alte lucruri. Capul i se învârtea puțin. Era fericită pentru Bess, dar avea lacrimi în ochi. Ajutată de alcool, nu se putu împiedica să se gândească la toată acea fericire pe care o va pierde. Lăsă capul în jos și-și șterse pe ascuns o lacrimă. Se cerea cu strigăte puternice un discurs. Vizibil emoționat, șeful își scoase ochelarii, îi puse din nou, mai bău o cupă și-și drese glasul. Își căuta cuvintele, dar nu ieșea nimic. Până la urmă, își aminti probabil de rolul său de Neptun. O luă pe Bess în brațe și declară cu un aer teribil.

– Mi s-a părut că înțeleg că tânăra Bess nu mai voia să treacă iar ecuatorul. Pentru a pedepsi acest afront, am hotărât s-o condam pe viață la căsătorie!

Toată lumea aplaudă. Cristie prima. Șeful își însoți condamnarea cu un sărut tandru.

În acea clipă, își făcu intrarea Lindsay. Merse drept la logodnici, pentru a-i felicita. Era posomorât și sever. Ca și când toată această fericire îi făcea rău. Șeful, pe care șampania îl făcuse mai mult decât vesel, îi rezervă o primire entuziastă.

Îl luă de braț și părea că nu mai voia să-i dea drumul. Trăgându-l, se îndreptă spre Cristie.

– Apropo de condamnare, iată o tânără fată care merită o pedeapsă grea. Ne vom ocupa de asta imediat. Cred că acea întâmplare cu valuta trecută prin fraudă trebuie să-și primească pedeapsa cuvenită.

Îngrozitor de jenată, tânăra fată nu îndrăzni să-l privească pe medic. Protestă slab.

– Știi bine că nu aveam cunoștință de nimic!

– Atunci, vom pedepsi imprudența! Disciplina este disciplină, nu-i așa doctore? O crimă atât de teribilă, nu poate fi ispășită decât în mod exemplar.

– Sunt întru totul de acord!

Lindsay o privea pe Cristie cu un aer de judecată de apoi. Tinerei fete i se păru totuși că vede strălucind o licărire în adâncul ochilor.

– Cristobel Cummings, ești condamnată să rătăcești pe puntea navei până când un suflet caritabil te va absolvi de păcate. Sentința va fi executată imediat. Doctore, binevoiește și o însoțește pe nefericită. Supravegheaz-o cu atenție. Nu se știe niciodată ce poate face o ființă atât de frivolă!

Îi scoase fără menajamente afară din cabină.

Cristie nu știa ce să creadă. Era probabil ultima ocazie pe care o avea de a vorbi medicului. Dar ce să-i spună? Oare cum va primi mărturisirea pe care se pregătea să i-o facă? Îi lipsea curajul. Nu știa ce să spună și-l urmă în tăcere.

Puntea de plimbare era bătută de un vânt ușor rece. Muzica balului ajungea până la ei, înăbușită. Era foarte întuneric, nu stele, nu lună. Trecură pe lângă ferestrele luminate strălucitor ale sălii de

bal. Toți pasagerii se amuzau nebunește. Copiii, cărora li se permisese în mod excepțional să rămână, alergau în toate direcțiile.

– Nu aici vom întâlni suflete bune. Toți acești oameni sunt prea ocupați să se distreze.

Medicul luase un ton ironic și ea nu răspunse. Tocmai încerca să-și amintească una din conversațiile lor. Oare îi spusese sau nu că era îndrăgostit? Chiar dacă n-o mărturisise cu certitudine, n-o contrazisese când ea pusese întrebarea. Îi reveni puțin speranța.

Prin ușa-fereastră a salonului următor, o văzură pe contesă care disputa o partidă de șah cu tanărul Jonathan.

– Sunt oameni care nu vor înțelege niciodată. Dar tu, ai înțeles?

Din modul în care o întrebase, slaba speranță care o cuprinsese se transformă în certitudine absolută. Ridică spre el ochii uimiți. Medicul o privi zâmbind și privirea sa exprima mai multă dragoste decât tânăra fată îndrăznise vreodată să spere.

– Cred că va trebui să te dezleg de blestemul lui Neptun. Sufletul tău este prea frumos pentru a fi lăsat să rătăcească pradă unei mari neliniști.

O prinse în brațe. Cristie se cuibări acolo.

– Te iubesc, murmură el.

Rămaseră mult timp îmbrățișați, ochi în ochi, singuri pe lume. În sfârșit, David îi atinse gura cu buzele. Tânăra fată îi răspunse cu pasiune la sărut. Timpul se oprise în loc. Pentru Cristie, viața era pe cale să înceapă.

– Este curios, hotărât lucru, dar noi nu putem face nimic ca ceilalți. Fără clar de lună, fără viori, și totuși te iubesc. Draga mea, ceea ce fac eu aici, este o adevărată cerere în căsătorie.

Oare ce spui? Poate nu mă iubești? Poate te mai gândești încă la...

Cristie îi închise gura cu un sărut. Mâine, cu siguranță nu vor pleca singuri pe drumul lor. Peste umărul lui David, ea zări lumina unui far care clipea.

Se întorsese și era fericită. Plecase în aventură. Se întorcea pe deplin mulțumită de croaziera fericirii.

Sfârșit

Solicitanții la

„CARTEA PRIN POȘTĂ“
se pot adresa
„S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“

București, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1
tel. 021-223.63.07. sau C.P. 41-129.
Pentru relații editoriale se pot adresa editurii:
str. Panait Istrati 62, sector 1
tel/fax 021-224.16.98
tel.: 021-665.45.65

În **ITALIA** *detailiștii și cititorii noștri fideli se pot adresa pentru cumpărături sau abonamente la oricare din cele șapte colecții ale noastre: El și Ea, Romantic, Roz, De Aur, Nostalgic, Polițista, Mari Romane de Dragoste, la numărul de telefon: 00393480820307.*